

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

articole, resurse, materiale online

NR. 3/ 2021



Bucuresti
2021

Redactor: Ilescu Aurelia

Coperta: Ilescu Aurelia

DTP: Ilescu Aurelia

Coordonator: Dobrica Mihaela

Editura: Smart Edu Publishing

Adresa: Hrisovului 2-4, Bucuresti, 013162

Email: office@academiajunior.eu

Adresa online: http://academiajunior.eu/wps/?page_id=838

Bucuresti, 2021

ISSN 2784 – 1952

ISSN – L 2784 – 1952

Cercetări privind structura creativității

BĂLĂȘOIU CAMELIA RITA

Pornind de la diagnoza stării de fapt ce caracterizează învățământul din România se relevă necesitatea ca instruirea să acorde un loc important educației care formează omul, iar educația să devină permanentă, pentru a înlesni adaptarea, acordul individului cu mediul, în special cu mediul social.

Educația este un fenomen social. Cei pe care îi educăm acum sunt generațiile de mâine, prin urmare, educația este o investiție pe termen lung.

Avem datoria de a pregăti aceste generații corespunzător cerințelor unei societăți în care informația nouă nu va mai avea hotare naționale și bariere politice.

„Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu știe să citească, ci va fi cel care nu știe să învețe”.
(Toffler, A . 1973,)

Pentru elevi este esențial să învețe cum să învețe eficient și să gândească critic, determinând valoarea de ansamblu a ideilor pe baza propriilor lor nevoi și scopuri, în așa fel încât informațiile să devină utile.

Conceptul de creativitate, unul dintre cele mai fascinante concepte cu care a operat vreodată știința, este încă insuficient delimitat și definit. Aceasta se explică prin complexitatea procesului creativ, ca și prin diversitatea domeniilor în care se realizează creația. După unii autori, acest lucru se întâmplă ori de câte ori o noțiune este difuzată de la un grup restrâns de specialiști la o populație mai largă, pierzându-și astfel caracterul univoc, stabilitatea și rigoarea. Nu este vorba de un proces de degradare, ci de asimilare a gândirii logice individuale la gândirea socială.

Problemă de cercetare pentru psihologi, pedagogi, psihanalisti, filosofi, esteticieni, sociologi și sociologi ai culturii, axiologi, antropologi, economiști - dată fiind complexitatea uimitoare a fenomenului, creativitatea este și în atenția lingviștilor și a psiholingviștilor. Precizarea termenului, impunerea lui în limbă din palierul neologismelor în cel al limbii comune și menționarea lui nu numai în dicționarele lexicale, dar și în cele de pedagogie și de psihologie, sunt tot atâția pași în conștientizarea și valorificarea creativității.

Termenul de creativitate își are originea în cuvântul latin "creare", care înseamnă "a zămisli", "a făuri", "a crea", "a naște". Însăși etimologia cuvântului ne demonstrează că termenul de

creativitate definește un proces, un act dinamic care se dezvoltă, se desăvârșește și cuprinde atât originea cât și scopul. Termenul și noțiunea generică au fost introduse pentru prima dată, în anul 1937, de psihologul american G.W. Allport, care simțise nevoia să transforme adjectivul "creative", prin sufixare, în "creativity", lărgind sfera semantică a cuvântului și impunându-l ca substantiv cu drepturi depline, așa cum apare mai târziu în literatura și dicționarele de specialitate. În anii '70, neologismul preluat din limba engleză s-a impus în majoritatea limbilor de circulație internațională ("créativité" în franceză, "Kreativität" în germană, "creativita" în italiană, etc.), înlocuind eventualii termeni folosiți până atunci (cf. în germană se folosea termenul "das Schöpferische" = "forța de creație"). La noi, D. Caracostea folosea termenul încă din 1943, în lucrarea "Creativitatea eminesciană", în sensul de originalitate încorporată în opere de artă.

În articolul "Studiul psihologic despre creativitate", S.E. Golann semnalează patru aspecte principale ale evaluării creativității, puse în evidență de cercetarea psihologică : produsul, procesul, măsurarea și personalitatea.

1. Unii cercetători consideră că opera de creație trebuie să fie evaluată prin produsul său, iar criteriile de apreciere ale produsului creat sunt : numărul produselor, frecvența lor sau menționarea lor în publicațiile de specialitate, aprecieri favorabile în rapoartele oficiale, aprecierea specialiștilor din același domeniu.

2. În ceea ce privește creația ca proces și nu ca o stare, unii autori încearcă descoperirea succesiunii etapelor procesului creației și în acest sens G. Wallas semnalează etapele : preparația, incubația, iluminarea și verificarea, alții se referă la creație ca proces de organizare a unor elemente vechi, alții se referă la capacitatea de a modela experiența în forme noi și diferite, alții rezumă creația la formularea unei ipoteze, la testarea ei și la comunicarea rezultatelor.

3. Al treilea aspect se referă la măsurarea comportamentului creativ sau la delimitarea diferitelor nivele de manifestare creatoare, fiecare nivel caracterizându-se prin experiențe psihologice diferite.

În lucrarea "Natura proceselor creatoare" Irving A. Taylor stabilește cinci nivele de creativitate :

a) Creativitatea expresivă este forma fundamentală a creativității și necesită treceri la nivele mai avansate și exprimă o expresie independentă, în care îndemânarea, originalitatea și calitatea produsului sunt importante. Acest nivel este materializat în desenele spontane ale copiilor și în libertatea de a exprima cele observate în lumea realității.

b) Creativitatea productivă se afirmă prin tendința de a restrânge și controla jocul liber al spontaneității și apropierea de realitate prin exprimarea mai corectă a celor observate în natură. Reprezentarea realistă, spune Taylor, a unei persoane de către un copil mai mare înlocuiește concepția expresivă anterioară, spontană și liberă și sub aspect stilistic poate să nu se deosebească major de produsul altora.

c) Creativitatea inventivă . Caracteristicile de bază ale acestei etape sunt inventivitatea și descoperirea, care implică flexibilitatea intelectuală prin elaborarea unor relații noi și neobișnuite între elementele realității și este specifică inventatorilor, descoperitorilor de căi noi în a vedea și recombina experiența anterioară.

d) Creativitatea inovativă constă în modificarea semnificativă a fundamentelor și principiilor care stau la baza artelor și științelor. Aceasta se întâlnește la puțini oameni deoarece este rezultatul unor deosebite capacități aptitudinale de conceptualizare abstractă a realității și prin modificarea substanțială a unor principii existente.

e) Creativitatea emergentă este forma cea mai înaltă a creativității, în care un principiu sau o ipoteză nouă apare sau merge la nivelul cel mai profund și mai abstract. Existența talentului de a realiza ceva cu totul nou și original prin reorganizarea experiențelor anterioare este rezultatul acestui nivel.

Un alt autor, B. Ghiselin distinge două nivele de creativitate :

- nivelul superior care constă în modificarea universului pe semnificații ;

- nivelul inferior care se rezumă la dezvoltarea semnificațiilor existente și care aduce după sine progres în utilizarea lor.

4. Al patrulea aspect este cel în care personalitatea creatorului este studiată de un număr însemnat de psihologi și de Institute of Personality Assessment and Research.

Unii psihologi admit că creația este rezultatul unor etape. Modelul lui G. Wallas pare a fi cel mai preferat și intrat în circulație. Acesta distinge patru etape esențiale ale actului creației : prepararea, incubarea, iluminarea și verificarea.

Prepararea este o etapă complexă și înseamnă familiarizarea cu problema de esență a creației și cu metodele necesare investigării.

Acestei etape îi corepund mai multe subetape :

- subetapa observării sau sesizarea problemei ;

- subetapa analizei și definirii problemei ;

- subetapa de acumulare sau de strângere a materialului printr-o documentare multidirecțională

- subetapa operațională unde se formează ipotezele, se restructurează materialul cules pe calea documentării și se schițează primele soluții.

În această etapă, apar și se desfășoară simultan și activități subconștiente, care pot da naștere unor momente de inspirație. Ca urmare perioada de incubare poate fi scurtcircuitată sau prepararea sau incubarea se suprapun.

Incubația este o etapă de espenctanță în urma unei perioade lungi și obositoare de preparare fără însă a fi ajuns la o soluție direcțională.

Această etapă poate fi foarte scurtă , dar și foarte lungă, este în funcție de ecuația personal a creatorului ea s-ar situa între momentul conștientizării caracterului neveridic al ipotezelor sau al soluției și momentul apariției soluției reale și definitive sau momentul inspirației.

Putem scoate în evidență una dintre caracteristicile acestei perioade care este revenirea periodic și inconștientă asupra problemelor nesoluționate, apariția tensiunii neuropsihice, trăite intensiv cu mari frământări și neliniști, care te urmăresc permanent chiar și în somn.

După părerea psihologilor mecanismele inconștiente nu pot fi superioare celor conștiente ci doar le substituie pentru un moment.

Această etapă pregătește a treia etapă.

Iluminarea care nu poate lipsi din procesul creației, dar este etapa care se surprinde cel mai greu, chiar nesesizabilă și greu de descris chiar și de creator. Are un caracter obscur , scapă observației și decăderii creatorului.

Iluminarea este însoțită de o stare afectivă, pozitivă și intensă, până la o stare explozivă, frenetic urmată de o stare de eliberare și ușurare ca urmare a trăirii unui sentiment puternic de certitudine, ceea ce este vizibil și descriptibil.

Atitudinile care favorizează iluminarea sunt: originalitatea, neconvenționalitatea, nonconformismul, independența gândirii, abilitatea de a sesiza dincolo de aparențe și fenomen, flexibilitatea cognitiv-imaginativă, capacitatea de restructurare, de comutare, de reformulare, capacitatea de evaluare și decizie.

Verificarea constă în punerea în practică a construcției creative, singura cale de verificare a celor descoperite sau create.

2. 3. Factorii creativității

Definirea și explicarea fenomenului complex al creativității se sprijină și pe încercările de a descifra variabilele și factorii care o caracterizează.

Numeroasele studii despre factorii creativității au scos în evidență trei categorii :

- A. Capacități aptitudinale creative sau factori de ordin cognitiv
 - B. Capacități aptitudinale noncognitive sau factori noncognitivi
 - C. Factori de facilitanță operațională între factorii cognitivi și cei noncognitivi.
- A. Din prima categorie fac parte următorii factori cu variantele lor :
- a) Imaginația creatoare cu următoarele variante :

- efervescența imagistică ;
- previziune imagistică multidirecțională ;
- imaginație combinatorică, originală în plan figurativ ;
- imaginație probalistică ;
- imaginație analogică cu derivatele ei : personală, directă și simbolică .

b) Gândirea creatoare cu variantele ei :

- fluiditatea gândirii ;
- flexibilitatea gândirii ;
- gândire simbolică prin economia structurilor ;
- gândire divergent multidirecțională ;
- gândire prospectiv-predictivă ;
- gândire productivă ;
- gândire și inteligență practică ;

c) Bloc memorial cu asociativitate fluidă;

d) Bogăție și variabilitate de reprezentări necesare jocului liber al imaginației;

e) Spirit de observație de mare finețe.

B. Din a doua categorie fac parte următorii factori cu variantele lor :

- corelația integrativă a intereselor cu aptitudinile speciale, care este și set direcțional al personalității creatoare;
- motivație de ordin caracterial – permanente și stabile cu următoarele derivate : starea de curiozitate afevescentă, capacitatea de autodepășire, spirit de grup, încredere în propriile forțe, capacitatea de asumare a riscului, capacitatea de combativitate pentru impunerea noului și spirit de aventură folosit în mod inteligent, original și ingenios.

C. Din a treia categorie fac parte următorii factori :

- ansamblul relațiilor sociale favorabile dezvoltării personalității creatoare, a aplicării lor în practica vieții sociale și a recunoașterii valorilor create ;
- instituții educaționale care favorizează libertatea spiritului creator ;
- existența unei societăți democratice, permissive libertății de creație ;

- mediul socio – economic și cultural – spiritual al familiei corespunzător procesului dezvoltării personalității creatoare.

Această structurare sistematică are un caracter suprastructurat, ajutând în a înțelege caracterul hipercomplex, probalistic și dinamic deschis al procesului creator, care se sintetizează în personalitate creativă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Albulescu, I.; Albulescu, M. , (2006), Pedagogia comunicării – Procedee discursive didactice, Ed. Napoca Star, Cluj Napoca;
2. Bădulescu Sanda, (1994), Formarea formatorilor ca educatori ai creativității, Ed. Didactică și Pedagogică, București;
3. Bejat Marian, (1981), Creativitatea în știință tehnică și învățământ, Ed. Didactică și Pedagogică, București;

Misiunea disciplinei DEZVOLTARE PERSONALĂ

TODEA ELENA MAGDALENA

În formarea viitorului adult, după cum îi este și denumirea, disciplina DEZVOLTARE PERSONALĂ are un rol bine definit privind formarea valențelor personalității copilului.

Dezvoltarea persoanei, în plan moral, este apanajul unei societăți sănătoase, care induce bucuria de a trăi printre semeni civilizați.

O putem numi calea spre cunoaștere/autocunoaștere însoțită de un comportament adecvat în relațiile cu cei din jur, cu mediul înconjurător, privind integrarea și adaptarea socială a copiilor.

Are o misiune importantă, întrucât pornește pe o cale destul de dificilă, deoarece presupune înlăturarea unor bariere/obstacole ce țin de comportament, atitudine, controlul emoțiilor, dorința de a cunoaște/a se cunoaște, a relaționa cu cei din jur, a fi răbdător, tolerant, empatic, modest.

Misiunea nu se poate realiza decât cu ajutorul unui creator, cadrul didactic, cel care are menirea de a modela ființe conturate cu bun simț, cu ambiție și dorința de “a face” bine, de a colabora, de a se dezvolta frumos, astfel încât să se armonizeze relația cu sine și cu ceilalți, cu mediul înconjurător.

Se pot utiliza o serie de metode/tehnici eficiente în abordarea acestei discipline: conversația, explicația, problematizarea, demonstrația, jocul de rol, pălăriile gânditoare, cubul, ciorchinele, explozia stelară, proiectul, portofoliul.

Câteva exemple de experiențe din practica personală:

- Jocurile de rol din cadrul activităților au contribuit la dezvoltarea limbajului, au înlăturat inhibițiile elevilor, i-au motivat să devină sociabili, să conștientizeze rolul persoanei în societate.
- Activitățile practice organizate în echipe/perechi au impregnat elevilor dorința de a coopera unii cu alții, de a înțelege ce înseamnă munca în echipă.
- Prin activitățile desfășurate, elevii au învățat de ce e bine să fie manierați, de ce este necesar să dovedim că avem bun simț, de ce să respecte regulile de conviețuire, fiind expuse exemple concrete din viața lor sau a altor persoane cunoscute. Un argument prezentat la nivelul

capacității lor de înțelegere e mult mai eficient decât atunci când se utilizează verbul trebuie în transmiterea unor reguli ce urmează a fi respectate.

- "Faptele vorbesc despre noi. ", "Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.", "Vorba dulce mult aduce. ", "Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște.", "Bine faci, bine găsești. "... Iată câteva învățături/proverbe care dăinuie în timp și de care copiii să țină seama în felul lor de a se comporta.

- Folosirea încurajărilor la finalul unei activități îi motivează pe elevi să devină mai buni, dornici în realizarea a ceea ce și-au propus.

„Eu nu sunt ceea ce mi se întâmplă, eu sunt ceea ce aleg să devin.” Sunt cuvintele binecunoscutului Carl Gustav Jung, medic psihiatru și psiholog elvețian, fondatorul psihologiei analitice. Nimic mai adevărat, însă până la a alege ceea ce să devină, un copil are nevoie de mult sprijin, de implicarea tuturor factorilor educogeni în educația acestuia. De aceea, în misiunea disciplinei DEZVOLTARE PERSONALĂ, cadrul didactic are un rol foarte important, dând dovadă de capabilitate privind “modelarea” caracterului fiecărui elev.

Concursul “ Copiii au talent ”

Bozieru Irina Alexandra

Activitățile extracurriculare reprezintă activități organizate în unitatea de învățământ , nevizând disciplinele obligatorii . Aceste tipuri de activități se desfășoară în afara orarului , nu se evaluează prin calificative sau note și aduce o completare educației curriculare datorită cadrului relaxant și recreativ în care se desfășoară .

Educația extracurriculară contribuie la formarea personalității copiilor încă de la vârste mici .

Obiectivele activităților extracurriculare sunt de a dezvolta diferite aptitudini(muzicale , sportive , artistice) și de a stimula interesul pentru cultura .

În cadrul acestor activități informale , copiii sunt mai liberi în exprimare , sunt atrași și curioși de astfel de activități .

Una dintre activitățile extracurriculare pe care le-am desfășurat cu elevii mei a fost un concurs de talente numit “ Copiii au talent ” , denumire dată chiar de ei. Efectivul clasei a fost împărțit în patru categorii : concurenți , spectatori , juriu și prezentator . Concurenții au participat cu o varietate de numere : dans sportiv (echipă formată din trei eleve care au pregătit o coregrafie) , o altă elevă a dansat pe piesele lui Michael Jackson ,unii dintre ei au spus glume , au recitat poezii , o fetiță ne-a impresionat prin talentul ei muzical , iar un băiețel ne-a cântat la chitară . Bineînțeles că ținutele concurenților nu au putut lipsi din acest cadru .

După prestația fiecărui concurent , juriul acorda notele . La finalul concursului se desemnau câștigătorii ,iar fiecare concurent primea o diplomă de participare sau premiu .

Acea zi dedicată concursului a fost plină de surprize , o zi în care ne-am relaxat și ne-am amuzat .

Profesia de educator – „Calitățile unui bune educatoare,,

Iancu Adela Roxana Gabriela

Colectivitățile în care se încadrează copilul au o influență deosebit de mare asupra dezvoltării psihosociale. Grădinița are o mare importanță pentru pregătirea școlarizării. Rolul fiecărei educatoare este de a și-l face pe copil partener în demersul educativ. Ea trebuie să susțină și să consolideze dezvoltarea și comportamentul copilului, raporturile cu sine și cu ceilalți, astfel încât acesta să poată atinge momentul când își formulează singur reguli și principii.

Realizarea obiectivelor educației depinde în mare măsură de calitățile și competențele educatoarei ,care, prin acțiunile sale, prin personalitatea sa ,reprezintă un model pentru copil, un sprijin pentru familie, un factor de cultură în comunitate. Educatoarea îndeplinește o misiune importantă –aceea de a asigura formarea și pregătirea copilului către viață.

Este dificil a descrie în câteva fraze trăsăturile ce disting o bună educatoare. Chiar dacă am încerca să alcătuim o listă a „ingredientelor” necesare, nu vom reuși să oferim decât o schiță de portret, niște repere care ar putea servi ca ghid general de formare, și nu soluția certă pentru edificarea unei imagini integre.

Dacă întrebăm copiii cum ar vrea să fie educatoarea lor, ei ne vor răspunde ,desigur, “frumoasă și bună”. Chiar dacă nu seamănă cu “zâna bună”, ea îi poate fermeca printr-un zâmbet sau printr-o privire încărcată de dragoste ,prin calități deosebite, prin voce blândă și copiii o vor considera drept cea mai frumoasă și cea mai bună educatoare din lume.

Comportamentul didactic, însușirile de personalitate ,competențele dobândite prin formarea inițială și continuă, experiența ,atitudinea și sentimentele față de propria activitate și față de copii, creativitatea ,spontaneitatea ,capacitatea de a se transpune în lumea fantastică a celor mici, dăruirea și pasiunea în muncă la care se adaugă și aptitudinile de lider sunt doar câteva din așteptările părinților față de educatoare.

Educatoarea trebuie să respecte ideile copiilor și să le utilizeze pentru a modela

reguli. Ea trebuie să interacționeze cu copiii pe măsură ce aceștia se joacă și lucrează. De ea depinde atmosfera și tonusul clasei. Exemplul său personifică acele calități pe care dorește să le regăsească la copii: implicare, entuziasm, curiozitate intelectuală. Trebuie să aibă o mare dragoste față de copii și problemele acestora. Firește, dragostea față de copii nu trebuie confundată cu sentimentalismul ,cu blândețea, lipsită de exigență. Împletită cu o încredere

nelimitată în potențialul copilului, adevărata dragoste este una exigentă; ea oferă mult, dar și pretinde mult de la copil.

Educatoarea trebuie să aibă disponibilitatea pentru cunoaștere, înțelegerea și abordarea diferențiată a copiilor, potrivit posibilităților individuale și ritmul propriu de dezvoltare, tratarea lor imparțială, încrederea în forțele copiilor, în succesul lor (chiar și a recuperării fiecărui copil), fermitate, perseverență, consecvență, energie, dăruire în tot ce întreprinde, independență și îndârzenie în susținerea opiniilor sale pedagogice, promptitudine în luarea de decizii în vederea bunului mers al activității didactice, educative și social-culturale.

O bună educatoare trebuie să fie calmă, spontană, creativă, să se poată adapta la situații neprevăzute, rabdatoare în comunicarea cu copiii și părinții acestora, cu membrii comunității și alți parteneri. Ea trebuie să se implice activ în acțiunile metodice, să se autoperfecționeze, să participe la concursuri pentru obținerea de grade didactice, la perfecționări periodice.

Munca de mare răspundere pe care o îndeplinește îi cere educatoarei să dovedească un larg orizont cultural, să aibă cunoștințe bogate în literatură și artă, în știință și tehnică, să cunoască evenimentele vieții social-politice. Aceasta o va ajuta să stabilească o corelație mai justă între diferite arii curriculare, să dea mai multă viață și personalitate activităților sale.

Exercitarea optimă a numeroase funcții didactice necesită profesionalism și eficiență, care trebuie să sporescă de la o zi la alta, odată cu sporirea exigențelor de calitate ale grădiniței.

Profesia de educator este una complexă și nobilă, dificilă și plăcută, în care „a ști” nu înseamnă nimic dacă nu împărtășești această știință cu emoție și forță spirituală.

Bibliografie:

Bălan E., Teșileanu A., Chirițescu A., Căstăian D., Stoica E., Dezvoltare profesională continuă și oportunități de carieră didactică, vizând pregătirea profesorilor în vederea susținerii examenelor de definitivat, gradul II și gradul I, Modulul II, Editor MECTS – UMPFE, București, septembrie, 2011

Jinga I., Istrate E. (coordonatori), Manual de Pedagogie, Editura BIC ALL, București, 2006

ASPECTE ALE ALTERNATIVELOR EDUCAȚIONALE CE POT FI UTILIZATE ȘI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

IONITA CORINA

Multe dintre fundamente, caracteristici și scopuri sunt comune atât învățământului tradițional, cât și alternativelor educaționale. Multe dintre cele ce aparțineau alternativelor educaționale au fost preluate de învățământul tradițional. Există însă multe aspecte ale alternativelor educaționale ce ar trebui preluate în învățământul tradițional:

- artele, lucrul manual, artizanatul ar trebui să ocupe un loc mai important în curriculum, deoarece oferă elevilor contact cu diverse materii și nenumărate activități de bază ale omului (torsul, țesutul, sculptura, pictura, forjarea, modelarea etc.);

- conceperea programei într-un spirit creativ, în funcție de nevoile copilului;

- abordarea individualizată a elevilor clasei;

- punerea accentului pe „a învăța să înveți”;

- pregătirea unui mediu în care copiii sunt lăsați să învețe ceea ce au nevoie și când au nevoie să învețe;

- oferirea unui mediu în care copilul poate simți plăcerea de a învăța în mod spontan; educatorul este ghidul, nu sursa tuturor învățăturilor; dorința interioară naturală de a învăța a copilului îl va ghida în acest proces.

- să lasăm copiilor mici libertatea de a căuta soluții pentru problemele lor; nu să le oferim soluții gândite de adulți; aptitudinile de învățare a rezolvării problemelor la o vârstă fragedă, atât a celor cognitive, cât și a celor sociale, pregătesc copiii pentru învățarea pe mai departe și încurajează dezvoltarea socială.

- oferind copiilor un mediu pregătit putem să-i învățăm autodisciplina, automotivarea, munca devenind o obișnuință pozitivă și, cel mai important, copilul își va dezvolta stima față de sine.

- copiii au mare nevoie de disciplină pozitivă; clasele trebuie să încurajeze independența, autodisciplina și dezvoltarea trăsăturilor pozitive de caracter, chiar și la copiii foarte mici. Mediul este pregătit cu grijă pentru a permite copilului să lucreze cât mai independent posibil;

-este important pentru copil și adult să se bucure să lucreze împreună. Un mediu liniștit și fericit de lucru încurajează procesul de învățare. Să învățăm să fim educatorii pe care elevii noștri îi doresc.

Rolul dascălului în viața elevilor

Burcea Mituța Petruța

Misiunea cadrelor didactice este înaltă, nobilă. Dascălii transmit generațiilor tinere, în mod organizat și planificat, valorile culturale create de generațiile trecute, le îndrumă pașii în vastul domeniu al științelor, veghează asupra formării personalității lor, asupra orientării lor școlare și profesionale.

Succesul în munca instructiv-educativă depinde în cea mai mare măsură de cadrele didactice, de competența și dragostea lor pentru profesie. Nici planurile de învățământ, nici programele școlare, nici manualele, nici baza materială a școlii nu pot avea asupra elevului o influență care să se poată compara cu aceea a cadrelor didactice. Educatorul creează condițiile necesare de muncă, organizează și conduce activitatea elevului, prin care dispozițiile lui se dezvoltă neconștient și se transformă în calități. De cele mai multe ori, prin pregătire, măiestrie pedagogică și entuziasm, profesorul realizează un contact pozitiv cu elevii, acesta favorizând procesul instructiv-educativ. Dragostea pentru copii, capacitatea de empatie, delicatețea sufletească, spiritul de echitate, tactul pedagogic, puterea de stăpânire de sine, competența și pasiunea pentru disciplina pe care o predă și în genere pentru cunoaștere, alegerea de activități atractive la lecție și talentul de a trezi interesul elevilor pentru proiecte de cercetare (eventual și prin exemplul personal), ușurința de a se adapta la neprevăzut și necapitularea în fața greutăților, exigența și constanța în cerințele formulate, ca și priceperea de a se realiza o corectă evaluare a performanțelor elevilor sunt tot atâtea calități care asigură eficiența muncii la catedră, producându-i educatorului satisfacție, trăire stimulatoare pentru noi și noi eforturi în scopul perfecționării stilului de muncă.

Tot atât de puternică este și influența pe care o exercită cadrul didactic asupra dezvoltării memoriei, imaginației, gândirii, spiritului de observație al elevilor. Procesele psihice se dezvoltă prin exercitarea lor, prin activități corespunzătoare. Profesorul ajută pe fiecare elev să facă progrese, îl stimulează, îl îndrumă și îl corectează, încât capacitățile lui psihice să treacă treptat de la stadii inferioare la stadii superioare. Profesorul este cel care imprimă un sens și o finalitate educativă tuturor premiselor și condițiilor, obiective și subiective, participante și implicate în procesul de învățământ. El este cel care, prin personalitatea sa amplifică valențele educative ale cunoștințelor.

Rolul conducător al profesorului în activitatea didactică rămâne una din coordonatele de bază ale misiunii sale. Multiplele sarcini pe care le are de îndeplinit în școală și societate impun, ca o primă coordonată a pregătirii sale, un larg orizont cultural, cuprinzând cunoștințe din diverse domenii ale științei, tehnicii și culturii, dublat de o bază filosofică menită să-i asigure o viziune de ansamblu asupra lumii. Profesorul trebuie să fie la curent cu cele mai recente descoperiri, cu discuțiile și controversele ce au loc în diverse domenii. Pregătirea de specialitate reprezintă, de fapt, suportul principal al autorității și prestigiului său în fața elevilor.

FILE DIN CARTEA TOAMNEI (model de activitate-concurs concepută diferențiat pe baza inteligențelor multiple)

Ștefănel Luminița

ARGUMENT:

Pornind de la ideea că nu există elev bun sau slab, învățământul modern impune abordarea unor modele de instruire diferențiată, bazate pe o reală cunoaștere a potențialului elevilor și pe o folosire corespunzătoare a metodelor de învățare. Învățătorul zilelor noastre trebuie să aibă o viziune pluralistă asupra inteligenței umane, o recunoaștere a fațetelor distincte ale cunoașterii și a faptului că elevii au capacități cognitive diferite și stiluri proprii de învățare.

În sprijinul cadrelor didactice vine „Teoria inteligențelor multiple” elaborată de Howard Gardner (profesor de teoria cunoașterii, educație, psihologie și neurologie - U.S.A.) în 1985, considerată drept cea mai importantă descoperire în domeniul pedagogiei după Jean Piaget. Teoria lui pornește de la ideea existenței unor inteligențe diferite și autonome ce conduce la modalități diverse de cunoaștere, înțelegere și învățare. În accepțiunea lui, inteligența nu este considerată o însușire pusă în lumină prin teste standard, ci capacitatea de a rezolva probleme și a realiza produse în situații concrete de viață.

Cunoașterea și aplicarea „Teoriei inteligențelor multiple” este importantă pentru cadrele didactice din România din perspectiva reformei educaționale, întrucât presupune reconsiderarea stilului didactic și actualizarea acestuia.

CLASA: a II-a

SCOP: cultivarea unei atitudini de atașament, protecție și admirație față de frumusețile naturii în anotimpul toamna;

OBIECTIVE:

- să rezolve sarcini de lucru diferențiate în funcție de tipurile de inteligență;
- să evidențieze caracteristicile mediului înconjurător în anotimpul toamna;
- să redea plastic elementele caracteristice anotimpului toamna;
- să-și exprime sentimentele și atitudinile în diferite contexte;

RESURSE:

-umane: 32 elevi, profesor, elevi practicanți;

-temporale: 50 minute;

-materiale: decor de toamnă, imagini din poezia Balada unui greier mic, colaj din decupaje și desen adaptate poeziei, cartoane colorate pentru realizarea unei căsuțe pentru greieraș, materiale pentru macheta care să reprezinte un codru desfrunzit, coji de nucă, plastilină, pene pentru realizarea unui cuib de păsărele, jetoane cu litere, tablă magnetică cu cifre și semne matematice, ecusoane de diferite culori pentru fiecare grupă, mijloace audio-vizuale, costume pentru jocul de rol, consumabile;

-bibliografice: Instruirea diferențiată. Aplicații ale teoriei inteligențelor multiple - ghid pentru formatori și cadre didactice, M.E.C. - București 2001.

MODUL DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII-CONCURS:

În prealabil, elevilor li se vor aplica teste din care să reiasă tipul de inteligență dominant. Cei 32 de elevi ai clasei vor fi împărțiți în 4 grupe, a câte 8 elevi fiecare. Fiecare grupă își va alege un nume și va primi un ecuson. Cei 8 elevi dintr-o grupă vor corespunde celor opt tipuri de inteligență. Toate sarcinile concursului vor avea un anumit punctaj. Vor concura între ei cei 4 elevi de la inteligența lingvistică, apoi cei 4 de la inteligența logico-matematică, ș.a.m.d. Punctajele totale, parțiale sau nule obținute de grupe vor fi monitorizate într-un loc special amenajat. Echipa câștigătoare va primi în dar cărți. Toți copiii vor fi răsplătiți cu diplome.

Inteligența lingvistică

Precizați titlul unei poezii de toamnă studiate, scrisă de George Topârceanu.

Prezentați personajele din poezie, ajutându-vă de imagini.

Evidențiați însușirile fizice și sufletești ale personajelor prezentate.

Menționați aspectele pozitive și negative din comportamentul fiecărui personaj.

Transformați următoarele cuvinte: greiere, furnică, deal, casă, picior după modelul: păsări-păsărele.

Sugerați sentimentele poetului față de micile viețuitoare odată cu venirea frigului.

Creați un alt final poeziei.

Găsiți un proverb potrivit despre muncă, hărnicie.

Inteligența logico-matematică

Creați două texte de probleme simple în care să folosiți termenii: greieri, furnici, copaci, frunze, grăunțe;

Realizați pe tablele magnetice operațiile matematice corespunzătoare acestor probleme, ajutându-vă de cifre și semne matematice.

Înregistrați datele interviurilor realizate de colegii voștri (inteligența interpersonală) și prelucrați-le.

Interpretați rezultatele acestor interviuri și trageți concluzii.

Inteligența vizual-spațială

Observați imaginile corespunzătoare poeziei Balada unui greier mic și așezați-le în ordine pe tablă.

Alegeți culorile potrivite toamnei și colorați tabloul inspirat din poezia Balada unui greier mic.

Construiți din jetoane cu litere titlul poeziei Balada unui greier mic, apoi separați în două grupe vocalele și consoanele.

Inteligența corporal-kinestezică

Construiți o căsuță din carton care să adăpostească greierașul de frigul iernii.

Creați o machetă care să prezinte un codru desfrunzit în timpul toamnei.

Realizați un cuib pentru păsărele din coji de nucă, plastilină, pene. Amplasați cuibul într-un copac.

Asamblați din decupaje un colaj intitulat Natura, toamna.

Imitați mișcarea codrului bătut de vânt, îndoindu-vă brațele și trunchiul.

Inteligența ritmico-muzicală

Audiați fragmente din piesele muzicale următoare: Greierele și furnica și Toamna aurie.

Recunoașteți versurile și precizați titlurile poeziilor.

Reproduceți plânsul greierașului din poezia Balada unui greier mic.

Imitați foșnetul frunzelor uscate, vâjâitul vântului prin crengile copacilor, ropotul ploii.

Amintiți-vă un cântecel de toamnă, în care se vorbește despre bătaia vântului prin frunze. Interpretați-l!

Inteligența interpersonală

Prezentați în fața clasei dialogul dintre greiere și furnică (joc de rol).

Imaginați-vă că ați fi în locul lui Topârceanu. Ce întrebări le-ați adresa greierului, furnicii și toamnei?

Intervievează-ți colegii în legătură cu personajul preferat.

Intervievează-ți invitații în legătură cu anotimpul lor preferat.

Inteligența intrapersonală

Imaginați-vă că ați fi un personaj din poezia Balada unui greier mic. Motivați-vă preferințele.

Amintiți-vă o drumeție într-un codru, toamna. Împărtășiți impresiile colegilor voștri.

Presupuneți că ați face o călătorie imaginară în căsuța furnicii. Relatați ce ați afla despre ea.

Creați o scurtă scrisoare în care să-i invitați pe greiere și pe furnică la lecția voastră.

Închipuiți-vă că cele două personaje ar intra acum în clasă. Imaginați-vă un dialog purtat cu aceștia.

Inteligența naturalistă

Enumerați lunile toamnei.

Prezentați schimbările care au loc în natură în timpul toamnei.

Recunoașteți din imaginile corespunzătoare poeziei Balada unui greier mic fenomenele meteo specifice toamnei.

Selectați și recitați din poezia Balada unui greier mic versurile care prezintă schimbările naturii în timpul toamnei.

Numiți două păsări călătoare și două care rămân la noi în timpul iernii.

Justificați atitudinea corectă pe care trebuie să o aibă oamenii față de natură.

PREDAREA ONLINE VS. PREDAREA TRADIȚIONALĂ

Puflea Eliza Maria

„Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.” Gaston

A preda înseamnă a organiza experiențe de învățare care să provoace schimbări dezirabile în comportamentele copiilor (M. Bocoș, D. Jucan, 2007). Etapele principale ale procesului de predare sunt: prezentarea unui material concret/verbal, organizarea și conducerea unor activități în care să se valorifice materialul prezentat, acordarea de sprijin copiilor pentru a putea observa, analiza, compara, extragerea esențialului (împreună cu copiii) și fixarea lui în noțiuni, concepte, raționamente, operaționalizarea cunoștințelor copiilor prin conceperea și rezolvarea de probleme, de sarcini teoretice și practice. (M. Bocoș, D. Jucan, 2007). Dată fiind situația actuală, putem afirma că această pandemie, starea de urgență instituită de la o zi la alta, au provocat un adevărat experiment în domeniul educației. La nivel mondial sistemele educaționale sunt nevoite să se adapteze situației, să se reinventeze. Milioane de copii au fost obligați să stea în casă, iar profesorii au fost forțați de situație să își mute activitatea online, să învețe să utilizeze diferite tehnologii și platforme digitale pentru a continua predarea și pentru a păstra legătura cu copiii. Astfel s-a demonstrat că atât profesorii cât și copiii au fost capabili să se adapteze la noul mod de abordare al educației și la un nou mod de comunicare. Cu toate că a existat deschidere din partea cadrelor didactice precum și a copiilor pentru desfășurarea activității educaționale online, au fost câteva dificultăți pe care unii le-au întâmpinat. Amintim aici lipsa unui mijloc de conectare (laptop, tabletă, telefon),

lipsa conexiunii la internet, lipsa cunoștințelor în domeniul tehnologiei pentru unii părinți sau profesori.

Ceea ce am trăit din martie 2020 încolo, reprezintă o situație aparte, iar măsurile luate au fost extraordinare, fiind nevoie de soluții de urgență și de o adaptare din mers, atât a cadrelor didactice, cât și a copiilor și părinților, deoarece era absolut necesară continuarea învățării și a comunicării educaționale. Pe viitor, se dorește ca un model de predare de tip hibrid să rămână în educație, iar lecțiile învățate de profesori și elevi în această perioadă, datorită nevoii de adaptare, să fie un plus de valoare adus sistemului educațional din țara noastră.

Bibliografie:

- Bocoș M., Jucan D., (2007) Teoria și metodologia instruirii, Teoria și metodologia evaluării, Paralela 45, Pitești.
- Ionescu, M., (2011), Instrucție și educație, Editura Eikon, Cluj-Napoca

CURCUBEUL

LOBONȚ LIANA

Vara cea călduroasă a pictat pe cerul senin nori uriași care, au început să-și verse lacrimile supărate peste satul meu.

Lacrimile de ploaie se izbeau ușurel de pietre și parcă împrăștiu în sat tristețea și supărarea unei viitoare furtuni. Picăturile de ploaie spălau toate culorile și ștergeau

un colț din căldura și frumusețea verii.

Soarele ieși din ascunziș, și în acel moment, se născu și multicolorul curcubeu. Mărețul împărat era învăluit într-o magie misterioasă. Acesta ne pictează din nou orașul în culori și readuce lumina în sufletele noastre.

După fiecare ploaie, curcubeul mă poartă în lumea unei alte povești magice și colorată.

Totuși...mă voi întreba mereu ce secrete se ascunde dincolo de curcubeu. Poate că nu voi afla niciodată răspunsul, dar, de fiecare dată când va apărea pe cer, îmi va deschide porțile unei noi povești, care poate fi chiar răspunsul căutat de mine.

Abordarea cross-curriculară la clasele primare

Brabete Elena-Raluca

Ultimele decenii au adus o serie de schimbări lumii contemporane, iar domeniul educației nu poate rămâne indiferent. Apariția unor fenomene complexe precum multiculturalitatea, migrația, explozia de informații, dar și probleme ce țin de dezvoltarea durabilă, necesită o abordare educațională interdisciplinară.

Mai mult, globalizarea- una dintre cele mai mari provocări ale lumii actuale, a condus la creionarea unui nou „profil” al individului.

Astfel, putem vorbi despre patru piloni ai acestei noi realități (OECD, 1996):

- know-what (a ști ce)- se referă la cunoștințele factuale, la informațiile care ne ajută să explicăm diverse aspecte ale realității;
- know-why (a ști de ce)- se referă la cunoașterea științifică a unor principii și legi ale naturii, a modului de funcționare a mecanismelor economice, sociale și politice în măsură să sprijine procesele de înțelegere;
- know-how (a ști cum)- se referă la abilitățile și competențele de a pune în practică cele două tipuri de cunoaștere anterioare, la deținerea și aplicarea unor proceduri de rezolvare a problemelor;
- know-who (a ști cine)- se referă la informațiile despre cine și ce știe, precum și ce știe să facă.

Pe de altă parte, este o realitate faptul că procesul de învățare nu mai caracterizează doar prima parte a vieții, întrucât dinamica lumii contemporane impune o învățare pe tot parcursul vieții. În plus, școala nu-și mai poate asuma rolul de a transmite toate descoperirile omenirii, într-o lume caracterizată de explozie informațională

În primul rând, proiectarea și organizarea demersurilor educaționale dincolo de discipline pornind nu de la criteriile pur teoretice ale disciplinelor, ci de la provocări și realități ale vieții ale vieții contemporane, ar putea aduce o serie de beneficii pentru toți elevii din ciclul primar.

În mare, temele cross-curriculare „propun depășirea manierei clasice de concepere a curriculumului, centrată pe primatul disciplinelor formale, în favoarea unei viziuni constructiviste, care transcende limitele rigide ale obiectelor de studiu.”

În concluzie, temele cross-curriculare la clasele primare au marele avantaj de a conduce la formarea unor valori și atitudini atât de necesare în viața personală, socială și profesională, prin abordări inovatoare la nivelul predării/învățării. În opinia mea, calitatea actului educațional depinde de maniera în care noi, profesorii, alegem să abordăm conținuturile prevăzute de programa școlară.

Modalități de stimulare a lecturii în învățământul primar

Nistor Lara Carmen

„ Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțeleșul și filosofia vieții.”

Mihai Eminescu

„ Cărțile îmi oferă un spațiu al meu, în care trăiesc bucurie, curiozitate, sentimente alături de personaje” (Maria); Mă fac să simt tristețe, îngrijorare, ură, fericire”(Andreea), „ Mă bucur alături de personaje și aș vrea să schimb răul în bine” (Cristi) - clasa a III-a.

Una din finalitățile claselor primare este formarea capacității de înțelegere a textelor scrise, de a le asimila și a le transforma în bucuria de a citi. Nu este nici o noutate că elevii petrec mai mult timp în fața calculatoarelor și a televizoarelor și citesc din ce în ce mai puțin. Abordarea lecturii în școală rămâne o provocare, iar rolul învățătorului este esențial în a găsi soluții pentru a-i face pe elevi să descopere că pot fi vrăjitori adevărați și, că, citind, lumea devine mult mai frumoasă. Contextul situației în care se produce lectura promovează angajamentul și motivația pentru a citi, aplicând metode moderne, active, prin proiectarea unor activități interesante, care să-i transforme pe elevi, din cititori dezinteresați, în cititori naivi, curioși care, să înceapă să intuiască magia lecturii.

Învățătorul poate media întâlnirea cu lumea cărților dincolo de activitățile de lectură din orele de limba română, în primul rând, prin amenajarea unei biblioteci în clasă, prin recomandarea unei liste bibliografice, în funcție de particularitățile de vârstă, de sfera de interese și de preocupări ale elevilor, calitățile educative și estetice ale cărții indicate.

Una dintre modalități de stimulare a lecturii ar fi organizarea de „ sărbători” ale cărții, prin prezentarea celor mai îndrăgite cărți, parada de personaje, expoziții de carte sau dramatizare a unor fragmente de text sau texte integrale.

O altă modalitate ar fi „ Ceaiul de lectură”, prin care se stabilește o anumită zi și oră dedicată acestui moment, alături de o ceșcuță de ceai.

„ Lasă totul și citește!” Într-o anumită zi, timp de 15 minute toată lumea citește. Activitatea se desfășoară la nivelul întregii școli. Elevii vor fi plimbați prin școală pentru a se convinge că toate

cadrele didactice, elevii, personalul auxiliar citesc la acea oră. În acest fel vor fi convinși că toată lumea citește la acea oră și vor citi și ei.

„ Personajul lecturii” -se recomandă elevilor o anumită lectură, apoi vor scrie pe bilețele sau postituri ceva legat de tema respectivă (ce le-a plăcut mai mult, expresii frumoase întâlnite, caracterizarea personajului, etc). Bilețelele se lipesc pe personaj și va fi afișat cât mai vizibil în clasă.

„ Jurnalul cu lecturi ,” Pe un panou se scrie titlul cărții citite. Fiecare elev va atașa o filă din jurnal cu impresiile din cartea citită. (Dragă jurnalule,Astăzi am citit....În timp ce citeam mă gandeam...., Daca aș fi un personaj mi-ar fi plăcut să fiu....pentru că....Ceva aș schimba la acest text...Am învățat din acest text....).

Putem stimula dorința elevilor de a citi, invitându-i să facă parte din „ Ordinul cititorilor”, cu condiția de a participa la toate misiunile de parcurgere a unor lecturi recomandate de învățător. Pentru a le fi recunoscute meritele, elevii pot primi la sfârșit o insignă și diplomă

Acestea sunt câteva exemple de stimulare a interesului pentru lectură, metodele putând fi îmbunătățite și adaptate în funcție de ceea ce ne propunem să realizăm,de nevoile clasei.

Bibliografie

Alina Pamfil, Limba și literatura română- perspective complementare, Editura Paralela 45, 2009

Ioan Șerdean, Metodica predării limbii române la clasele I-IV, EDP, R.A.-București, 1993

Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română, București, 2014

Un nou început

Toma Iuliana

A venit și vremea școlii! Clopoțelul sună, copiii se adună, care voioși, care pe alocuri un pic triști. Dar toți cu emoții despre ce și cum va fi. Un alt nou an școlar a început, cu o nouă generație de elevi. Dis de dimineață, noii școlari de clasa pregătitoare și întâi au început încet, încet să se strângă în curtea școlii. Însoțiți de părinți și cu brațele pline de flori s-au adunat în grupuri și așteptau curioși următoarea etapă din viața lor.

Pentru ei școala este o nouă formă de cunoaștere a realității înconjurătoare. La școală se învață, dar chiar școala este ceva care trebuie descoperit. Cu privirile ațintite spre mine sau spre părinți, micii școlari neștiind exact ce îi așteaptă, au devenit dintr-odată serioși și cuminți. Curând, directorul școlii a luat cuvântul și le-a urat „bun-venit”, tuturor în noul an școlar. Emoționați ca-n prima zi, deși au existat copii care păreau aparent neemoționați, părinții lor mi-au spus că emoțiile nu se văd, dar există. Acestea se vedeau cel mai bine în comportamentul și în reacțiile lor. Dacă unii dintre ei alergau dintr-o parte în alta în curtea școlii, la alții emoția se vedea pe chipul lor. “E foarte frumos în prima zi de școală. I-am văzut pe colegii mei de clasă, i-am luat flori doamnei învățătoare. Învățătoarea este bună și frumoasă”, spune o fetiță “E emoționant. E un început nou și are emoții. Nu știa cum e la școală”, spune mama alteia.

Pot spune că și pentru mine ziua de începere a fost una specială. Am revăzut cu ochii minții prima mea zi de școală, veselă, încrezătoare în forțele proprii, curioasă. Mi-a dat chiar și mie curaj și m-a făcut la distanță de 42 de ani să pot vedea altfel prima zi de școală.

Unul câte unul, au ajuns în clasă. Prichindeii, extrem de gălăgioși, s-au așezat în bănci, vădit emoționați. Clasa i-a întâmpinat așa cum se cuvine, împodobită cu baloane colorate, cu mesaje de bun venit și mici amintiri. Fetițele s-au îmbrăcat în rochițe, iar băieții la costum, erau adevărați eroi de acum. Ușa se închide, copii sunt în clasă cu mine! Afară au rămas părinții și bunicii. Și ei cu trăirile lor aparte, cu gândurile lor îndreptate către prichindeii care sunt de-acum în clasă. Parcă simțeam de la distanță îngrijorarea lor „oare o să se descurce singurel?, trebuie să-i dau încredere în el!, totul o să fie bine!, de acum o să fie mult mai responsabil, doar este școlar!,,.

Și uite așa o nouă generație de copii au intrat pe băncile școlii! Au pornit pe un drum, care nu este deloc ușor și care îi va forma ca oameni. În orice caz, prima zi de școală rămâne pentru ei o amintire greu de uitat. Cum cărțile i-a așteptat frumos aranjate pe bănci, cum se uitau curioși

unul la altul, cum ascultau tot ce le spuneam, cum trăiau pur și simplu, prima lor experiență de viață...

Uite că deja îmi amintesc și eu! Prima zi de școală a fost și rămâne primul moment important din viața noastră, trecerea la o etapă unică, de neuitat.

Buburuzele istete

Bogdan Ionela-Maria

Lasand in urma gradinita,
Azi, scolii l-am deschis portita.
Baietei si noi , fetite
Buburuzele istete.
De-acum noi suntem scolari!
Avem ghiozdan, penar, orar.
Vesellie si voie, buna
Buburuzele istete.
Avem multe ganduri mari,
Cu putina iscusinta,
Si cu multa vointa,
Buburuzele istete.
Sa invatam sa citim, sa socotim,
Invingatori mereu sa fim!
Cu zambetul mereu pe fata,
Buburuzele istete.
Un gand bun sa ne-nsoteasca,
Voia buna si harnicia,
E bine sa nu lipseasca.
Buburuzelor istete.

PROVOCĂRILE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ON-LINE ÎN CAZUL ELEVILOR CU CES

Poenaru Elena-Daniela

În ultimele decenii, la nivelul politicilor școlare și al practicilor educaționale s-a impus ca un principiu funcțional educația incluzivă. Educația incluzivă are ca scop adaptarea continuă a școlii la cerințele speciale de învățare ale elevilor și se realizează prin eliminarea barierelor în învățare și asigurarea participării tuturor celor vulnerabili la excludere și marginalizare printr-o abordare strategică menită să faciliteze necesarul învățării pentru toți copiii.

Activitatea online are, dincolo de avantajele evidente, limite în relaționarea cadru didactic – elev, are și limite, care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite.

Fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin planuri individuale de învățare.

Dificultățile care apar în realizarea activităților didactice la distanță sunt: lipsa instrumentelor pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare, dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care nu funcționează, lipsa suportului pedagogic pentru realizarea de activități de învățare suficient de eficiente sau atractive pentru toți elevii: lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățare-evaluare la disciplina lor, lipsa conținutului educațional (resurse digitale) în domeniul disciplinei, lipsa unui computer suficient de performant și lipsa timpului necesar pentru înțelegerea și utilizarea adecvată a instrumentelor și resurselor digitale.

Cerințele educative speciale (CES) sunt acele cerințe care derivă din nevoile speciale ale unor persoane, generate de existența unor disfuncții la nivel intelectual, senzorial, fizic, psiho-afectiv, socio-economic, cultural.

Fiecare cadru didactic pus în ipostaza de a avea în colectivitatea sa un copil cu CES, va iniția acțiuni care presupun: colaborarea cu părinții și consilierea acestora; implicarea directă (participant activ) în lucrul efectiv cu copiii, și nu în calitate de observator.

Prin suspendarea activităților didactice față-în-față și realizarea ulterioară a activității de predare online, s-a reușit mult mai greu să se motiveze și să se mențină treaz interesul elevilor

Ca exemplu de bune practici, putem lua în considerare o situație în care la clasa a III-a există un copil cu CES având tulburări de scris. Disgrafia cuprinde acele forme de perturbări ale procesului tipic de achiziție a exprimării în scris: erori la nivelul literelor, erori sintactice și de punctuație. Copilul evită să scrie, când scrie are scrisul mărunț, înghesuie grafemele până la suprapunere, are dificultăți în organizarea literelor, iar scrisul este în general foarte dezordonat.

Aceste deficiențe împiedică elevul să se dezvolte normal, prin urmare este nevoie de un plan de intervenție pentru ameliorarea acestora. Pe lângă intervențiile terapeutice, de dezvoltare a coordonării motorii generale, copilul trebuie încurajat să scrie pe foi cu linii accentuate pentru a avea un reper spațial și să aibă o poziție corporală corectă atunci când scrie, trebuie implicat în activități pe echipe unde să i se acorde diferite sarcini ce necesită decupaje, modelare, colaje, desen, pictură etc.

Strategiile didactice trebuie adaptate la particularitățile individuale, elevul trebuind să fie motivat prin utilizarea fișelor de lucru, a jocurilor didactice, exerciții de trasare a grafemelor, de ordonare a obiectelor, strategii de exersare și studiere a literelor și cuvintelor: asocierea unor litere cu culori, să decupeze litere, exerciții de copiere și dictare etc.

Ca resurse se pot folosi obiecte, plastilina, litere, planșe, fișe de lucru, imagini, filme didactice, computer etc. Ca forme de evaluare se urmărește progresia prin dictări, teste, dar și evaluări ale componentei socio-emoționale, fișe de observare etc.

Sugestii de activități online

- să nu fie agitație în jurul lui, ca să nu-i distragă atenția, în jurul lui să fie elevi liniștiți;
- materialele didactice care îl ajută la învățare să fie la îndemâna lui;
- jocuri de integrare în colectiv și de cunoaștere mai bine a acestuia (Schimbă locul!, Ghici cine e? etc.)
- tehnici dramatice pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare;
- vizionarea unor filmulețe educative, a unor povești terapeutice, în funcție de cazul de dizabilitate;
- activități de terapie educațională (ludoterapia, meloterapia, terapia ocupațională);
- conținuturile activităților adaptate în funcție de dizabilitate (PIP sau Plan de remediere);
- activitățile să fie scurte și să se pregătească mai multe variante pentru fiecare lecție online;
- formularea instrucțiunilor într-un mod accesibil;
- alocarea de timp suficient pentru sarcinile de învățare;

- organizarea unor momente frecvente de consolidare și exersare;
- formarea de rutine prin activități similare;

Strategii de învățare

- învățarea individualizată sau individualizarea unor secvențe de învățare;
- tratarea diferențiată;
- metode activ-participative și practice;
- învățarea prin cooperare
- valorizarea activității în fiecare oră;
- ancorarea de interesele copilului, activitățile extrașcolare, pentru motivare.

Resurse

- folosirea unor softuri educaționale adecvate;
- mijloace de predare/învățare multisenzoriale și distractive;
- resurse educaționale deschise.

Evaluare

- observarea sistematică a comportamentului;
- evaluări orale și scrise diferențiate și cu sprijin (indicații);
- autoevaluarea, dacă e cazul;
- aprecieri verbale;
- fișe de observare a comportamentului, a progresului.

Parteneriat cu părinții

- stabilirii unui plan comun de acțiune și a cunoașterii mai bine a elevului;
- activități comune cu invitați de specialitate - profesori de sprijin, consilieri școlari
- lectorate despre integrarea copiilor cu CES, toleranță, tipuri de temperament;
- implicarea în proiecte comune.

Strategii de învățare

- dezbateri
- mese rotunde

- workshop-uri

- expoziții

Resurse

- ppt-uri tematice

- pliante/reviste/afișe informative

- tehnologii informatizate

- umane: medici de specialitate, psihologi, consilieri școlari, profesori de sprijin

Evaluare

- observarea sistematică

- chestionare

- portofolii cu produsele activităților

Este de remarcat că perioada de suspendare a întâlnirilor față-în-față oferă posibilitatea profesorilor și elevilor să se concentreze în mai mare măsură doar pe ceea ce este esențial, pe elementele cu impact calitativ, pe capacități și competențe, și nu mai pe conținuturi și pe elemente periferice.

Terapia copiilor dislexici nu se rezumă doar la dezvoltarea abilităților de scris-citit sau la dezvoltarea capacităților cognitive deficitare. Ei necesită consiliere psihologică sau în unele cazuri psihoterapie.

Pe parcursul anilor școlari copiii dislexici se confruntă cu tulburări emoționale și de dezvoltare a personalității, din ce în ce mai grave. Eșecul școlar poate cauza o stimă de sine scăzută, complex de inferioritate, sentimentul inutilității, anxietate, tulburări psihosomatice, nevrotice sau tulburări de comportament. Integrarea în colectivul clasei de multe ori devine deficitară.

Scopul intervențiilor psihologice este dezvoltarea unei imagini de sine reale, autoacceptarea, creșterea încrederii de sine, creșterea motivației față de învățătură, prelucrarea frustrărilor, creșterea rezilienței, reducerea problemelor emoționale sau de comportament ale copilului, îmbunătățirea adaptării la școală, dezvoltarea capacității de a se integra în colectiv, formarea unui rețea de sprijin în jurul copiilor, alcătuită din colegi și adulți.

Pasul care poate constitui model de bună practică aplicat și în alte școli îl reprezintă profesorul itinerant, care prezintă avantajul că elevii cu deficiențe pot învăța alături de ceilalți copii normali și permite o intervenție timpurie pentru copii și pentru părinți: se evită deplasările la cabinete de specialitate, se întocmește un raport după fiecare ședință pentru părinți și cadrul

didactic astfel încât, acesta din urmă să poată folosi strategiile didactice cele mai potrivite pentru remedierea deficienței semnalate.

Bibliografie:

„Dezvoltarea practicilor incluzive în școli. Ghid managerial” UNICEF, București, 1999

Crețu D, Nicu A., Mara D – Pedagogie - formarea inițială a profesorilor, Ed. Universității „Lucian Blaga” Sibiu, 2005

Exemple de bune practici in cadrul parteneriatelor la gradiniță

Stolnicu Irina

În cadrul Parteneriatelor realizate la nivel local cu părinții, dispensar, biserică, muzeul satului, postul de poliție, am desfășurat diverse activități demonstrative la grupa mare. Participarea părinților dar și a copiilor a fost făcută în urma consimțământului liber exprimat.

În cadrul Parteneriatului grădiniță – familie cu tema „Împreună pentru copiii noștri” am realizat în fiecare lună câte o activitate, fiind prezenți și părinții copiilor.

Scopul parteneriatului

Implicarea părinților în parteneriatul educațional grădiniță – familie și îmbunătățirea cunoștințelor copiilor.

Obiective:

- promovarea cooperării în domeniul educațional;
- îmbunătățirea comunicării grădiniță – familie;
- înțelegerea de către părinți a activităților desfășurate în grădiniță.

Prima activitate din cadrul parteneriatului intitulată „Bogățiile toamnei” – o activitate practic-gospodărească „Salata de fructe” organizată în sala de grupă alături de părinții preșcolarilor, iar ca resurse au avut: fructe, tacâmuri de unică folosință, șervețele.

Activitatea propriu-zisă:

Scăunelele au fost așezate în formă de semicerc pentru că le-am prezentat în power-point un material despre fructele din țara noastră. Preșcolarii au fost anunțați că vor viziona un material despre fructe și vor face alături de părinți salată de fructe. În urma materialului prezentat se adresează câteva întrebări pe marginea acestora: Cum se numește fructul acesta? Ce gust are? Ce culoare? Copiii au fost anunțați că vor face alături de mame salată de fructe, ajutându-le la curățatul și tăiatul fructelor din coșulețele de pe măsuțe cu ajutorul cuțitelor din plastic.

Au avut prilejul de a învăța multe lucruri despre fructe, au adresat întrebări fără rețineri, au colaborat cu părinții în vederea realizării unei sarcini, au experimentat o altă cale de a învăța în

afara de activitatea instructiv –educativă realizată la grupă,au colaborat, au fost încurajați de părinți pe tot parcursul activității.

Totodată părinții au putut spijini copii atât verbal cât si moral.Implicarea părintelui în cadrul acestei activități a reprezentat un beneficiu pentru copilul preșcolar,acumulând cunoștințe despre fructe,o interacțiune cu părintele,ceea ce a dus la îndeplinirea obiectivelor propuse.

A doua activitate în parteneriat cu părinții a fost intitulată,,Ne pregatim pentru sărbătorile de iarna”.Am desfășurat o activitate de educarea limbajului sub formă de concurs la care au participat și părinții avand ca sarcină de pregătit câte o poezie sau o poveste de iarna pe care să o recite/povesteasca în fața întregii grupe.

Activitatea propriu-zisă:

Copiii sunt așezați în formă de semicerc și recită fiecare câte o poezie în fața părinților cu voce tare.Pot fi ajutați de părinți în cazul în care greșesc sau se încurcă .Dacă a recitat frumos cu intonație este aplaudat de către părinți și copii.In caz de greșește ,este încurajat să o recite din nou fiind ajutat de mama lui.Concursul se termină atunci cand toți copii au recitat poezii.

Complicarea concursului

Fiecare copil a avut ca sarcină să creeze o poveste de iarnă și să o prezinte în fața părinților și a colegilor.La sfârșitul activității au primit diplome cu cel mai bun recitator/povestitor.

Această activitate a fost benefică deoarece copiii și- au exprimat propriile trăiri în fața celorlalți,dar mai mult de atât au avut sprijinul părinților.Obiectivul acestei activități scoate în evidență capacitatea de a recita o poezie,exprimarea corectă,felul acestora de a se exterioriza.

Preșcolarii au fost foarte încântați de această activitate ,fiind pregătiți de către părinți,ceea ce a condus la succesul fiecăruia.

A treia activitate în parteneriat cu părinții a fost o activitate de abilitați practice la tema „Confectionăm măști pentru cei dragi”,la care au participat și părinții copiilor.Au fost anunțați să-și aducă materiale de acasă.

Activitatea propriu –zisa:

Sau pregătit condițiile necesare realizarii unei activități de abilitați practice:aerisirea săli de grupă ,pregătirea materialului pe masuțe.Copiii au fost așezați pe scaune, față în față cu părinții pentru a putea colabora mai bine.Fiecare copil are pe masuțe materialele aduse de acasă :floricele,inimioare,ață de măștișoare,lipici,hârtie colorată,etc.Am anunțat tema ativității și le-am explicat atât copiilor cât și părinților ce au de făcut și anume un măștișor.Copiii și părinții sau ajutat reciproc ,fiecare după creativitatea sa.La sfârșitul activității am expus lucrările și cu ajutorul metodei turul galeriei am putut observa toate lucrările..Această activitate a fost benefică deoarece a insistat pe comunicarea dintre părinte și copil,pe învățarea reciprocă,pe creativitatea

fiecaruia dintre participanți, copiii au învățat multe lucruri din această activitate: să lipească îngrijit, să coopereze. La sfârșitul activității toți copiii au fost recompensați.

A patra activitate în cadrul parteneriatului cu părinții a constat într-un chestionar privind gradul acestora de implicare în parteneriatul grădiniță – familie. Răspunsurile la acest chestionar pun în evidență implicarea părinților în parteneriatul grădiniță-familie. Majoritatea părinților au răspuns că preșcolarul vine cu plăcere la grădiniță, dornic să exploreze lucruri noi și să socializeze cu colegii. Chiar dacă majoritatea

părinților lucrează, își fac timp să vină la grădiniță să se intereseze de copil. Metodele cele mai eficiente în urma chestionarului de a comunica cu educatoarea sunt: telefonul, ședintele și întâlnirile individuale. Toate acestea vizează o comunicare directă între părinte-educatoare.

Marea lor majoritate au susținut că parteneriatul educational contribuie la reușita școlară a copilului, și implicarea în cadrul acestui parteneriat este benefică pentru preșcolari. La finalul acestui chestionar am constatat faptul că fiecare părinte își dorește să se implice cât mai mult în educația copilului, să țină legătura strânsă cu educatoarea și să se intereseze de progresele copilului.

A cincea activitate cu tema „Vacanța mare, bine ai venit!-serbare de sfârșit de an școlar. Poeziile și cântecelele au fost pregătite la grupă, în cadrul activităților liber alese, momente în care copiii au dovedit că sunt pregătiți, realizând obiectivele propuse și serbarea dovedindu-se un adevărat succes. Preșcolarii au fost premiați cu: diplome, coroane și medalii obținute la următoarele concursuri:

*Concurs Internațional, „Formidabili”-5 premii I; 4 premii II

*Concurs Național, „Amintiri din copilărie”-6 premii I; 4 premii III

*Concurs Național, „Micii Olimpici”-8 premii I

*Proiect Național, „Povești sub lupă” Ovidiu.ro-concurs de desene-2 premii I

*Simpozion Național „Rapsodii de toamnă”-4 premii I

ȘCOALA ȘI FAMILIA – PILONII DE REZISTENȚĂ AI EDUCAȚIEI

PIRIANU CONSTANȚA

Copilul intră în mediul școlar cu o serie de deprinderi și capacități deja formate în familie. Un rol important în viața elevilor îl au atât părinții cât și cadrul didactic, școala. Aceștia sunt pilonii de rezistență ai educației, iar între ei se află copilul, subiect și obiect al educației.

O dată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă a școlii, încărcată de noi exigențe. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o bună măsură integrarea copilului în activitatea școlară și în viața socială. Cunoașterea de către învățător a copiilor încredințați spre educare, ca și a părinților acestora reprezintă premisa reușitei activității instructiv-educative. Educația este o acțiune în care parteneri sunt școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este necesară.

Numeroase cercetări la nivel de învățământ primar și chiar secundar au pus în evidență aspectul determinant al calității interacțiunii dintre familie și școală în ceea ce privește educația copiilor. Această recunoaștere a importanței părinților în cadrul succesului școlar al tinerilor a determinat o serie de autori să sublinieze, de câțiva ani încoace, necesitatea întăririi legăturilor dintre părinți și școală. De altfel, în contextul actual, aceste legături par a fi mai necesare ca niciodată. Într-adevăr, misiunea socială a școlii depășește tot mai mult simpla atingere a obiectivelor pedagogice ale curriculum-ului școlar iar în ceea ce-i privește, mulți părinți sunt prea preocupați de problemele familiale, profesionale sau sociale pentru a putea urmări evoluția copiilor lor sau coerența dintre educația pe care copilul o primește în familie și cea școlară. Această colaborare sporește eficacitatea serviciilor educative oferite de școală și contribuie la dezvoltarea identităților, în perspectivele interculturale și respectul pentru diferență.

Activitatea didactică de bună calitate constituie un suport pentru progresul constant al copilului în plan psihic și social. Copilul își va dezvolta potențialul nativ în măsura în care școala va reuși să îl identifice corect, să îl cultive, dar nu va omite să se implice în modelarea influențelor care nu aparțin orei de curs. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor. Este sarcina fiecărui cadru didactic de a face o evaluare a situației sociale și familiale a elevilor săi. Această cunoaștere duce la abordarea realistă a copilului, a capacităților sale. Formularea unor cerințe dificile în momente dificile din viața sa sau chiar pedepsirea, evaluarea negativă a performanțelor sale în anumite momente care au la bază

evenimente negative din viața familială, pot naște în copil un sentiment de neputință și negativism față de cerințele școlii în general. Cunoașterea situației familiale, a ceea ce vine copilul din familie este important pentru înțelegerea sa, a comportamentului și a modului de a reacționa la diferite cerințe și sarcini școlare. Lipsa de interes a unor părinți, evenimente negative în familie precum cearta dintre părinți, favorizarea unuia dintre frați, consumul de alcool al unuia dintre părinți, obligarea copiilor de a munci (fenomen des întâlnit în mediul rural) etc. pot duce la scăderea interesului copilului față de școală, lipsa de concentrare la lecții sau alte comportamente neacceptate în mediul școlar. Necunoașterea acestora de către cadrul didactic influențează negativ atitudinea și raportarea sa la atitudinea și comportamentul elevului, confundarea lor cu lipsa de interes generală față de școală sau incapacitatea copilului de a însuși informații, ceea ce poate duce la insucces școlar.

Cea mai bună modalitate prin care cadrul didactic poate cunoaște situația familială a copilului și cea extrașcolară în general, este cea de a atrage părinții într-un parteneriat eficient. Pentru ca acest parteneriat să fie eficient trebuie respectate anumite condiții: părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor; părinții să fie implicați și să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor optionale; responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie, împiedicând astfel preluarea de către cadrul didactic a responsabilităților părinților în relație cu copiii lor; menținerea permanentă a legăturii cu părinții, nu doar în momentele în care copiii întâmpină dificultăți.

Percepțiile părinților și cele ale cadrelor didactice sunt adesea diferite. De exemplu, atunci când părinții nu vin la întâlniri, învățătorul este determinat să califice acest fapt ca o lipsă de interes, în timp ce părinții, din cauza unor diverse motive (mai au alți copii acasă, incompatibilitatea orei cu programul lor de muncă) nu pot într-adevăr să participe la aceste întâlniri. În ceea ce-i privește pe părinți, aceștia mărturisesc că nu se simt prea confortabil în cadrul unor astfel de întâlniri. Ei nu percep școala și informațiile pe care le primesc în același mod ca și învățătorul. Astfel, unii părinți percep școala ca fiind singura responsabilă pentru educația copiilor iar alții nu acordă o valoare prea mare școlii și activităților care se petrec în cadrul ei.

Părinții elevilor dintr-o clasă formează rareori un grup omogen și nu dispun toți de aceleași mijloace pentru a se implica în mod activ în activitățile școlii. Cooperarea lor cu mediul școlar trebuie să ia forme diverse pentru a răspunde nevoilor și disponibilităților lor. Anumiți părinți sunt pregătiți să consacre mai mult timp și energie pentru participarea la activități. Unii dintre ei nu sunt disponibili decât în mod punctual și pot să participe la un eveniment special.

Printre modalitățile de menținere a legăturii cu familia în scopul ameliorării relațiilor dintre familie și cadrul didactic, a stimulării schimbului de informații se enumeră următoarele: vizite la familii (eventual după o planificare pentru a putea acoperi întreaga clasă dar și ad-hoc în funcție de problemele apărute); organizarea de întâlniri periodice cu părinții pentru a-i informa în legătură cu modalitățile de disciplinare eficientă a copilului, particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor identificate de către învățător (se recomandă ca remarcele legate de

fiecare copil să se facă în întâlniri individuale cu fiecare părinte în parte sau și în grup în cazul aceleiași problematici doar cu acordul prealabil al părinților, pentru a nu leza demnitatea copiilor dar și a părinților), drepturile copiilor, etc.; invitarea de specialiști pentru discutarea unor aspecte de interes pentru părinți (de amintit rolul important al consilierului școlar, care în prezent nu există în fiecare unitate școlară în medierea relațiilor dintre familie și școală); implicarea părinților în activități de obținere de fonduri sau activități directe (zugrăvire, reparații, etc.); organizarea de activități distractive și implicarea lor în luarea unor decizii în cadrul școlii sau al clasei; aplicarea periodică de chestionare privind diferite teme de interes pentru învățător; derularea de parteneriate educaționale. Activitățile care pot fi propuse părinților trebuie să fie multiple, variate și să corespundă nevoilor și posibilităților lor. În fața unui eșec sau a unei slabe participări, trebuie identificați factorii care împiedică participarea parentală și apoi să se elaboreze un program care să corespundă mai bine nevoilor reale și disponibilităților familiilor.

O serie de studii au demonstrat că părinții și cadrele didactice consideră că o colaborare între ei ar putea ameliora randamentul școlar și conduita elevilor în clasă. Implicarea părinților trebuie să aibă loc atât la școală cât și acasă. Părinții afirmă că sunt doritori să se implice în procesul de educație al copiilor lor. Cadrele didactice trebuie totuși să formuleze așteptări realiste legate de această colaborare. Ei pot solicita părinților să comunice nevoile lor de informații privind școala, clasa, comportamentul copilului, progresele obținute, date despre copil în mediul său familial, eventualele temeri pe care le au față de școală, etc. Învățătorii trebuie să formuleze așteptări realiste în raport cu nivelul de participare al părinților și cu energia necesară favorizării acestei participări. Întâlnirile cu grupurile de părinți nu trebuie să fie axate pe prezentarea de material sau transmisia de directive. Trebuie mai degrabă ca părinții să fie implicați activ în procesul de învățământ, prin crearea posibilității de a-și formula deschiși opiniile și de a aduce idei noi.

Anumite inițiative de colaborare sunt ineficiente întrucât îi reduc pe părinți la un rol de subordonați față de cadrele didactice, impunându-le anumite condiții de participare și cerându-li-se să urmeze programe și o metodă predeterminată. Modelele care s-au demonstrat a fi eficiente sunt, din contră, cele care au implicat părinții în conceperea și punerea în practică a obiectului colaborării și în care aceștia au fost considerați ca fiind parteneri autentici.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul lui de manifestare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. La întâlnirile cu părinții este foarte important să se abordeze și teme legate de modul în care părinții își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, la controlul temelor. Copilul nu trebuie să meargă la școală cu teme nefăcute. De aceea, părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în rezolvarea lor. În acest sens am invitat părinții să asiste la lecții dar am susținut și lecții demonstrative acestora cu privire la formarea corectă a deprinderilor de citire în clasa I (câmpul vizual de citire este silaba și nu litera, cum consideră mulți dintre părinți). Totodată, părinții trebuie să știe dacă copilul lor are un comportament adecvat față de învățător și colegii de clasă, pe stradă sau în alte locuri în afara școlii. Sarcina învățătorului este și cea de a informa părinții cu privire la modalități eficiente de

disciplinare a copiilor, pentru a evita comportamentele violente față de aceștia respectiv cu caracteristicile de vârstă dar și individuale ale copiilor pentru a evita cerințele exagerate în raport cu propriul copil.

Pe lângă acest parteneriat școală-familie este important și parteneriatul dintre părinții aceluiași copil. Astfel, dacă un părinte este sever iar celălalt indulgent, va induce copilul în eroare, neștiind căror exigențe să corespundă. Severitatea exagerată își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și de învățatură peste limitele de toleranță psihologică și fiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum prea mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și fac uz frecvent de pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. La celălalt pol se află părinții supraprotectori, cei care se învârt în jurul poftelor copilului. Un astfel de copil poate ajunge egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. Cu acești copii se lucrează foarte greu și devin dificili, deoarece ei cred că și la școală vor avea parte de aceleași privilegii.

Obiectivul primordial al parteneriatului școală-familie îl reprezintă obținerea succesului școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar, iar cea negativă insucces școlar.

Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață securizant. Pentru aceasta el are nevoie de părinți înțelegători, consecvenți, realiști, flexibili în raporturile cu copilul, care comunică eficient. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că îi preocupă sincer problemele lui la fel și ceea ce se întâmplă la școală.

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită, în consecință au tendința de a lăsa în seama cadrelor didactice educarea copiilor lor.

Este o sarcină a școlii, a învățătorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare. Cu toate acestea consider necesară existența unui specialist (consilier școlar, psiholog, etc.) care să-i ofere sprijin învățătorului în realizarea acestui demers.

Bibliografie

1. Bunescu, Gheorghe, “Educația părinților. Strategii și programe”, E.D.P., București, 1997;
2. Boroș, Maximilian- Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, Maramureș, 1994;
3. Moisin, Anton- Părinți și copii, Editura didactică și pedagogică, București 1995

4. Narly Constantin- Pedagogie generală, Editura didactică și pedagogică, București, 1996
5. [http//www.didactic.ro](http://www.didactic.ro)

“Terapie prin muzică în vederea înlăturării comportamentului agresiv al copiilor preșcolari”

Toader Luciana / Manea Maria Gianina / Mogîldea Maria

Toate activitățile organizate în grădiniță au valențe estetice dar un rol deosebit revine activităților de educație muzicală. Copilăria este perioada celei mai intense dezvoltări fizice și psihice a omului. Vârsta copilăriei este aptă nu numai de educație în general dar și de educație muzicală în special.

Muzica impresionează de timpuriu copiii. Ea le produce emoții plăcute și puternice.

Structurile sonore și ritmice intuite în primii ani sunt continuate în grădiniță în cadrul procesului instructiv-educativ.

Obiectivele urmărite în cadrul educației muzicale sunt:

- ❑ Formarea capacității de receptare a lumii sonore și a muzicii;
- ❑ Formarea capacităților de exprimare prin muzică;
- ❑ Cunoașterea marilor valori ale creației muzicale naționale și universale.

Pentru atingerea acestor obiective nu este suficientă doar activitatea în sine, ci în orice moment, în orice etapă a zilei este practic și necesar să se desfășoare jocuri muzicale, jocuri cu text și cânt, etc. Acestea sunt necesare nu numai pentru formarea și dezvoltarea capacităților muzical ci și pentru organizarea sau liniștirea grupei. Aceste jocuri sunt pe placul copiilor disciplinându-i și făcându-i atenți în același timp.

În acest sens se organizează activități și jocuri, exerciții prevocale și vocale care pregătesc aparatul vocal al copiilor pentru cântarea corectă și expresivă, sunt selectate cântece și jocuri muzicale care să faciliteze dezvoltarea aptitudinilor artistice la această vârstă.

Cu cât copilul va fi mai atras spre muzică, cu atât mai mult el va deveni beneficiarul emoțiilor artistice. Muzica va fi pentru el un izvor curat de munte care, pe unde trece, face să rodească pământul și cu timpul modelează chiar și piatra. (Lupu Jean – Educarea auzului muzical dificil).

Grădinița acordă pe tot parcursul preșcolarității o atenție deosebită cultivării vocii copiilor, dezvoltării auzului muzical, a simțului ritmic și melodic.

Muzica are deosebite valențe formative, învățarea și practicarea ei constituind o adevărată “terapie” pentru intelectul copilului preșcolar. Ea educă și dezvoltă o serie de procese psihice: gândirea, memoria, atenția, afectivitatea, voința, etc.

Atunci când preșcolarul cântă urmărim să fie atent la multe operații care, însumate, dau viața cântecului (este solicitată atenția), trebuie să-și amintească textul cântecului (memoria), în cadrul jocurilor muzicale să respecte anumite reguli, să dea dovadă de acuitate auditivă și să fie disciplinat în joc (atenția, voința, gândirea).

Educația muzicală își extinde influența și asupra dezvoltării fizice a copiilor. Cântecul, jocurile cu cântec sau jocurile muzicale interpretate de copii contribuie la dezvoltarea aparatului respirator, aparatului vocal și asigură o mai bună oxigenare a sângelui. Mișcările executate ritmic devin mai puțin obositoare și în același timp dau corpului suplețe și frumusețe.

Educația muzicală desfășurată în grădiniță dezvoltă gustul pentru frumos și sensibilitatea copiilor. Jean Lupu spune: “Să-i învățăm pe copiii noștri cum să cânte frumos și astfel vor avea muzica în ei toată viața” (Educarea auzului muzical dificil).

O SINGURĂ PLANETĂ, SĂ NU O IROSIM

Miron Florentina

Planeta noastră suferă din neglijența unor oameni care poluează mediul. Ei nu sunt conștienți de răul pe care îl fac prin efectele activității lor asupra vieții planetei și, bineînțeles a noastră, a tuturor. Acțiunea de protecție a mediului nu este ușoară în comunitate. Considerăm că cea mai bună cale de a proteja natura este aceea de a cunoaște riscurile pe care le implică impactul activității oamenilor asupra mediului. Lipsa educației ecologice corespunzătoare este principala cauză a scăderii stabilității în ecosistemele naturii. Educația ecologică presupune nu numai formarea unui comportament corect față de mediul ambiant, dar și implicarea activă și chibzuită în procesul de adaptare a deciziilor de mediu.

Mediul înconjurător, așa cum ni se prezintă el astăzi, este în cea mai mare parte o creație a omului, dar el poate influența la rândul său evoluția societății umane. Problema protecției mediului ambiant are o importanță majoră printre multe alte probleme ale omenirii, de a păstra patrimoniul natural de bogății, de a proteja fauna, flora, resursele solului și subsolului, să aibă ape limpezi și o atmosferă cât mai curată. Degradarea mediului înconjurător se petrece de multe ori sub ochii noștri și aceasta se datorează tocmai intervenției omului în natură. Pericolul este foarte mare și de aceea trebuie conștientizată necesitatea protecției mediului în care trăim, a ocrotirii vieții pe pământ în cele mai variate forme ale sale.

Educația de mediu vizează formarea și cultivarea capacităților de rezolvare a problemelor declanșate odată cu aplicarea tehnologiilor industriale și post industriale la scara socială, care au înregistrat numeroase efecte negative la nivelul naturii și al existenței umane.

Prin activități de educație ecologică se dorește să se insufle copiilor, elevilor, adulților sentimentul de iubire, de protejare a mediului care este o necesitate imperioasă generată de certitudinea că oamenii sunt parte integrantă din natură și nicidecum superiori acesteia.

Copiii trebuie învățați să ocrotească natura și să o respecte, să iubească pământul și să participe direct, în limita posibilităților lor, la anumite activități în cadrul cărora pot să înțeleagă ce înseamnă să lucreze corect pământul care ne hrănește, cu tot ce intră în componența lui (ape, viețuitoare, plante). Trebuie să-i educăm pe copii încă din preșcolaritate, în sensul păstrării mediului natural în care trăiesc, să le dăm posibilitatea să contribuie la plantarea și îngrijirea unui pom, a spațiilor verzi, a florilor ce înfloresc și înfrumusețează locul în care trăiesc, prin acțiuni practice de protejare a vegetației, toate acestea constituind principalul factor de regenerare a

atmosferei. Cei mici trebuie să înțeleagă că pe Terra există interdependența între populația umană și nenumărate specii de plante și animale, între societate și ciclurile biologice din natură. Apoi să-i facem să conștientizeze necesitatea cuceririlor științei și tehnicii care nu trebuie să devină dușmani ai naturii, ci în concordanță cu aceasta, pentru a păstra resursele Terrei, exploatarea judicioasă a pădurilor, a bogățiilor solului și subsolului, pentru a păstra frumusețile naturale ale munților, curățenia apelor, a aerului, atât de necesare plantelor, animalelor și implicit omului.

Școala este chemată să determine nu numai sentimente de admirație față de frumusețile naturii, ci și convingeri și deprinderi de protejare a mediului înconjurător.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ardelean, A., Monac, Gh., 1993, "Ecologia și protecția mediului", Ed. Scaiul, București;
2. Stugre, B., Killigen, H., 1975, "Ecologie-probleme generale", E.D.P., București;
3. "Studii geografice cu elevii asupra calității mediului înconjurător", Programe școlare revizuite, E.D.P., București;
4. Curriculum Național-Programe școlare revizuit.

România între vis și realitate

CONSTANTIN ALINA-GABRIELA

Uneori privind către alte locuri observ că cei din alte țări au cu siguranță mai multe posibilități materiale față de noi, însă frumusețea țării mele nu poate fi găsită nicăieri altundeva.

România se află într-un singur spațiu din Europa: munți, dealuri, păduri, râuri, minunata Delta Dunării și Marea Neagră.

Satul tradițional românesc alături de purtatul hainelor și muzica specifică creează un peisaj mirific ce umple sufletul oricărui român, chiar dacă încetul cu încetul pierdem fără să ne dăm seama toate aceste bodăgățiile naturale cât și pe cele spirituale ale țării noastre.

Dorința mea acum la această vârstă fragedă este să trăiesc în țara mea dragă, România, să pun suflet și să mă clădesc la continuitatea acestei nații.

România este țara care a arătat întregii lumi că am strălucit în toate domeniile, muzica Geoarghe Enescu, poezii, Mihai Eminescu, zbor prin Aurel Vlaicu, iluminatul electric în primul oraș din Europa „Timișoara” și multe alte realizări deosebite, fiecare dintre noi suntem datori să punem umărul și să muncim, iar cu ajutorul școlii alături de profesori să învățăm și să păstrăm viu graiul și limba română.

Sunt multe lucruri de spus despre țara mea dragă, însă cuvintele sunt prea puține și prea mici ca să cuprindă minunile acestei țări, de aceea, vă las pe voi toți cei care îmi citiți sau ascultați aceste rânduri, să priviți.

Lectură

Nu este greu să citești!

Atâta timp cât îți dorești

Să simți cum povestea te mângâie în gând,

Și să auzi un frumos cânt.

Nu uitați, copii, citiți!

Ca să fiți mult fericiți!

Să citiți în continuare,

Să vă gândiți la o poveste încântătoare

Particularități ale dezvoltării capacității de analiză la vârsta preșcolară

Bîndac Marlena

Gândirea, prin trăsăturile sale, este un element constitutiv al personalității, gradul său de dezvoltare reflectând etapa la care a ajuns evoluția intelectuală a individului. Dezvoltarea gândirii preșcolarului trebuie urmărită sub toate aspectele (operații, mobilitate, flexibilitate, perspicacitate), în tot acest timp ținându-se seama de particularitățile de vârstă și cele individuale.

Dezvoltarea sistemului cognitiv al copiilor preșcolari este complexă și graduală. La preșcolari, gândirea evoluează rapid, de aceea trebuie să i se acorde o atenție deosebită. Preșcolarilor trebuie să le fie stimulată necesitatea de a obține informații noi despre obiecte și fenomene, calitățile acestora, particularitățile esențiale. Perioada preșcolară corespunde stadiului în care copilul asemănător unui mic savant observă atent lumea înconjurătoare, analizează cele văzute, construiește teorii și trage concluzii individuale despre cum funcționează tot ceea ce îl înconjoară.

Un important progres al gândirii preșcolarului îl reprezintă organizarea structurilor operative ale gândirii, proces ce se desfășoară lent, cu suișuri dar și cu coborâșuri. Acest proces presupune organizarea cunoștințelor, identificarea noțiunilor, ierarhizarea celor simple, empirice. Gândirea preșcolarului se află într-o etapă de explorări și dificultăți, determinând dezvoltarea unor însușiri și caracteristici ale operativității gândirii. Fiind implicat în experiențe concrete și verbale, se constituie treptat clasele logice, iar preconceptele dobândesc generalitate și precizie.

Vârsta preșcolară marchează momentul formării conceptelor. La această vârstă gândirea este prelogică, dar capacitatea de a intuit și a anticipa crește. Copilul este legat de percepție și își concretizează atenția pe etapa finală a unei transformări.

Preșcolarul poate să identifice un obiect, să-l analizeze, să descompună mental însușirile acestuia și să-l compună potrivit cu raportul părților componente ale acestuia. Copilul examinează și analizează obiectele operând cu diverse criterii: formă, mărime, culoare, suprafață, volum, număr. Priceperile și deprinderile formate la vârsta preșcolară au menirea de a dinamiza operațiile gândirii, implicit stimularea capacității de analiză.

Analiza este o operație de bază a gândirii. Capacitatea de analiză se dezvoltă la preșcolari prin descrieri de obiecte, tablouri din natură, ordonarea diverselor imagini desfăcute în părți componente în scopul studierii lor. Copilul învață să descopere legitatea aranjării unor figuri, să determine pe baza unor desene ce a fost și ce urmează. Analiza presupune separarea mintală a unor obiecte, fenomene sau însușiri, părți, elemente ale lor. Analiza presupune “spargerea” informațiilor în mai multe bucăți..

Preșcolarul va încerca să înțeleagă cum este structurată și organizată informația. Educatoarea îl va încuraja prin sarcini precum: „Explică!”, „Compară!”, „Aranjează aceste obiecte!”, „Prin ce se deosebesc?”, „Care este diferența?”, „Puneți acest puzzle împreună!”

Practica pedagogică preșcolară trebuie să cultive curiozitatea naturală a copiilor, să le dezvolte capacitățile analitice. Sub impactul unei învățări dirijate, dezvoltarea și fixarea structurilor cognitiv-acționale pot fi accelerate, fără a se forța limita impusă de vârstă. Gândirea poate fi ajustată să se purifice mai devreme de neesențial, operațiile sale fiind configurate mai rapid. Astfel, preșcolarii vor înțelege relația cauză-efect, vor înțelege modul în care părțile se combină pentru a forma un întreg, vor cunoaște relațiile dintre diverse componente, vor înțelege modul în care funcționează în general orice fenomen.

Analiza, operație fundamentală a gândirii, rezultă în urma interiorizării unor acțiuni externe. Analiza este în ipostază de verigă, care comportă o structură în demersul gândirii, element cu incidențe neuronale, definitorii pentru activitatea didactică, decizional în activitatea de învățare.

Pentru a descifra mecanismul intrinsec al operației mentale de analiză, la vârsta preșcolară se poate lua drept criteriu de analiză materialul intuitiv cu care este pus în legătură preșcolarul. Analiza este dovedită atunci când preșcolarul, pe baza observării unei planșe prezintă obiectul percepției prin enumerarea părților sale componente. Copilul înșiră ca rezultat al analizei, o seamă de caracteristici principale și secundare ale elementelor observate pe baza materialului intuitiv.

În cadrul unei activități didactice, folosind ca metodă observația, preșcolarii trec de la etapa de analiză liberă, în care exprimă ceea ce-i impresionează pe loc la analiza sistematică, care urmărește ordonarea impresiilor într-un tot unitar. Analiza sistematică a obiectului sau al fenomenului cercetat urmărește criterii cum ar fi: perceperea aspectului global al obiectului; trecerea de la aspectul global la părți, aspecte izolate; trecerea de la părțile obiectului spre întreg; trecerea de la părțile componente ale obiectului observat la însușirile care-l caracterizează, la funcțiile și caracteristicile acestor părți. Analiza obiectelor și fenomenelor realității trebuie să stabilească ce este, din ce este alcătuit, la ce servește și cum se prezintă sub raportul dimensiunilor, culorii, formei.

Analizând obiectele sau fenomenele, preșcolarul realizează primii pași importanți spre aprecierea notelor esențiale, determinative ale acestora, se desăvârșește procesul de integrare într-un tot unitar.

Analiza este asemănată cu însăși înțelegerea. Înțelegerea începe și se termină cu analiza. Analiza conduce la mai buna înțelegere a întregului. Copilului i se va răspunde cu atenție și în mod corect, după nivelul său de înțelegere la toate întrebările „De ce?” Trebuie exploatată oportunitatea de a răspunde acestuia atunci când el întreabă din propria nevoie de a cunoaște și a înțelege ceea ce îl înconjoară. Preșcolarului trebuie să-i fie solicitată capacitatea de analiză, cerându-i părerea despre diverse lucruri: “Dar tu ce crezi?”, „De ce este cerul albastru?”, „De ce zboară păsările?”. Întrebarea „De ce?” este un stimul universal pentru gândire și analiză. În felul acesta, preșcolarul devine conștient de propria viziune, are propria poziție în relație cu lumea înconjurătoare, îi este consolidată personalitatea.

Analiza cuprinde potrivirea, clasificarea, analiza erorilor, generalizarea și specificarea. Prin aceste procese, preșcolarii pot folosi ceea ce achiziționează pentru a crea noi înțelegeri și pentru a utiliza ce au învățat în situații noi. Implicarea copiilor în realizarea sarcinilor care presupun un efort cognitiv complex solicită acestora stimularea capacității de analiză la un nivel superior, antrenând gândirea în profunzime.

Analiza este o treaptă importantă a domeniului cognitiv pentru copilul ce avansează în cunoaștere. Analiza, înțeleasă fie în termen de capacitate, fie de comportament, este parte componentă a categoriei de deprinderi intelectuale, reprezentând în fapt, modalitatea de a opera cu informațiile. Când analiza devine obiectiv prioritar al activității specifice preșcolarilor, gândirea este angajată la nivel superior. Analiza ocupă o poziție importantă, de bază, fără de care învățarea nu se poate desfășura.

Procesul de învățare nu poate exista în afara procesului de analiză, indiferent de forma în care aceasta este prezentă: ca scop al activității cognitive, parte a gândirii în profunzime sau a gândirii la nivel superior. Analiza are un rol important în construcția produselor învățării: noțiuni, deprinderi, priceperi, abilități, capacități.

Sarcinile cognitive care implică preșcolarii la analiză sunt cele care au legătură directă cu situații de învățare create de cadrul didactic așa încât copiii să descopere cunoștințe noi, să desprindă reguli și principii din situații concrete cu care intră în contact. Contextul de învățare trebuie gândit și pregătit în așa fel încât să determine angajarea operației de analiză în actul complex al cunoașterii. Demersul formativ eficient stimulează procesul de analiză, devenind astfel o caracteristică definitorie a stilului de muncă intelectuală.

BIBLIOGRAFIE:

1. Crețu, T., (2005), Fundamentele psihologiei, Ministerul Educației și Cercetării, Proiectul pentru învățământul rural.
2. Glava, A., Glava, C., (2002), Introducere în pedagogia preșcolară, Cluj Napoca: Editura Dacia Educațional.
3. Zlate, M., (2009) Fundamentele psihologiei, Iași: Editura Polirom

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

Pătrăuțanu Magdalena

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În educarea copiilor de vârstă mică, părinții trebuie să adopte o strategie educațională potrivită copilului lor, echilibrând atitudinea autoritară cu cea prietenoasă, calmă, înțelegătoare, astfel încât educatul să poată privi cu încredere și drag la cel ce se ocupa de creșterea sa.

Aspectul important de menționat este faptul că sintagma „cei șapte ani de acasă” nu se mai aplică în vremurile actuale, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, însă ideea de bază, esența rămâne aceeași: normele de conduită se învață și de dezvoltă în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect- școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social, iar în ce privește cheia succesului adaptativ al copilului- educația, bunele maniere, regulile morale și sociale sunt cele care îl vor ajuta.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și pedagogii din școală; aceștia au menirea de a completa golurile din procesul instructiv-educativ din familie care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Așa cum Valeria Mahok susținea: „pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă”; educația în familie e de o mare importanță în viața fiecărei persoane, deoarece orice statut social va avea, ceea ce îl va ajuta cu adevărat va fi capacitatea acestuia de

a relaționa, de a ajuta pe aproapele său, de a fi om- „ Cu haina celor șapte ani de-acasă/Să-ți faci prezența mai frumoasă” (C. Iordăchescu, „Haina celor șapte ani”)

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

Activități extracurriculare în educația copiilor

Vlaicu Jipu Ioana Smaranda

Formarea, modelarea și educația omului cere dăruire și timp. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului.

Educația extracurriculară își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Începând de la vârsta preșcolară, copiii acumulează o serie de cunoștințe aceștia fiind puși în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Nevoia de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm grădinița/școala cu viața.

Trebuie să avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, totodată să fie prezentate și momentele de relaxare. Dacă se va ține cont de aceste lucruri, atunci rezultatele vor fi foarte bune.

În cadrul acestor activități preșcolarii/elevii folosesc surse informaționale diverse, sistematizează date, învață “să învețe”. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copii se autodisciplinează. Cadrul didactic poate să își cunoască preșcolarii/elevii, chiar să le influențeze dezvoltarea, dar și să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului fie preșcolar, fie primar, adică să îl pregătească pe copil pentru viață.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea copiilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, dar și facilitarea integrării în mediul școlar.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu poate înlocui importanța activităților extracurriculare.

Ca și exemple de activități extracurriculare ar fi vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale. Ele oferă copiilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală. Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, acestea stimulează și orientează

copiii spre unele domenii de activitate precum muzica, sport, poezie, pictura. O altă activitate extracurriculară ar fi excursiile și taberele școlare care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării. Prin excursii, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă.

Spectacolele constituie o formă de activitate extracurriculară în grădiniță sau școală, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei. Deși această formă de activitate îl va pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită constă în faptul că ea reprezintă o sursă de impresii puternice. Serbările sunt evenimentele importante din viața prescolarilor, dar și a școlarilor. Aceste serbări, organizate de către cadrele didactice, le oferă copiilor răsplata primită după muncă, satisfacție și de asemenea au un rol de motivare.

BIBLIOGRAFIE

- 1) <https://www.eduform.snsr.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/activitatile-extracurriculare-aspecte-generale>
- 2) <https://www.didactic.ro/materiale-didactice/rolul-activitatilor-extracurriculare-in-educatia-copiilor>

A FI EDUCATOARE ESTE O ARTA

Aldea Nicoleta

Să lucrez ca educatoare într-o grădiniță este pentru mine o experiență de care îmi voi aminti întotdeauna cu mare drag.

Pe lângă faptul că te dezvolti ca om, satisfacția pe care o simți când pui o cărămidă la temelia educației câtorva generații de copii este unică.

Dacă ar fi să alcătuiesc o listă în care să povestesc de ce mi-a plăcut să fiu educatoare, aş scrie zeci de motive. Aşa că, mă voi rezuma la câteva dintre cele mai importante lucruri.

În primul rând, ce e mai frumos decât să-ți începi ziua cu zeci de îmbrățișări și să auzi spunându-ți-se: „Doamna, ce dor mi-a fost de tine!”.

Ce poate fi mai plăcut decât să vezi cum atunci când intri în sală de clasă, copii lasă totul deoparte și aleargă să-ți ofere un pupic, o îmbrățișare sau să-ți facă un compliment: „Ai o rochie ca de prințesă. ”

E minunat să-i vezi pe micuți zâmbind și privindu-te cu ochii lor calzi și luminoși. Nu eram doar formatoarea lor, ci și prietena lor. Foloseam metode inedite, făceam totul cu suflet, cu dragoste și cu multă dăruire.

Să fii educatoare nu e doar un simplu job. Când intru pe poarta grădiniței, las deoparte grijile și gândurile cotidiene. Redevin și eu copil alături de copii. De la ei îmi iau energia și datorită lor reușesc să-mi păstrez sufletul de copil. Mă simt minunat atunci când implicându-mă în jocurile lor, trezesc în ei dorința de a descoperi și experimenta.

Înainte de toate, trebuie să-ți fie dragi copiii! Apoi multă, multă răbdare, înțelegere, bunătate, să poți să ierți... Câteodată, un copil face o răutate pe care sigur că el nu o percepe așa, își rezolvă problema așa cum crede el. Ei, în momentul acela trebuie să închizi ochii și să spui: nu, eu trebuie să fiu calmă și să-i explic copilului ce-a greșit. De multe ori trebuie să fim ca ei. Adică, aproape întotdeauna. Trebuie să cobori la mintea lor, să te gândești cum ai reacționa dacă ai fi în locul lor. Dacă stai pe scaun, la catedră, i-ai pierdut. Că sunt gălăgioși, asta e cea mai mică problemă. Sigur, este un stres teribil și o mare uzură, de aceea avem program de 5 ore.

Metodele folosite, tonalitatea joasă a vocii, postura care transmite afecțiune și apropiere, îmbrățișările și atingerile blânde le oferă micuților siguranță și confort. Le spun adesea că la

grădiniță, „suntem o mare familie”. Mă bucur tare mult când îi surprind discutând între ei și repetând: „Noi la grădi suntem o familie!”

Îmi place la meseria de educatoare și faptul că îți desfășori activitatea într-un spațiu cald, curat și luminos. De asemenea, e o meserie care implică și mult dinamism din partea celui care o practică.

Meseria de educatoare îți oferă posibilitatea de a fi cât mai creativ și mai inventiv. „Micile opere de artă” pe care le realizez împreună cu copiii și entuziasmul cu care ei le prezintă părinților îmi aduc numai satisfacții.

Ador să lucrez cu copiii. A fi educatoare este o artă. E important să o faci cu suflet și pasiune și asta te va face fericit și împlinit.

SPECIFICUL ACTIVITĂȚILOR DE EDUCARE A LIMBAJULUI LA PREȘCOLARI

ORBAN ANDREEA

Specificul activităților de educare a limbajului este determinat de: idealul educațional, particularitățile de vârstă ale copiilor și caracteristicile limbajului .

Idealul educațional (idealul pedagogic) – expresia aspirațiilor societății- este modelul (prototipul) după care trebuie format orice copil (tânăr) cu ajutorul educației.

Obiectivele idealului educațional cuprinse în curriculum preșcolar sunt:

- asigurarea dezvoltării normale și depline a copiilor preșcolari, prin valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecăruia, ținând cont de ritmul propriu, de nevoile sale afective și de activitatea sa fundamentală- jocul;
- dezvoltarea capacității copilului preșcolar de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții, capacitatea de socializare;
- stimularea copilului preșcolar pentru dobândirea cunoștințelor, capacităților și aptitudinilor necesare activităților viitoare în școală și în societate.

Învățământul preșcolar reprezintă ciclul achizițiilor de bază (fundamentale) rezultând necesitatea continuității în procesul instructiv-educativ.

Învățământul preșcolar constituie:

- prima formă de instruire și educare organizată, sistematică și competentă;
- prima formă organizată de socializare a copilului;
- condiții optime pentru copii de a se manifesta în mod activ, dirijați permanent de cadre instruite (specializate).

Prin activitățile comune, activități la alegerea copiilor, activități recreative și de relaxare, activități de dezvoltare și exersare a aptitudinilor individuale, activități recuperatorii etc. copiii dobândesc achiziții cognitive, își formează deprinderea de a acționa la comandă, de a stabili relații de cooperare cu educatoarea și cu ceilalți copii, își dezvoltă capacitatea de a comunica verbal și nonverbal, își formează deprinderi intelectuale și motrice.

Desfășurarea unor activități, metodele de învățământ și conținuturile învățământului preșcolar anticipează ciclul primar.

Etapa preșcolară și școlară mică au multe trăsături comune din punct de vedere psihosomatic asigurând continuitatea educațională. Copilul de trei ani în momentul intrării la grădiniță se confruntă cu adaptarea la viața colectivă însă îi va folosi mai târziu în sistemul școlar. Socializarea începută în grădiniță va fi continuată și la școală, într-un cadru organizat al învățării, relațiile interumane (copil-adult, copil-copil) se diversifică, devin mai complexe, structurându-se pe criterii profesionale. Noile relații necesită dezvoltarea capacității de comunicare verbală/nonverbală, formarea unor deprinderi de comportare civilizată, cu aprofundarea conștiinței de sine.

În ceea ce privește lărgirea orizontului cognitiv și afectiv al copilului grădinița:

- dezvoltă capacități senzoriale și perceptive prin reprezentările memoriei și imaginației;
- contribuie la perceperea realității emoțional stimulând imaginația;
- dezvoltă relații cu alți copii, cu mediul natural și social, este atent la acțiunile/ comportamentele adulților, le transpune în joc, îi imită, participă la activitățile lor;
- ajută la obținerea de progrese în plan senzorial-perceptiv și motric;
- crește nivelul de concentrare; la grupa mijlocie atenția sporește (15-20 min) în desfășurarea unor jocuri, audiții, vizionări de filme, teatru pentru copii etc.

Jocul este activitatea fundamentală la grădiniță, ca plăcere, fără a avea un scop precis. Preșcolarul de la grupa mică desfășoară jocul legat de obiecte, apoi se ajunge la jocul cu subiect și cu rol, care presupune adaptare la parteneri, la regulile jocului, la rol. Și la școlarul mic jocul este o preocupare doar că este mai complex, îndeplinind anumite funcții: funcție formativă, funcție de relaxare, funcție de adaptare la activitatea de învățare, funcție de dezvoltare psihomotrică, funcție de satisfacere a trebuințelor de activitate.

Conduita verbală și afirmarea personalității se remarcă prin :

- creșterea volumului vocabularului activ;
- manifestarea intensă a limbajului situațional;
- exersarea structurilor gramaticale corecte ale limbii.

Unii preșcolari se confruntă în vorbire cu unele probleme care pot persista și la școală, dar care se pot ameliora sau elimina prin participarea la ședințe de logopedie:

- dificultăți de pronunție a unor sunete;
- tulburări ale ritmului de emisie;

- articulații alterate din cauza unor factori fiziologici sau psihici.

Atât în perioada preșcolară cât și în perioada școlară mică jocul este o necesitate fundamentală. Jocul didactic predomină în desfășurarea activităților și dezvoltă spiritul de echipă, spiritul de observație, atitudinea critică și autocritică, voința, trăsături morale precum: perseverența, harnicia, cinstea, dreptatea etc, îmbină efortul intelectual și motric cu relaxarea și satisfacția prin elementele de joc.

BIBLIOGRAFIE:

Dumitrana, M.- "Educarea limbajului în învățământul preșcolar"- vol 1,2,3 Editura Compania, București, 2001;

Mitu, F.; Antonovici, S.- "Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar", Editura Humanitas Educațional, București, 2005.

Reușita școlară efectul unei bune colaborări între FAMILIE- GRĂDINIȚĂ

Mitu Mihaela

Familia este mediul social cel mai apropiat pentru copil, cu influențele cele mai complexe – bune și rele - și unde copilul își petrece cel mai mult timp. De multe ori , intrarea în colectivitate , la grupa mică este resimțită, atât de copii cât și de către părinți , ca o ruptură care provoacă temeri , anxietate și mari emoții. Toate acestea fiind influențate și de schimbările ce apar în climatul educativ al familiei , de starea economică, culturală , politică și socială. Pentru a rezolva o bună parte din aceste temeri , trebuie să existe un parteneriat real, activ între grădiniță și familie cu implicare susținută din ambele părți.

Introducerea învățământului obligatoriu de la grupa mare, a dus la preluarea în mod oficial de către educatoare ,a unor atribuții cu privire la educarea și pregătirea copiilor pentru viață , iar rolul familiei în educație a fost mult diminuat. Aici intervine concepția cum că educatorului îi revine sarcina de formare și îndrumare , de a determina o schimbare în comportamentul copiilor, iar rolul părinților se limitează în a asigura condițiile materiale necesare creșterii. Cadrul didactic are nevoie de sprijinul familiei, atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ- educative , cât și de a găsi rezolvarea corectă și concretă la necesitățile actuale. Așa cum educatoarea are sarcina de a asigura transparența necesară pentru ca familia să-și poată cunoaște nivelul de dezvoltare al copilului și ce trebuie urmat pentru a deveni o prioritate pentru familia sa , așa și familia trebuie să-și respecte îndatoririle.

Meseria de părinte trebuie învățată și părintele trebuie să recunoască că are o mare importanță și influență în viața copilului , iar lucrul acesta îl poate dovedi prin pricepere, printr-un simț al răspunderii bine dezvoltat ,printr- o preocupare intensă pentru sănătatea fizică și psihică a copilului. Greșesc unii părinți prin grija excesivă de ai proteja și feri pe copii , ca aceștia să interacționeze cu unele persoane și situații care l-ar pune în postura de a descoperi lumea și de a fi nevoit să ia o hotărâre. Copilul trebuie dirijat spre a descoperi, a apuca, a pipăi, a izbi, a desface, a sparge sau nu, nu trebuie oprit. Un copil sănătos , bine alimentat și crescut , în condiții prielnice , va fi un copil al viitorului, un copil deschis spre nou și veșnic în căutare. Educatoarea nu poate face minuni , iar educația primită în grădiniță nu va avea rezultate pe măsură , dacă nu va fi sprijinită și continuată de familia copilului.

Fiind convins de puterea exemplului, pedagogul John Locke , spunea : „ Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite.”

Profesor real într-o școală virtuală

MUNTEANU DANIELA

În ultimii ani viața noastră , a tuturor, a fost tot mai mult influențată de tehnologie ,mai ales datorită dezvoltării acestui domeniu cât și a necesității folosirii intense a acesteia.

Deși trăim în era calculatoarelor acestea aduc o serie de beneficii ,dar nu se poate nega faptul că ele au cauzat și cauzează și multe efecte negative asupra vieții multor oameni.

De mai bine de un an suntem încercați de fenomenul pandemiei generat de virusul SARS-COV, iar sistemul educational a fost parcă paralizat ,încrămenit la început ,neștiind de unde să o luăm și cum să ne facem înțeles în fața elevilor noștri.Încercările de a comunica cu elevii erau haotice „rudimentare „pot spune ,necesitând platforme de învățare și nu numai atât ,era nevoie ,în primul rând de o pregătire pentru noi,dascălii.

Noi ,cadrele didactice care eram obișnuite cu sistemul clasic de învățare , cu perfecționări în acest sens,ne-am mobilizat și am încercat să căutăm soluții de reabilitare ,metode ingenioase de a intra în contact cu elevii și familiile lor.Problema era una destul de mare deoarece la capitolul„Tehnologie modernă„nu eram pregătiți suficient pentru a aplica ,ceea ce ,teoretic am acceptat :platformele educaționale care au făcut posibilă educarea elevilor,on line.

Cu pași anevoioși am urmat un drum nou,spinós ,dar am reușit să ne formăm rapid,să accesăm platformele care ,altfel ,nu credeam că le vom folosi și care ni se păreau imposibil de împărtășit cu elevii.Dar am reușit !Iată- ne în etapa în care am ajuns profesori reali în școala virtuală!

În sprijinul nostru au venit fundații și edituri care ne-au pus la dispoziție o multitudine de aplicații,jocuri și chiar lecții care ne-au călăuzit în această perioadă și nu numai.

Am urmat cursuri de perfecționare în domeniul digital ,cursuri care au venit cu un bagaj de informații utile ce conduc la dezvoltarea personală a fiecăruia dintre noi.

Deși am întâmpinat deseori probleme în a mă conecta la platforme fiind foarte solicitate,am petrecut destul timp on line dorindu- mi să revin pentru a mai afla și alte lucruri. Notiuni noi legate de aplicabilitatea la ore a celor învățate m-au condus spre inovație ,orele mele devenind mai atractive și mai placute elevilor mei .

Cunostintele si informatiile noi imi vor fi utile nu numai in cariera de profesor ci si ca părinte. Am experimentat practic alaturi de elevii mei ,prin exerciții, noțiuni teoretice și am dobândit și dezvoltat aptitudini si competențe digitale .

Chiar daca situatia actuală nu este dintre cele mai plăcute ,am convingerea că noi , cadrele didactice avem puterea să oferim copiilor sprijinul nostru în formarea competentelor de bază prin diverse metode de abordare si în diferite contexte de învățare.Dar nimic nu se realizeaza mai bine decât într- un trio perfect:ȘCOALĂ-FAMILIE -COMUNITATE.

Experientele dobândite în aceasta perioadă de criza ,pot sa spun,trebuie împărtășite atât cu elevii dar și cu părinții acestora.Nimic nu este mai plăcut decât să oferi elevilor ,chiar si părinților , dorință ,speranță și înțelepciune .

EDUCATOAREA- O CANDIDATĂ PENTRU SARCINA CEA MAI COMPLEXĂ

SANDU AURELIA

A educa înseamnă a călători prin lumea celuilalt, fără a pătrunde vreodată în ea. Înseamnă a folosi ceea ce trăim pentru a ne transforma în ceea ce suntem. Cel mai bun educator nu este cel care controlează ci cel care eliberează. Nu este cel care arată greșelile, ci cel care le previne. Nu este cel care corectează comportamente, ci cel care îndeamnă la reflecție. Nu este cel care observă ceea ce este tangibil, ci cel care vede invizibilul. Nu este cel care renunță cu ușurință, ci cel care stimulează continuu, un nou început.

Educatorul excelent îmbrățișează atunci când toți resping; încurajează când toți condamnă; îi aplaudă pe cei care nu au urcat niciodată pe podium, vibrează la curajul de a concura al celor care au rămas pe ultimele locuri. Nu caută propria sa strălucire ci se face mic, pentru a-i face mari pe cei care îi îndrumă mai întâi cu sufletul apoi cu știință. Așa cum atât de delicat a spus părintele de la Irești:” O adevărată educatoare intră în sala de grupă, alături de copiii săi, ținând-o de mână pe Maica Domnului.”

Învățătorul excelent nu este cel care știe mai mult ci cel care este conștient de cât nu știe. Nu este cel care își declară reușitele ci cel care își recunoaște propriile eșecuri.

Pentru a fi buni educatori e necesar să căutăm, să ne eliberăm, să prețuim ceea ce are valoare, să selecționăm, să stabilim ordinea priorităților în timp, să dăm înapoi dacă e nevoie, să diminuăm activitățile dacă trebuie, să ne antrenăm emoționalul pentru a nu fi sclavii circumstanțelor vieții dar mai ales să contemplăm natura interioară a fiecăruia. A contempla natura umană înseamnă a observa cu atenție pătrunzând în detaliile cele mai infime, captând aspecte cât mai variate. A contempla copilul din fața ta înseamnă a fi uimit în fiecare clipă de miracolul de a fi acolo, în prezent, de a participa în timp real la transformarea lui în acel om care să prețuiască în viitor toate valorile care ne disting ca ființe umane.

Niciunei alte profesii nu s-a cerut așa multă cunoaștere, cinste și omenie. O inimă înțelegătoare reprezintă to ceea ce are mai de preț un dascăl și nu o putem aprecia îndeajuns. Nu există ființă care sa nu-și amintescă cu drag acea educatoare, acel profesor; care prin excelență a atins cu căldura sa sufletul. Căci și planta pentru a crește pe lângă apă și pământ are nevoie de căldură ca să crească frumos. Educatoarea are mereu sufletul tânăr, păstrează o fărâmbă din copilul interior pe care o dăruiește zilnic copiilor săi, ajutând să se descopere într-o lume nouă. Educatoarea găsește soluții pentru probleme, se bucură alături de copii, îi încurajează și le

dă puterea să iubească și să se iubească. Este important să poți vedea lumea prin ochii copilului pe care cu drag îl educi, descoperind zi de zi evoluția uimitoare, și tu, ca Maica Domnului, îl ții de mână și îl ajuți să înțeleagă o parte infimă din ceea ce misterios se numește „Viață”!

Clasa (I) steluțelor

Dur Alexandra Mihaela

Clasa steluțelor noi suntem.
La concursul Academiei participam.
Am aflat cu mic ,cu mare,
De la doamna învățătoare.
Așteptăm de numa ,numa
Să treacă odată luna
Pachețelul, să-l primim
La părinți să ne mândrim!
Suntem siguri că vom scrie
In revistă puncte o mie.
Părinții ne incurajează
Că ,acest concurs contează.
Cei mai fericiți vom fi!
Diploma cand vom primi
Suntem steluțe visătoare
De trofeu câștigătoare!

Ce înseamnă să fii dascăl?

Banea Maria Laura

Moto: „Ceea ce scrie un profesor pe tablă vieții nu poate fi niciodată șters.”(anonim)

M-am gândit ca pentru început să definesc cuvântul DASCĂL. În Dicționarul Limbii Române explicația este foarte scurtă: „învățător la țară / cântăreț în biserică”.

Pentru mine acest cuvânt face diferența între persoanele care sunt angajate în școli și care se ocupă de educația copiilor. În opinia mea, un profesor este acea persoană care are cunoștințe vaste într-un anumit domeniu (matematică, geografie, istorie, religie, informatică etc.) și care împărtășește ceea ce știe copiilor având anumite așteptări de la ei. Intră în clasă, își predă conștiincios lecția, după care iese și își urmează liniștit programul. De cele mai multe ori, într-un an școlar, nici măcar nu știe numele copiilor cu care lucrează!

Dascălul este în primul rând OM. El este atent la fiecare copil în parte. Îi cunoaște bucuriile, dar mai ales problemele. Își începe activitatea uitându-se atent la fiecare în parte, pentru a fi sigur că toți sunt în regulă. Prima întrebare pe care le-o adresează nu este „Ce ați avut de pregătit pentru astăzi?” ci, „Cum vă simțiți astăzi, sunteți bine?” Dacă nu sunt toți bine (și asta se întâmplă frecvent), își pierde din timpul afectat învățării pentru a vorbi, a mângâia, a rezolva ceea ce poate. O problemă mărunta pentru noi ca adulți, poate fi o mare nenorocire pentru un copil, un adolescent, un tânăr.

Dascălul este cel care în primul rând iubește copiii și își face meseria cu drag. Pentru el contează procesul de educație, dar primează copilul. Îl ajută, îl înțelege, îl încurajează, îl iartă, se zbate pentru el. Nu știe doar numele lui, ci și pe cel al mamei, tatălui, fraților mai mari sau mai mici. Cu alte cuvinte îl interesează copilul întru totul, sub toate aspectele. Dascălul este cel care luminează viața fiecărui copil cu care lucrează, dăruind fiecăruia câte o bucățică din sufletul său, consumându-se precum o lumânare în zbaterea de a lumina cât mai multe minți dar și cât mai multe suflete.

Dacă privim dascălul din această perspectivă, el este de fapt un PĂRINTE. Dăruiește totul, iubește, are griji, muncește, în speranța că efortul său nu va fi fost în zadar, că roadele muncii, ale grijii și ale iubirii dăruite nu vor întârzia să apară.

Poate că viziunea mea este idealistă într-o lume departe de a fi perfectă. Dar atâta timp cât există oameni dedicați meseriei lor, care nu renunță la copilărie și la copii, vor exista și elevi fericiți, dornici de a se întâlni zilnic cu cea de-a doua familie pe care o au la școală: „dascălul” și colegii.

ANXIETATEA DE SEPARARE

Cristina-Lavinia Mureșan

Anxietatea de separare este o tulburare care se manifestă printr-un sentiment de frică excesivă care apare la separarea reală sau imaginară a copilului de o persoană semnificativă de care este atașat emoțional, de obicei unul dintre părinți.

Anxietatea de separare se manifestă ca o teamă intensă, în care copiii se confruntă cu situații noi în momentul în care nu sunt alături de ei persoanele cu care se simt în siguranță..

De exemplu, anxietatea de separare se concretizează în diferite contexte precum: refuzul de a merge la grădiniță sau la școală, de a dormi singur, de a sta singur, de a se juca cu alți copii înafara casei.

De asemenea, copiii cu anxietate de separare pot prezenta manifestări cum sunt izolarea socială, apatie, tristețe, dificultăți de concentrare în joc și frică de întuneric.

Anxietatea de separare are la bază frica excesivă de a rămâne singur , anticipând consecințe negative precum: că se va răni, că alții îl vor răni, că părinții îl vor părăsi sau că părinților li se va întâmpla ceva rău.

Fazele reacțiilor emoționale și pașii care trebuie urmați de către părinte :

Faza de avertizare se caracterizează prin reacții de furie manifestate prin bombăneli, proastă dispoziție, mimică îmbufnată. “Dacă nu merg la grădiniță mă simt în siguranță, deci mă simt bine.”

În această situație părintele trebuie să modifice monologul negativ al copilului cu unul pozitiv : “Știu că poți , o să fie bine, am încredere în tine.”

În faza a doua copilul devine din ce în ce mai agitat și manifestă schimbări bruște de dispoziție emoțională, care conduc la manifestarea crizei de furie.

În această fază părintele nu trebuie să încerce să îl liniștească deoarece este posibil să obțină contrariul.

Copiii simt anxietatea mamei și asta îi sperie și îi agită mai tare. Atitudinea mamei este foarte foarte importantă, nu trebuie să cedeze reacțiilor lui emoționale prin care acesta încearcă să profite de anxietatea ei și să obțină ceea ce își dorește.

Faza a treia

După ce criza trece, furia e înlocuită de reacții de retragere de tipul “Lasă-mă în pace” în care copilul evită orice tip de interacțiune.

Părintele trebuie să îi ofere timp copilului să se calmeze (dacă încep negocierile acestea vor fi fără sfârșit).

În faza a patra, copilul se liniștește și își reia activitățile obișnuite.

Aceasta este o fază de liniștire a copilului în care părintele găsește soluții pentru rezolvarea problemei. Mama trebuie să îl încurajeze pe copil și să îl asigure că totul va fi bine și că mama va veni să îl ia la ora promisă.

Consider că este important ca părinții să cunoască aceste informații despre anxietatea de separare deoarece atitudinea părintelui influențează reacțiile copilului. De exemplu, o mama hiperprotectivă, îl face pe copil să perceapă lumea ca fiind periculoasă. Cadrele didactice ar fi bine să cunoască toate aceste aspecte pentru a-și gestiona desfășurarea activităților într-un mod eficient.

Bibliografie :

Ștefan, C.A., Kallay, E. (2010). Dezvoltarea comportamentelor emoționale și sociale la preșcolari. Ghid practic pentru părinți, Cluj-Napoca : Editura ASCR (Ștefan, 2010)

AUTOEDUCATIA

Teodorescu Katalin

Autoeducația se definește ca o activitate conștientă intenționată pe care un individ o desfășoară pentru formarea sau desăvârșirea propriei persoane. Autoeducația vizează toate aspectele dezvoltării personalității intelectuale, morale, corporale, religioase, profesionale etc. În cazul autoeducației, subiectul educației este în același timp și obiectul ei. În ceea ce privește scopurile urmărite, în vreme ce scopurile celorlalte forme ale educației sunt stabilite de către societate, scopurile autoeducației sunt stabilite de individul însuși, în acord cu cerințele societății. Autoeducația se împletește continuu cu celelalte forme de educație. Pe măsură ce individul avansează în vârstă, autoeducația ocupă un loc tot mai important în procesul său de formare. La vârste mici copilul nu este capabil să se autoeduce, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Primele preocupări sistematice de autoeducație apar, de obicei, în perioada școlii gimnaziale.

Autoeducația – educația prin sine însuși – este liantul dintre educație și educația permanentă. Ea reprezintă șansa individului uman de a fi, în viitor.

Raportul educație–autoeducație depinde de factori interni și externi. 'Nu există educație fără autoeducație'. Educația și autoeducația trebuie să aibă un raport echilibrat și continuu.

Autoeducația nu este opusul educației și nu se identifică cu ea. Autoeducația are aceleași elemente ca și educația (scop, obiect, subiect, mijloace, metode). Individul poate fi subiect al educației la orice vârstă, autoeducația implică un anumit grad de maturitate (preadolescent, adolescent). Autoeducația și-a demonstrat necesitatea permanenței. Numai astfel se poate face față exigențelor dezvoltării sociale, economice și culturale-politice a epocii în care trăim. Autoeducația se realizează numai prin forțe proprii, fără ajutorul sau apelul la factori educativi externi. Autoeducația este o urmare, dar și o condiție a eficienței educației, este o completare a educației.

Factorii determinanți ai educației permanente

- datorită revoluției științifice și tehnice care a generat explozia informațională și perisabilitatea crescândă a cunoștințelor, educația și formarea nu se mai pot limita la anii școlarității ci trebuie să se întindă pe tot parcursul vieții;

- pentru a facilita adaptarea la schimbare, educația trebuie să își elaboreze un sistem de obiective, conținuturi și metode menite să ajute oamenii și societatea în procesul de adaptare socială, profesională și culturală;

- schimbările survenite la nivel economic, social, științific, politic, cultural, familial și profesional impun adaptări și readaptări rapide care necesită eforturi crescute și permanente din partea tuturor persoanelor;

- evoluțiile demografice indică scăderea natalității și creșterea numărului persoanelor în vârstă, care trebuie să beneficieze de programe de educație permanentă pentru a rămâne activi, productivi și creatori chiar și după părăsirea câmpului muncii pentru a nu deveni o sursă de regres social din cauza neînțelegerii și neadaptării adecvate la schimbări, a lipsei de receptivitate la nou;

- educația trebuie concepută ca o formare totală a omului, modelând multiplu și complex personalitatea fiecărui individ pe parcursul întregii sale existențe, de exemplu prin facilitarea utilizării eficiente a timpului liber care a devenit o realitate ambiguă în societatea contemporană.

- având mai mult timp liber la dispoziție, datorită tehnologizării, oamenii se pot concentra asupra activităților extraprofesionale și asupra propriei realizări, participând la activități cu scop educațional mai mult sau mai puțin explicit, cu atât mai mult cu cât educația este un proces multidimensional, care nu se limitează la acumularea de cunoștințe și care nu cade exclusiv în sarcina sistemului educațional.

ȘCOALA-FAMILIE-COMUNITATE

Minea Teodora

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative(extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitatile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii. Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- Îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților elevilor
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității
- Oferă servicii și suport familiilor
- Creează o atmosferă mai sigură în școală
- Ajută la managementul școlii

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Istoria societății românești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare

avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersectarea acțiunilor și măsurilor luate.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie școală, centrată pe învățare;

- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală,
- Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite,
- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reinnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natură relațiilor publice.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază că acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;

- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede că în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Educația răspunde atât cererii sociale cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „Prelegeri pedagogice”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

Aportul activităților extracurriculare la formarea profilului elevului

DRAGOI LUMINITA MIHAELA

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale.

Trebuința de a se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Activitățile extrașcolare vizează de regulă acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria lor e dificil de delimitat. Pot fi excursii și vizite la muzee, cinematografe, teatre, operă, balet, pot fi excursii și vizite la instituții publice sau alte obiective de interes comunitar, pot fi vizite la alte școli, pot fi activități artistice, de hobby, cluburi tematice și echipe sportive, pot fi activități legate de protecția mediului.

În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multa creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care

le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens. Activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând la el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităților extrașcolare oferite crește interesul copiilor pentru școală și pentru oferta educațională.

În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al ciclului primar – pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Oricât ar fi de importantă educația extracurriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară.

ROLUL COMUNICĂRII ÎN EDUCAȚIE

KISS KLARA ISABELA

Comunicarea reprezintă modalitatea în care sunt transmise informații, idei, atitudini. Actul comunicării mijlocește totalitatea relațiilor interumane, fiind principala formă de manifestare a interacțiunii psihosociale. Artă de a comunica nu este un proces natural, firesc, sau o abilitate înnăscută. Comunicarea se învață, acest proces de învățare implicând creație și schimb de înțelesuri și semnificații, ce sunt reprezentate prin “semne” și “coduri”. Comunicarea face posibilă coexistența oamenilor, fiind cea care asigură dispoziții emoționale și intelectuale. Principalul mecanism prin care se realizează comunicarea interumană, este limbajul. Însă, de cele mai multe ori, comunicarea se realizează prin alte canale decât cele lingvistice (mesaje corporale, mimică, gestică, paralimbaj- ca de pildă: tonul vocii, intonația sau accentul).

În contextul educației, comunicarea presupune o serie de abilități comunicaționale/competențe:

Abilitatea de a asculta Dacă pentru noi, adulții, comunicarea reprezintă o condiție stringentă a existenței, în aceeași măsură, capătă importanță și necesitate pentru copii. În cadrul activității educaționale, copiii vor învăța comportamente motorii, verbale, socio-afective, se vor deprinde cu rolul pe care ceilalți se așteaptă să-î îndeplinească. Din acest punct de vedere, adulții cu care copilul realizează un act comunicațional, trebuie să stabilească o colaborare optimă cu acesta. Acest deziderat presupune acordarea unei atenții totale copilului, cu scopul de a-î determina să înțeleagă că adulții sunt interesați să-î asculte. În aceeași măsură, este importantă și atitudinea pe care o manifestăm în relația de comunicare cu copilul. Se recomandă ca actul comunicațional să se realizeze în concordanță cu nivelul de înțelegere și relaționare a copilului. Cadrul didactic trebuie să manifeste la fel de mult interes în comunicarea cu copiii, ca și în cazul comunicării cu ceilalți adulți.

Ascultarea reflexivă denotă faptul că înțelegem sentimentele copilului, precum și mesajul pe care acesta dorește să-î transmită. Repetarea idelor exprimate de copil îi confirmă faptul că actul comunicării dintre el și cadrul didactic a avut un caracter empatic. Astfel, sintetizarea celor pe care le- a spus, îi demonstrează nu numai că am receptat sensul relației, ci și sentimentele sale. Exemplu: “Ești emoționat deoarece vei interpreta cântecul în fața colegilor tăi.”; “Îmi dau seama că ești supărat pe Radu pentru că ți- a dăruit construcția.”

Conduita social- expresivă (expresia facială sau postura fizică) poate confirma ascultarea reflexivă. De exemplu: ne încruntăm dacă cele relatate sunt în discordanță cu comportamentul așteptat de noi, zâmbim sau susținem afectiv copilul prin intermediul unui gest. În aceeași măsură, putem să ne arătăm preocuparea pentru starea lui, traducând verbal un comportament non- verbal manifestat de el. Exemplu: “Zâmbetul tău îmi spune că te bucuri să mă vezi.”; “Pari supărat. Ce te frământă?”. Modul în care răspundem poate încuraja sau inhiba pornirea copilului de a- și împărtăși problemele, nemulțumirile. Din acest punct de vedere, există două tipuri de răspunsuri:

răspuns deschis la comunicare, care îi demonstrează copilului că- i înțelegem sentimentele (“Înțeleg că nu vrei să vii la grădiniță, pentru că nu se joacă nimeni cu tine și te simți singur.”). Acest tip de răspuns îi oferă nu doar încrederea că este ascultat și înțeles, ci îl poate ajuta să găsească, să descopere soluția de rezolvare a problemei. Simpla întrebare “- De ce?” (care se adresează de cele mai multe ori), generează blocarea copilului, care va manifesta dificultate în a formula singur un răspuns, sau în a sintetiza problema.

răspuns închis, de genul “Toți copiii trebuie să meargă la grădiniță” blochează comunicarea, făcându- l pe copil să se simtă respins. Sentimentul de frustrare generat de acest tip de comunicare, îi poate dezvolta copilului un comportament indezirabil, copilul devenind agresiv cu ceilalți copii, sau putând percepe neacceptarea cu un sentiment de nulitate, ce îi poate afecta considerabil stima de sine. (“Nu mă place și nu mă ascultă nimeni!”). O stimă de sine scăzută poate determina tulburări la nivel emoțional (depresie, anxietate, iritabilitate), sau la nivel comportamental (agresivitate, randament școlar scăzut).

Aceste situații indezirabile pot fi prevenite acordând atenție trăirilor emoționale ale copiilor, conducându- le emoțiile în așa manieră încât aceștia să se simtă înțeleși, acceptați, valoroși.

Abilitatea de a- ți exprima emoțiile. Adoptarea limbajului responsabil (exprimarea propriilor păreri și emoții fără a răni interlocutorul), reprezintă modalitatea optimă de a construi o comunicare eficientă. În acest caz, nemulțumirea adultului trebuie să facă referire doar la comportamentul nedorit manifestat de copil, neincluzând și persoana acestuia. Formularea cu adresare directă la persoana a II- a (“tu”) implică apostrofarea copilului, acesta simțindu- se muștrat, învinovățit “Iar ți- ai rupt sandalele! ”. În schimb, formulând mesajul la persoana I (“eu”), exprimăm ceea ce simțim noi înșine. Construirea unui astfel de mesaj, necesită:

❑ descrierea comportamentului: “Atunci când îți rupi încălțăminte...” ;

❑ exprimarea propriilor sentimente și emoții drept consecință a comportamentului: “...mă întristez foarte tare...”;

❑ descrierea consecințelor asupra propriilor persoane: “...pentru că nu poți avea mereu încălțăminte nouă...”

Exprimarea emoțiilor printr- un limbaj adecvat ajută copilul nu numai să înțeleagă faptul că comportamentul său ne influențează modul în care ne simțim (suntem mulțumiți/ emoționați/ bucușori sau triști/ dezamăgiți/ nemulțumiți/ furioși).

Abilitatea de a constientiza nevoile celuilalt. Este cunoscut faptul că, la un moment dat, oricine are nevoie de înțelegere, sprijin sau susținere pentru a depăși un moment greu, sau pentru a rezolva o situație. Oferirea de soluții (“Acum trebuie să îi dai lui Andrei jucăria!”), amenințările (“Dacă nu mănânci tot, nu te vei juca în curtea grădiniței”), formularea de ordine (“Strânge imediat jucăriile!”), etichetarea (“Ești un obraznic!”), moralizarea (“Așa se întâmplă când nu ascuți!”) nu reprezintă decât modalități ineficiente de comunicare, ce vor genera reacții defensive ale copilului cărui îi adresăm mesajul. Se poate utiliza o altă modalitate de comunicare și anume explorarea alternativelor. În acest mod nu vom influența cu nimic capacitatea copilului de a lua decizii sau de a rezolva probleme, ci doar îl vom ajuta să exploreze soluțiile alternative, folosind modalități ca:

- ☐ Utilizarea brainstorming- ului- “Cum crezi că ai putea îndrepta faptul că l- ai lovit pe Dragoș?”;
- ☐ Asistarea copilului în alegerea soluției optime- “Ce crezi că trebuie făcut mai întâi?” ;
- ☐ Discutarea posibilelor rezultate ale alternativei alese- “Oare ce s- ar întâmpla dacă faci așa?”;
- ☐ Obținerea unui angajament din partea copilului- “Ce ai hotărât?”;
- ☐ Planificarea pentru evaluare- “Când vei avea o relație de prietenie cu Dragoș?”
- Abilitatea cunoașterii de sine și dezvoltării stimei de sine

Imaginea de sine presupune conștientizarea a “Cine sunt eu?” și a “Ce pot să fac eu?” Deoarece un copil cu imagine de sine precară sau negativă va tinde să gândească, să simtă și să se comporte negativ, este foarte important ca noi să dezvoltăm copiilor o imagine de sine echilibrată. Un astfel de obiectiv se poate realiza formulând expectanțe în concordanță cu vârsta, ascultând, acordând atenție pozitivă, stimulând, lăudând, recompensând. Utilizând limbajul special al încurajării, contribuim nu numai la dezvoltarea stimei de sine a copilului, ci și la nonrepetarea comportamentului indezirabil manifestat de copil la un moment dat.

Este preferabilă evitarea judecăților de genul “Nu este corect!” sau “Excelent!” și înlocuirea lor cu propoziții sau fraze care au menirea de a încuraja copilul, deoarece, astfel, se exprimă mai clar și mai concis mesajul transmis: “Am încredere că vei reuși!”; “Cu puțină răbdare și efort, poți termina lucrarea! ” (dezvoltarea încrederii în propriile capacități); “Mulțumesc, mi- ai fost de ajutor la aranjarea materialelor!” (contribuția copilului și aprecierea cadrului didactic); “Ai folosit culorile mai frumos decât altădată!”; “Ce corect decupezi acum după contur! ” (efortul și progresul)

.În această manieră comunicatională, reușim să- i oferim copilului copilului sentimentul de acceptare necondiționată, dar și de valorificare, îi stimulăm încrederea în forțele proprii, îi sporim stima de sine.Astfel, rolul comunicării în educație, se concretizează în formarea unor personalități armonioase ce își asumă responsabilități și se comportă independent, realizând cu ușurință sarcini noi si adaptându- se creativ la situațiile cu care se confruntă

BIBLIOGRAFIE:

- Botiș, A. , Tarău, A.- Disciplinarea pozitivă sau cum să disciplinezi fără să rănești, Editura ASCR, Cluj- Napoca, 2004;
- Ezechil, L. – Autoevaluarea capacităților comunicative ale educatorului, Editura Discipol, București, 2000;
- Golu, M.- Fundamentele psihologiei, Editura Fundatiei Romania de Maine, 2015
- Curriculum pentru învățământul preșcolar,3-6/7ani,2008

Să umplem coșul – joc didactic

BABIN Cristina – Ionela

Desfășurarea acestui joc se poate realiza cu preșcolarii de toate vârstele.

Conducătorul jocului își propune să dezvolte operațiile gândirii logice și educarea unor calități ale gândirii.

Se dau copiilor materialele necesare desfășurării jocului – 48 piese din tusa "Logi" (există în grădinițe), coșulețe din carton, confecționate de copii, îmbinate prin lipire sau șnuruire.

Copiii au sarcina să sesizeze asemănările dintre două piese.

Pentru joc, copii stau pe scăunelele așezate în jurul mesei. Fiecare copil are o piesă în mână, celelalte sunt puse în mijlocul mesei. Conducătorul jocului ia o piesă din cele puse în mijlocul mesei, o arată copiilor, apoi ei sunt întrebați:

1. Cine are o piesă de aceeași formă?

Copiii care au o asemenea piesă în mână, o vor pune în coșuleț și iau altă piesă din grămada de pe masă. Jocul se continuă cu cea de a doua întrebare:

2. Cine are o piesă de aceeași culoare?

Copiii care au piesa respectivă o pun în coșuleț.

Jocul se continuă cu alte întrebări puse de conducătorul jocului (în funcție de ceea ce se urmărește), urmând ca preșcolarii să procedeze la fel după fiecare întrebare, respectiv dacă au răspunsul corect, să pună piesele în coșuleț.

Câștigător este copilul care are în coșuleț cele mai multe piese și a dat cele corecte răspunsurile la întrebările puse de conducătorul jocului.

Bineînțeles ca se poate complica jocul, adăugând diferite variante, în funcție de vârstă și de ceea ce se dorește a se urmări.

Educarea unui copil

Bucovineanu Nicoleta

Educarea unui copil solicita multa rabdare din partea parintilor. Coerenta e foarte importanta pentru cei mici: daca ieri nu a avut voie la calculator, nici azi nu trebuie sa aiba voie. Nu iti face griji ca ii repeti ceva de prea multe ori: copiii pot avea nevoie, la propriu, sa auda de cateva zeci de ori un mesaj pana sa il inteleaga de-a binelea.

Parintii care l-au luat pe “nu” in brate

De cand copilul incepe sa mearga si sa vorbeasca si pana cand creste suficient de mare incat sa inteleaga cat de cat regulile dupa care functioneaza lumea – si sa le mai si respecte – cuvantul pe care-l aude cel mai des este “nu”: “nu ai voie sa faci asta”, “nu pune mana”, “nu te duce acolo”, “nu arunca jucaria”, “nu acum” si alte variatiuni pe aceeasi tema.

Si totusi, a face educatie unui copil nu inseamna a-i intregi zilnic lista cu toate lucrurile pe care NU are voie sa le faca, pentru ca este mic si inca nu stie ce e bine si ce e rau. Mai degraba, parintii ar trebui sa priveasca disciplinarea micutului ca pe un proces continuu de invatare.

A educa un copil inseamna a-l ajuta sa se auto-controleze, inseamna sa-l incurajezi, sa-l indrumi ca sa-si poata corecta singur greselile, sa poata gandi singur pentru el si sa se simta bine in pielea lui.

Copilul tau trebuie sa invete sa socializeze cu alti copii, sa se joace si sa fie in siguranta, pe tot parcursul zilei. E un invatacel mereu dornic sa afle lucruri noi, dar cele mai importante lectii – sa aiba rabdare, sa coopereze cu ceilalti, sa fie atent si prudent – nu are cum sa le invete de pe o zi pe alta. E nevoie de cativa ani pentru a si le insusi cu adevarat.

Descopera cele 10 reguli de aur pentru a avea un copil educat, care are “cei 7 ani de acasa”:

1. Cunoaste-ti copilul.
2. Stabileste reguli simple si clare, pe intelesul lui.
3. Foloseste cu moderatie si recompensele, si pedepsele. Nu ii oferi cadouri scumpe pentru a incuraja un anumit comportament, dupa cum nu trebuie sa apelezi nici la pedepse fizice. Extremele sunt de evitat; e de preferat sa il trimiti sa stea la colt cateva minute sau pe “un scaun de pedeapsa” daca face un lucru interzis, mai degraba decat sa-i dai o palma.

4. Intr-o zi, nu ai voie sa-l surprinzi facand mai multe lucruri rele decat lucruri bune. Daca il coplesesti de reprosuri in fiecare zi, se va obisnui sa iti atraga atentia numai prin nazbatii si greu il vei mai aduce pe calea cea buna.
5. Ignora detaliile insignifiante, precum tanguirile si plansetele slabe.
6. Fii coerenta si nu face exceptii de la regulile stabilite.
7. Fii o buna ascultatoare a copilului si repeta-i intotdeauna dupa ce vorbeste cu tine ce ai inteles tu din ce ti-a spus.
8. Lasa-l sa te ajute sa alegi consecintele comportamentului sau (dupa 3 ani).
9. Nu tipa la copil. Vorbeste-i cu respect si va fii mult mai cooperant. Nimenui nu-i place sa auda tipete in jurul sau.
10. Nu ii spune ca este un copil rau, care face numai lucruri rele. In timp, va ajunge chiar sa creada asta despre el.
11. Adu-ti aminte ca fiecare copil e unic si creste in ritmul propriu, iar comportamentul lui difera in functie de stadiul dezvoltarii in care se afla.

Joc creativ: „Insectele vorbesc” (poveste creată de copii pornind de la insecte)

Damian Diana-Maria

Grupa: mijlocie

Scopul: dezvoltarea imaginației creatoare

Sarcina: La tema „Insectele”, în cadrul activității de educarea limbajului se cere preșcolarilor să-și aleagă o insectă de la centrul tematic și să se așeze pe covor. Educatoarea le spune că vor crea o poveste a grupei pornind de la titlul dat de ea, și anume „Insectele”. Fiecare copil alcătuieste o propoziție pornind de la insecta pe care și-a ales-o, educatoarea notând toate propozițiile, în ordinea în care au fost formulate. Se citește povestea creată de copii și cei care doresc pot să deseneze cu carioci câteva insecte care se regăsesc în povestea creată. La sugestia unui preșcolar, fiecare insectă poartă numele copilului. „Insectele (poveste creată de copii) „Fluturașul I. a venit la grădiniță. Musca Z. este fericită. Cărbușul A. merge în poiană să caute mâncare. Fluturele R. vrea să zboare la mama sa. Buburuza I. caută frunze. Fluturele I. vrea să se joace cu fluturele D. Vaca Domnului, T. vrea să coloreze împreună cu D., albina. În grupa insectelor este mare veselie!”

Concluzii: crearea acestei povești, pe lângă rolul formativ pe care-l are în antrenarea și cultivarea potențialului creativ al preșcolarilor a oferit ocazia acestora să se afirme liber și spontan.

Sugestii pentru a motiva preșcolarii, folosindu-ne de metode și tehnici moderne utilizate cu succes în învățământul preșcolar

Manole Simona-Kinga

Cele două elemente cheie în procesul lor de învățare sunt explorarea și descoperirea. Întrucât copiii au o curiozitate înnăscută, le place să exploreze și să descopere. Pentru preșcolari, sentimentul că au reușit să realizeze o acțiune singuri, îi poate motiva să realizeze altele și, implicit să învețe lucruri noi. Prin urmare, orice activitate din grădiniță este o experiență de învățare. Și, cum orice activitate din grădiniță se desfășoară prin joc, ”cheia” motivației se află în mâinile educatoarei, care trebuie doar să utilizeze corespunzător, la momentul potrivit metode și tehnici știute sau chiar create.

Voi enumera 3 dintre proiectele desfășurate la nivelul grădiniței noastre, anume:

- ”Biblioteca mobilă” - copiii au fost motivați să-și deschidă apetitul față de lectură, ajutați de părinți, prin lecturarea de cărți, reviste pe care nu le dețin în biblioteca personală, să facă schimb de cărți, să aibă grijă de cărți, să le îngrijească, etc.

- ”Broasca țestoasă” – grădinița a adoptat o broască țestoasă, ajungându-se într-un final la un număr de 3. Copiii au fost motivați să le hrănească, să le îngrijească, să le ia în weekend acasă, să manifeste dragoste față de orice vietate.

- ”Cartea de bucate a grădiniței” – copiii au fost motivați să caute o rețetă, pe care să o prezinte colegilor și să voteze la nivel de grupă pe care o vor alege; după alegere, împreună cu educatoarele, inclusiv părinții au preparat-o în sala de grupă sau în bucătăria grădiniței.

Importanța motricității fine în dezvoltarea copilului preșcolar

Gabriela Daniel

Motricitatea fină reprezintă capacitatea de coordonare și precizie a mișcărilor și are un rol foarte important în dezvoltarea globală a copiilor. Astfel că, dezvoltarea umană pe cele trei planuri (afectiv, intelectul-cognitiv – de limbaj și fizic) se află într-o relație de interdependență. Copiii cu o motricitate fină bine dezvoltată au o gândire și o imaginație crescută, un limbaj dezvoltat conform vârstei și o memorie bună. De asemenea, din punct de vedere cerebral, dezvoltarea motricității fine are un impact deosebit de important asupra dezvoltării creierului, mâinile ocupând o porțiune mare pe scoarța cerebrală, precizează psihologul Cătălina Daniela Lazăr în articolul Importanța dezvoltării motricității fine a copiilor – Jocuri și activități (Lazăr, C. D.).

Motricitatea fină este fundamentală în dezvoltarea abilităților copiilor, de aceea este important să stimulăm această dezvoltare a motricității fine – ea va fi prezentă de-a lungul întregului proces de educație și formare, precum și în viața de zi cu zi, precizează P. Stîină (Stîină, 2017).

Așa cum menționează și A. Năstase, psiholog logoped, (Năstase, 2019) motricitatea fină sau motricitatea manuală cuprinde ansamblul unor mișcări care solicită mare precizie din partea copilului și include câteva mișcări importante: de orientare, de apucare sau de prindere, de manipulare. Fiecare copil este unic în dezvoltarea sa motorie, astfel, după practica de specialitate în acest domeniu, se poate observa că, cu cât copilul va fi stimulat să lucreze musculatura caracteristică articulației pumnului, cu atât acesta va deveni mai îndemânat și va avea un control mai mare asupra mișcărilor fine cu gradul de dificultate adaptat vârstei.

Cum putem dezvolta motricitatea fină a copiilor? Prin jocuri și abilitățile de autoservire, care îi vor ajuta pe cei mici să se descurce singuri, să își dezvolte autonomia și implicit încrederea în sine.

Unul dintre aspectele tot mai des întâlnite la intrarea copiilor în grădiniță îl reprezintă slaba dezvoltare a motricității fine: copiii nu știu să țină lingura în mână, să țină creionul corect, întâmpină dificultăți la îmbrăcare sau încălțare, aspect care impune pregătirea copiilor pentru intrarea în grădiniță, prin realizarea unor exerciții, activități de dezvoltare a motricității fine.

De asemenea, motricitatea fină ajută în momentul în care copilul merge la școală și începe să scrie. Pentru a avea un scris lizibil este nevoie să-i fie dezvoltată motricitatea și coordonarea mână-ochi. Și ajută, totodată, la dezvoltarea inteligenței kinestezice.

Copiii, în jurul vârstei de 2-3 ani (chiar și mai mici), explorează mediul înconjurător, descoperă și află multe lucruri noi astfel că dezvoltarea cognitivă este intensă. Cunoașterea și înțelegerea vor atinge cote maxime în această perioadă. Adulții au un rol extrem de important de a-i ajuta pe copii să își dezvolte motricitatea și de a-i stimula cognitiv.

Abilitățile motrice fine implică folosirea mușchiului mic al mâinilor, în mod obișnuit în activități precum utilizarea creioanelor, foarfecelor, construcția cu lego sau duplo, închiderea nasturilor la o haină și deschiderea unor cutii.

Eficiența abilităților motorii fine influențează semnificativ calitatea rezultatului sarcinii, precum și viteza executării sarcinii. Aptitudinile motrice fine eficiente necesită o serie de abilități independente pentru a lucra împreună să manipuleze în mod corespunzător obiectul sau pentru a îndeplini o sarcină.

Ce includ „abilitățile motorii fine”?

☐ Abilități academice, inclusiv:

abilități de creionare (colorat, desen, scris)

abilitățile de tăiere (foarfeca)

☐ Joacă:

Abilități de construcție folosind lego, duplo, puzzle-uri, cuburi

Îmbrăcatul și manipularea de păpuși

☐ Îngrijire de sine, inclusiv:

îmbrăcat - legarea șireturilor, fermoare, nasturi, curele

mâncare – folosirea tacâmurilor, deschiderea cutiei de prânz și pungilor cu mâncare

igienă - curățarea dinților, perierea părului, toaletarea.

Cum ne putem da seama dacă un copil întâmpină dificultăți fine în abilitățile motorii?

Evitarea și/sau dezinteresul deprinderilor degetare

Preferința activității fizice (pentru a evita sarcinile statice)

Interes pentru activități „pasive”, cum ar fi IT (de exemplu, vizionarea unui program la tv/tabletă care nu necesită abilități motorii fine)

Nu prezintă interes coloratul sau decuparea

Face pe „șeful” în joc și îi roagă pe alții să „îi facă treaba”

Nu persistă în fața unei provocări (de exemplu, cerând părinților să rezolve o problemă, fără a încerca în prealabil să o rezolve singur)

Așteaptăca părinții să-l îmbrace sau să-i curețe dinții, în loc să încerce singuri

Ce alte probleme pot apărea atunci când un copil întâmpină dificultăți ale abilităților motorii fine?

❑ Comportament: pot evita sau refuza să participe la activități ce implică utilizarea abilităților motrice fine.

❑ Frustrare: referitoare la sarcinile de coordonare ochi – mână.

❑ Evitarea acestor sarcini: preferă să îi determine pe ceilalți să îndeplinească sarcini motrice fine pentru ei, mai degrabă decât să facă ei înșiși (de exemplu, „Tati, desenează-mi o casă” sau „construiește-mi o rachetă”, cu refuzul de a o face înșiși).

❑ Afișarea abilității școlare: e foarte priceput la verbalizat acțiunile, dar are dificultăți în a le realiza (scris, desen sau colorat); abilități slabe de scriere/desen și / sau oboseală fizică rapidă; stăpânire slabă a formării de forme libere, care încetinește scrierea și consolidează neplăcerea sarcinii.

❑ Presiune excesivă și anxietate la copil, din cauza dificultăților de „menținere” a ritmului cu ceilalți colegi și dificultăți în finalizarea sarcinilor în timpul alocat.

❑ Finalizarea sarcinilor de auto-îngrijire (de exemplu, legarea de șireturi, încheiatul la nasturi, fermoare, utilizarea tacâmurilor).

❑ Stima de sine: compararea propriilor abilități cu cele ale celorlalți colegi și lipsa dezvoltării unui sentiment pozitiv de bunăstare care este legat de încrederea în forțe proprii.

❑ Performanță școlară: ușurința cu care un copil este capabil să îndeplinească sarcinile școlare. (<https://childdevelopment.com.au/resources/child-development-charts/fine-motor-developmental-chart/>)

Ce se poate face pentru a îmbunătăți abilitățile motrice fine?

❑ Dominanța mâinii: Determinați care este mâna dominantă și consolidați utilizarea mai frecventă a acesteia în performanța sarcinii de precizie.

❑ Integrare bilaterală: practicați folosirea ambelor mâini pentru a îndeplini sarcini, nu doar una (de exemplu, folosirea ambelor mâini în construirea unui turn/castel și susținerea acestuia pentru a menține construcția blocului).

❑ Izolarea degetelor: exersați sarcini care utilizează doar unul sau două degete - nu toate degetele simultan (de exemplu, jocuri „poking”).

❑ Forța mâinii și a degetului: Îmbunătățește rezistența degetelor folosind cârlige și / sau agrafe în joc.

☐ Experiență: încurajarea sentimentului de a participa cu plăcere la activități, în loc de a se concentra pe un rezultat „de succes” (de exemplu, recompensarea desenului în sine, nu a faptului că desenul nu arată de fapt ca o mașină sau o casă). (<https://adrianamitu.com/motricitatea-fina-a-copiilor/>)

Ce activități pot ajuta la îmbunătățirea abilităților motrice fine?

Șnuruire: cu o varietate de șireturi și mărgel; potrivirea de mărgel pe un șnur sau modelarea un șnur după o formă.

Utilizarea de clești sau pensetă: pentru a ridica obiecte (biluțe, pufuri, etc).

Jocuri de manipulare: bețișoare, jocuri pe table, aruncarea și prinderea unor obiecte/jucării; apăsarea pe butoane (de diverse dimensiuni și forme);

Înfingerea de pioane pe model; aruncarea la țintă cu o săgeată;

Plastilină: folosind degetele, nu mâinile în întregime; lucrând cu plastilina în aer, și nu pe masă (frământare, rulare); înfingerea de scobitori în plastilină.

Construcții: care necesită a trage și a potrivi cu degetele (de exemplu, „Lego”); contruirea unor turnuri cu ajutorul cuburilor sau realizarea de diverse puzzle-uri; realizarea de încastre cu diverse forme geometrice mai mici/mai mari.

Depozitarea materialelor de construit în borcane cu capace cu șuruburi care trebuie deschise și închise.

Decorațiuni: Realizarea de jucării/decorațiuni, utilizând cutii vechi, cofrage de ouă, lână, hârtie și lipici; utilizarea foarfecii pentru a tăia hârtia, chiar și după contur; capsarea hârtiei; activități de tăiere, rupere, mototolire, pliere, rulare a hârtiei sau a șervețelului; realizarea deștampile pe hârtie.

Activități de autonomie personală și practic – gospodărești :

deschiderea/închiderea de nasturi, manevrarea tacâmurilor, legarea/înnodarea șireturilor, închiderea/deschiderea fermoarului sau dopului unei sticle- acțiuneade înșurubare și deșurubare; culesul florilor/a fructelor; utilizarea tacâmurilor; răsfoirea unei cărți pagină cu pagină sau numărul banilor;

Cântatul la unele instrumente (pian, orgă, chitară)- o acțiune importantă care presupune mult exercițiu, reușind să lucreze simultan ambele mâini, cu mișcări coordonate și sincronizate; (<https://covorasulfermecat.ro/articole/kinetoterapie/incurajarea-dezvoltarii-motricitatii-fine-la-copii>)

Motricitatea fină poate fi dezvoltată cu foarte mare ușurință acasă. Este simplu și deloc costisitor, putându-se folosi obiectele avute în casă. O privire în bucatarie și deja se pot realiza pentru prichindei spații de joacă: mălai, făina, boabe de cafea, linguri și lingurițe, borcane și borcănașe, transferul de lichide cu diferite recipiente (pipetă, lingură, polonic) în diverse borcane/cutii; legarea șireturilor, înșirarea de mărgel, să închidă și să deschidă nasturi, capse, fermoare, să așeze nasturi în diferite modele, vă vor fi de un real ajutor. Degețelele sunt pregătite pentru activitățile de zi cu zi: îmbrăcat, dezbrăcat, încălțat și ajungând la desenat și la scris. (Lazăr, 2019)

Rolurile parentale

Alina Tite

Rolurile practicate de părinți sunt negociate de identitatea personală a fiecăruia, dar trebuie subliniat faptul că a fi părinte nu semnifică un anumit rol feminin principal sau masculin secundar căci rolul matern și rolul patern sunt specifice și complementare. Deosebiriile dintre roluri vizează modul și natura implicării și nu gradul mai mare sau mai mic de implicare, grad ce nu poate fi evaluat întrucât aceste comportamente diferite calitativ nu pot fi comparate cantitativ. Deosebiriile relevă, în esență, două viziuni asupra lumii, două morale : tatăl asigură securitatea materială și, chiar dacă este mai mult indisponibil acest lucru nu este echivalent cu lipsa implicării, el muncind „ singur, pentru ceilalți”, iar mama muncește „ pentru ceilalți, alături de ei”, de aici rezultând o mai mare disponibilitate a mamei, o atitudine deschisă și atentă în orice moment la problemele copiilor(Stănciulescu, 1997).

Rolul mamei este esențial în dezvoltarea psihică a copilului, iar relația dintre mamă și copil a fost transformată în cheie a înțelegerii procesului de umanizare și socializare a copilului. Mama devine instrumentul ce « trasează » destinul acestuia: întreaga dezvoltare intelectuală și emoțională, reușita și integrarea sa, totul fiind pus pe seama relației precoce cu mama, considerată prezența indispensabilă și de neînlocuit. Dezvoltarea copilului și adaptarea lui este favorizată de o serie de factori materni: de comportament, atitudinali și de personalitate, influența lor fiind asociată cu mediul social în care este integrat copilul. Comportamentul mamei este favorabil atunci ea manifestă conduite proactive care țin seama de capacitățile copilului și conduite reactive când copilul întâmpină dificultăți, când exprimă puține sentimente de anxietate, dar întărește pozitiv. Atitudinile mamei stimulează dezvoltarea și adaptarea atunci când ea manifestă toleranță, încredere în posibilitățile copilului și respectă prezența lui. Factorii de personalitate reprezentați de o mare stabilitate emoțională, bun control al stărilor emotive, perseverența și energia maternă sunt responsabili direct de variația în dezvoltarea psihică a copilului(Aghioritul, 2016).

Importanța cea mai mare o prezintă dimensiunea afectivă a relației mamă-copil pentru că legătura afectiva este esențială în cea mai mare parte a dezvoltării copilului și, în absența ei, nu ar putea avea o viață socială normală, iar socializarea este indispensabilă indivizilor din specia umană.

Structura normală a familiei, în special relațiile cu mama răspund mai bine decât orice altceva trebuințelor afective ale copilului. Cercetările comparate întreprinse de Anna Freud au evidențiat deosebiri dintre copilul aflat în familie și cel crescut într-un orfelinat: copilul din cadrul familiei își găsește terenul propice înfloririi personalității sale căci în acest cadru natural primește maximum de stimulent afectiv, în timp ce copiii privați de dragostea maternă sunt dezavantajați în ceea ce privește dezvoltarea fizică, intelectuală, morală și socială. În acest context se remarcă rolul unic, singular pe care îl au părinții biologici pentru dezvoltarea socială a copilului și dificultățile enorme care survin în dezvoltarea emoțională normală în cazul copiilor lipsiți de părinți, categorie ce se află în risc de deprivare emoțională(Ciofu, 1998).

“Familia este un mediu afectiv prin excelență, o școală sentimentelor” (Osterrieth, 1973), mediu ce modelează personalitatea în dinamismele sale și permite copilului să se dezvolte ca și individualitate echilibrată, cu o afectivitate bogată și bine adaptată cerințelor vieții. Conform aceluiași autor “atitudinile părinților au adesea o consecință mai îndepărtată decât se crede: se pare că acceptarea socială a individului este pe măsura acceptării familiale pe care a cunoscut-o.”

Sănătatea, echilibrul psihic depind în mare măsură de felul în care mai ales mama își îndeplinește rolul față de copil căci lipsa dragostei reprezintă singurul lucru pe care tânăra ființă nu poate să-l depășească. Tandrețea mamei trebuie să fie un adăpost de care copilul să fie sigur că-l va găsi întotdeauna, pe care să se poată bizui și sprijini în orice împrejurare. În relația cu mama sa copilul va găsi elementele dinamismului său, ceea ce trebuie creșterii sale afective, elemente reprezentate de impulsurile de dragoste pe care copilul le va “potrivi” astfel încât să poată trece treptat de la stadiul pur egoist “captiv”, specific sugarului, la un stadiu de altruism și de participare socială(Berge, 1977).

Evoluția afectivă este însemnată de relațiile cu părinții și în special cu mama pentru că relațiile cu aceasta au efecte asupra structurii psihismului infantil căci în copilărie încep să se manifeste condițiile simbiozei psihoafective cu mama. Atașamentul față de mamă reprezintă o constantă puternică, cu mare importanță pentru celelalte planuri ale psihismului infantil. O mamă care înstrăinează copilul, care îl tratează cu răceală, nearatându-i dragoste, generează efecte negative în sensul neformării comportamentelor adaptive. Orice relație cu lumea exterioară are loc mai întâi prin intermediul mamei, ale cărei îngrijiri în primii ani de viață au consecințe morale prelungite. Copilul percepe, întâi de toate, rezonanțele comportamentale și afective, semnificative în acest sens fiind relațiile afective pozitive de acceptare și căldură ale părinților sau, dimpotrivă, atitudinea de respingere ce se manifestă prin ostilitate și autoritate brutală(Verza, E., Verza, F. E., 1994).

Familia este cea mai indicată să dezvolte contacte umane, mai ales prin intermediul mamei, cea mai relevantă intruchipare a aproapelui, de la care copilul învață să-și recunoască și să-și simtă aproape pe ceilalți, dezvoltând sentimente de comuniune socială, fără de care nici un om nu se poate dezvolta pe deplin. Erick Erickson accentuează asupra faptului că tipul de relație maternă este mai important decât cantitatea de hrană ce se ofera copilului, aceasta relație fiind

considerată ca prototip al relațiilor de mai târziu. Mama este considerată o sursă generatoare de recompense primare, contactul cu ea conducând la satisfacerea unor dorințe sau nu, în funcție de care se dezvoltă sentimente de plăcere, de afecțiune sau de conflict. Aceste reacții de apreciere sau de evitare deprinse în cadrul raporturilor lui cu mama sunt extinse în relațiile cu ceilalți, guvernate totodată de sentimentele de încredere sau de neîncredere ce își au originea tot în aceste relații cu mediul, în special cu mama. Îndeplinirea nevoilor copilului de către aceasta contribuie la instalarea încrederii și a unei stări de afecțiune pe când o îngrijire sporadică și întâmplătoare conduce, cu siguranță, la apariția neîncrederii și ostilității (Bonchiș, 2000).

În dezvoltarea socială și a personalității copilului un rol deosebit revine și tatălui, care transferă dragostea și securitatea asigurată mamei și asupra copilului. Tatăl înseamnă mai presus dragoste și siguranță pentru mamă și prin aceasta, indirect, pentru copil.

Rolul tatălui în familie nu ține de masculinitatea lui sau de modul de viață în care reușește să traverseze stările emoționale, ci de felul în care conduce și gestionează viața de familie, de capacitatea lui de luare a deciziilor și de consecințele acestor decizii, de felul în care reușește să asigure suport emoțional mamei și copiilor. Tatăl nu poate iubi cu adevărat copilul dacă nu s-a implicat în toate etapele de dezvoltare ale acestuia, începând de la naștere. Tatăl trebuie să fie prietenul și profesorul copilului, model de comportament social, etic, cu rol protector (Ciofu, 1998).

Tatăl aduce o contribuție esențială în aspectele care privesc protecția copilului și consolidarea sentimentului de protecție în conștiința acestuia. El extinde posibilitățile de elaborare și experimentare a atitudinilor și comportamentelor lui socio-afective, echilibrează potențialul său psihic care nu-și găsește deplină valorificare decât în cadrul unei viziuni integratoare, feminine și masculine, a societății. Principiul simetriei apare și în acest caz nu numai ca formă de existență a relațiilor intra-familiale, dar și ca proiectare în conștiința copilului a unei realități bipolare exterioare. (importanța tatălui în viața copilului, 2020).

Figura tatălui se fixează în conștiința copilului mai târziu decât cea a mamei și, pe măsură ce trece timpul, cele două prezențe tind tot mai mult să se echilibreze. Legăturile care unesc pe copil cu tatăl său se formează mai târziu decât acelea stabilite cu mama, dar este sigur că începând de la doi ani, sentimentul care îl poartă către tată se integrează în viața afectivă a copilului și constituie un element necesar în ansamblul de forțe care contribuie la formarea caracterului și personalității copilului (Dumitriu, 1973).

Referitor la rolul direct al tatălui, P. Osterrieth presupune că prezența tatălui este pentru copil, la început, o simplă dublură a mamei, prezență care vine să extindă gama de recompense și satisfacții oferite de către mamă. Contactele cu tatăl au un caracter diferit - teza unei slabe implicări paterne a fost confirmată în sensul în care tații intervin de 2 ori mai puțin în reglarea comportamentului copilului, puțini fiind cei care urmăresc efectiv și sistematic activitatea copilului și o susțin emoțional (Stănciulescu, Sociologia educației familiale, 1997), dar copilul cunoaște astfel un mod diferit de a fi și învață să se adapteze, fără a-i fi afectate sentimentele de

siguranță. Pe măsură ce copilul conștientizează prezența tatălui îi atribuie acestuia trăsături specifice, îi atribuie mai multă importanță iar tatăl devine, așa cum afirma S. Freud, “un ingredient necesar alforțelor complexe care contribuie la formarea caracterului său”.

Tipologia paternă elaborată de către R. Vincent (1972)(Bărbulescu, 2019) identifică cinci tipuri de tați, tipuri definite de :

tatăldominant, ce pretinde ascultare și respect din partea copilului și a mamei, considerați de el ca fiind slabe, neajutorate, care trebuie protejate și conduse. La acest tip de comportament copilul reacționează prin timiditate și inhibiție.

tatăl tiran, caracterizat de crize aberante de autoritate ce ascund, de fapt, o fire slabă. Copilul devalorizează acest tip de figură paternă ce nu va mai constitui un model iar mai târziu, conștientizând mediocritatea reală a acestuia, va manifesta dezechilibre profunde.

tatăl prieten încearcă să formeze la copil sentimente de stimă, folosindu-se de un comportament colegial care este însă dezavantajat de faptul că nu are limite precise, creând astfel confuzii dăunătoare pentru copil.

tatăl demisionar: tip de tată veșnic absent, veșnic ocupat și care, de fapt, se ascunde în spatele acestor motive pentru că nu se simte capabil să-și îndrume și să-și controleze copilul, obligându-și soția să-l înlocuiască, perturbând astfel coordonatele psihice ale copilului. Lipsa acestui control va favoriza apariția atitudinilor recalcitrante deoarece copilul își va forma deprinderea de a nu se conforma imperativelor școlare, sociale și morale.

Cu sensibilitatea lui extrem de ascuțită copilul percepe, denunță și respinge o serie de situații ca: distanța prea mare dintre el și tată (tatăl insensibil, inaccesibil), distanța prea mică (tatăl camarad), tatăl impersonal, dependent moral sau material de mamă. Un copil care nu vede în tatăl său un model de urmat nu poate primi de la acesta necesarul de afecțiune care i se cuvine (Pietraru, 1974).

GÂNDIREA LATERALĂ – DE LA TEORII, LA APLICAȚII IN GRĂDINIȚĂ

Juravle Marioara

Gândirea laterală este un concept revoluționar al gândirii într-un mod diferit. Aceasta se referă la rezolvarea problemelor complicate prin utilizarea unei abordări off-beat, indirecte și creative. Procesul de raționament de bază care trece prin gândirea laterală este prea evident și nu se pot descifra niciodată ideile care sunt folosite pentru a gândi într-o manieră laterală. Cu alte cuvinte, gândirea laterală înseamnă și utilizarea lobului drept al creierului, care este creativ, pentru a rezolva problemele pe care nu le-ar fi putut rezolva lobul logic al creierului stâng.

Gândirea laterală implică rezolvarea problemelor sau raționamentul printr-o abordare indirectă sau creativă în afara traseului tradițional al logicii pure. Ei folosesc numeroase tehnici pentru schimbarea conceptelor de bază ale gândirii și percepțiilor umane prin înlocuirea celor originale, simple și directe.

Gândirea laterală oferă numeroase avantaje copiilor:

- Copiii pot atinge acele obiective care par a fi foarte greu de atins.
- Gestionarea cu ușurință a furiei și frustrării.
- Performanță profesională mai bună la clasă.
- Atingerea excelentă și priceperea intelectuală.

Copiii cu gândire laterală sunt cunoscuți ca fiind inteligenți și agili din punct de vedere mental, deoarece pot găsi cu ușurință soluții neconvenționale, eficiente și orientate spre rezultate. De exemplu, să presupunem că unui copil i se oferă o problemă de rezolvat. Acum, va începe să gândească cu o strategie alternativă de a sări dintr-un punct de vedere în celălalt în timp ce se uită la multe unghiuri ale problemei.

În scopul dezvoltării gândirii laterale, este necesară utilizarea adecvată a diferitelor metode și procedee specifice de stimulare și antrenare a creativității individuale și de grup, în toate momentele zilei și în toate domeniile de activitate. Cele mai importante și cunoscute metode aplicate în activitățile artistico-plastice sunt: demonstrarea, explicația, conversația și exercițiul.

Pe lângă aceste metode clasice, de bază pentru desfășurarea în condiții optime a activităților artistico-plastice, necesare sunt metodele interactive, acestea având un rol esențial în motivarea,

stimularea interesului copiilor față de activitatea desfășurată și oferirea originalității și activismului. Pentru a pune în valoare gândirea laterală a copiilor, cadrul didactic trebuie să folosească acele metode care pun accentul pe libertatea de acțiune și în care copiii devin participanți la găsirea răspunsurilor.

La vârsta preșcolară jocul și desenul constituie un cadru pentru antrenarea virtuților muncii și creației; ele amplifică posibilitățile de expresie comportamentală, sporesc vitalitatea spirituală, dinamismul creativ al copilului, nevoia activă de explorare a noului în raport cu experiența personală și generează acel elan lăuntric pentru noi elaborări, expansivitatea specifică pentru această vârstă.

Activitățile ludice și artistico - plastice sunt purtătoare ale unor multiple virtuți formative în dezvoltarea psihică generală a copilului și, implicit în dezvoltarea creativității. Întrucât jocul, prin excelență constituie cadrul specific al unui antrenament al spontaneității și al libertății de expresie, el constituie un stimul important în cultivarea receptivității și sensibilității, a mobilității și flexibilității specifice; el sporește vigoarea acționară a copilului și amplifică nevoia de activitate și explorare a noului, de imaginație, de elaborare

Cadrul didactic exersează și descoperă predispozițiile artistice ale copiilor: simțul culorii și simțul formei. În cadrul activităților artistico-plastice, preșcolarilor li se dezvoltă atenția, spiritul de observație, imaginația. În urma analizei unei lucrări a unui preșcolar, poți descoperi foarte multe lucruri despre acesta, și anume: felul lui de a fi, tipul de personalitate, caracterul acestuia, gândurile sale ascunse redată inconștient în desen.

Elementele de limbaj plastic vor fi îmbinate cu cele de tehnică: Dactilo-pictură; Tehnica ștampilării; Tehnica tamponării; Tehnica pieptenelui; Tehnica decolorării.

În dactilo-pictură li se dă libertatea copiilor să-și aleagă tema, apoi sunt îndrumați să-și aleagă materialul preferat. Prin contactul mâinii direct cu hârtia, copiii încep încă de la grupa mică să știe cum să-și dozeze efortul la apăsare. Folosind această tehnică, mâna copilului capătă o mare flexibilitate. Toate aceste conținuturi sunt interiorizate și mai târziu aplicate în alte acte creative.

Puzzle-urile sunt un mod distractiv de a dezvolta abilități de gândire laterală la copii . Acestea servesc drept provocări intelectuale pentru copii, făcându-i să exploreze, să analizeze și apoi să ajungă la concluzie. În timp ce rezolvă aceste puzzle-uri, copiii încep să prezinte trăsături vizibile ale dezvoltării lor pe calea gândirii laterale.

„Continuă tu!” Se prezintă începutul unei povestiri pe care copiii trebuie să o continue, dezvoltând subiectul, adăugând sau eliminând personaje etc. Jocul favorizează dezvoltarea gândirii laterale, educarea obișnuinței de a asculta, valorifică și dezvoltă ideile și soluțiile date de ceilalți.

„Poveste colectivă” Se formează grupuri de 5-6 copii. În fața fiecărui copil este așezată o foaie pe care sunt desenate aceleași patru imagini ce reprezintă momentele unei povești (întâmplări). Se intuiesc imaginile și se solicită copiilor să spună o poveste folosindu-se de imaginile date. În

instructaj se precizează că fiecare trebuie să participe cu cel puțin o idee la crearea poveștii și că pot interveni oricând, lăsând pe fiecare să-și expună ideea. Jocul cultivă flexibilitatea, fluiditatea și originalitatea gândirii, dezvoltă atenția voluntară și voința.

„Povești încurcate”. Educatoarea încurcă voit poveștile, așază personajele în alte povești, în alt timp sau spațiu, modifică sau răstoarnă situația etc. Se cere copiilor să continue povestea din situația nou creată. Ex.: Cei trei purceluși ajung pe Lună; Cenușăreasa nimereste în povestea „Scufița Roșie”; Scufița Roșie este rea și lupul este bun etc. La început copiii nu acceptă modificări în poveste și își continuă firul poveștii. Cu timpul se obișnuiesc și sunt deosebit de creativi. Jocul dezvoltă pe lângă originalitate și flexibilitate și gândirea laterală.

Dezvoltarea gândirii laterale nu se realizează de la sine, ci este nevoie de acțiuni continue și organizate de stimulare și activare. În joc, pe baza experienței cognitive, copilul combină și dă semnificație proprie obiectelor și evenimentelor în funcție de nevoile sale și de trăirile sale afective.

Bibliografie:

Bucinschi, M., Dulman, A., & Dumitru, G. (2008). Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar: Modul general pentru personalul grădiniței. Educația 2000+.

Stan, L., & Cucoș, C. (2016). Dezvoltarea copilului și educația timpurie. Polirom.

Tatiana, T. (2009). Modalități de stimulare a creativității preșcolarilor (Rovimed Publishers).

Activități plastice

Anica Stan

”Limbaajul formelor și al culorilor este un domeniu care trebuie explorat mereu.” G. Rouault

1. Exigențe curriculare în vederea realizării activităților plastice

Activitățile plastice cuprind desenul, pictura și modelajul în cadrul domeniului estetic și creativ. Domeniul estetic și creativ - acoperă abilitățile de a răspunde emoțional și intelectual la experiențe perceptive, sensibilitatea față de diferitele niveluri de manifestare a calității, aprecierea frumosului și a adecvării la scop sau utilizare. Experiențele și trăirile caracteristice presupun explorarea trăirilor afective, ca și a proceselor de a construi, compune sau inventa. Prin intermediul unor asemenea experiențe copiii acumulează cunoștințe și abilități, ca și o sporită receptivitate perceptivă, care le va permite să reacționeze de o manieră personală la ceea ce văd, aud, ating sau simt.

În planul de învățământ se prevede o activitate pe săptămână atât la nivelul I de vârstă cât și la nivelul II.

Prin aceste activități se urmărește:

- Formarea unor deprinderi de lucru pentru realizarea unor desene, picturi, modelaje;
- Realizarea unor corespondențe între diferitele elemente de limbaj plastic și forme, obiecte din mediul înconjurător (natură, artă și viața socială);
- Stimularea expresivității și a creativității prin desen, pictură, modelaj;

2. Repere metodice în vederea realizării activităților plastice

2.1. Desenul

Prima formă de exprimare grafică a copilului mic este mâzgălitura. Aceasta are un înțeles pentru el, deși adulții nu percep reprezentarea. Treptat, cu ajutor și perseverență, copiii învață să redea obiecte sau chiar imagini respectând realitatea. Desenul nu este doar o modalitate de autocunoaștere și de autodezvoltare, ci și un mijloc de comunicare și de intrare în relație cu alte persoane, prin utilizarea desenului în grup. Culorile alese, tipul de instrument pentru desen,

modul în care desenează, suprafața ocupată pentru a se exprima, toate acestea sunt detalii foarte importante pentru cunoașterea persoanei. Desenul îi ajută să comunice, să accepte și să colaboreze. Prin desen copilul își exprimă sentimentele, trăirile, nevoile, se exprimă pe sine, descoperindu-și astfel identitatea. Desenul rămâne întotdeauna un mod de a descrie povestea care nu poate fi spusă în cuvinte. Culorile, hârtia, creta îl pot stimula pe copil să povestească diferite întâmplări, să scoată la iveală scene din viața sa, pe care nu le poate exprima altfel. Povestea desenată de copil relevă foarte clar trăirile și sentimentele copilului.

Materiale și instrumente de lucru folosite în cadrul activităților de desen: creion grafic, creioane colorate, creioane cerate, cretă, hârtie.

Metode didactice: conversația, explicația, exercițiul, algoritmul, demonstrația, turul galeriei.

Etapele activității de desen:

- captarea atenției;
- anunțarea temei și a obiectivelor;
- reactualizarea cunoștințelor despre subiectul activității, intuirea materialului de lucru și tehnicile de lucru;
- prezentarea modelului- modelul educatoarei sau model natural - dacă activitatea este cu model, deoarece tema de desen mai poate fi din memorie sau din imaginație;
- demonstrarea sau explicarea lucrării pe care o vor realiza copiii;
- încălzirea mâinilor prin diferite mișcări ale degetelor, palmelor și pumnilor însoțite de rimă sau cântec;
- obținerea performanței;
- asigurarea retenției;
- evaluarea lucrării.

2.2. Pictura

“Poți să ai talent, dacă nu lucrezi e degeaba. Mâna trebuie să-ți umble și poți să desenezi bine, să ai culoare cât de frumoasă, dacă nu pui simțire nu iese nimic...” (Ștefan Luchian).

Activitatea de pictură se desfășoară diferit de cea de desen, prin faptul că se utilizează instrumente diferite (pensula, acuarele, guașe, pasta de dinți, paie, dopuri de plută etc.), păstrându-se aceleași teme sau se pot alege și altele, în funcție de context și de vârsta copilului. Prima formă de exprimare prin pictură la copiii mici este dactilopictura sau pictura cu degetul. La această vârstă, copiii nu au bine dezvoltati mușchii mici ai mâinii și nu își pot coordona bine mișcările, fiindu-le foarte greu să picteze cu pensula. De aceea, învață să picteze mai întâi cu degetul, urmărind ca mai apoi să utilizeze pensula sau alte instrumente (vată, ștampile etc.).

Amestecând mai multe culori, ei obțin o nuanță. Copilul trebuie învățat cum să combine și cum să îmbine. Copilul nu poate să învețe prin explicație, demonstrație, ci doar prin activitatea practică. Prin mimică ne vorbește despre agresivitate, prin culoare redă starea psihologică a unei ființe.

Materiale și instrumente de lucru folosite în cadrul activităților de pictură: pensula, culoarea (acuarele, tempera, pasteluri), paleta, suport de lucru (hârtie, carton, pânză, lemn, sticlă, piatră, etc.).

Metode didactice: conversația, explicația, exercițiul, algoritmul, demonstrația, turul galeriei.

Etapele activității de pictură:

- captarea atenției;
- anunțarea temei și a obiectivelor;
- reactualizarea cunoștințelor despre subiectul activității, intuirea materialului de lucru și tehnicile de lucru;
- prezentarea modelului- modelul educatoarei sau model natural - dacă activitatea este cu model, deoarece tema de pictură mai poate fi din memorie sau din imaginație;
- demonstrarea sau explicarea lucrării pe care o vor realiza copiii;
- încălzirea mâinilor prin diferite mișcări ale degetelor, palmelor și pumnilor însoțite de rimă sau cântec;
- obținerea performanței;
- asigurarea retenției;
- evaluarea lucrării.

Tehnici de expresie aplicativă:

- Amestecul pe paletă;
- Tehnica batik;
- Urma;
- Dactilopictura;
- Stropirea;
- Fuzionarea;
- Curgerea liberă;

- Suflarea liberă sau cu paiul;
- Tufuirea;
- Tehnica plierii hârtiei;
- Tehnica presării;
- Tehnica sforii;
- Tehnica ștampilei.

2.3. Modelajul

În cadrul activităților artistico-plastice, modelajul se prezintă ca o activitate prin care copilul percepe și transfigurează realitatea în mod tridimensional (sesizează volumul, proporțiile) realizând diferite produse, prin efort propriu. Activitatea de modelaj contribuie la dezvoltarea musculaturii fine a mâinii, la formarea și dezvoltarea deprinderilor creative și la dezvoltarea unei relații armonioase între gândire-îndemânare și afectivitate.

Materiale și instrumente de lucru folosite în cadrul activităților de modelaj: plastilina, aluat, lut/argilă, papier mache, eboșoarele, planșeta, forme.

Metode didactice: conversația, explicația, exercițiul, algoritmul, demonstrația.

Etapele activității de modelaj:

- captarea atenției;
- anunțarea temei și a obiectivelor;
- reactualizarea cunoștințelor despre subiectul activității, intuirea materialului de lucru și tehnicile de lucru;
- prezentarea modelului- modelul educatoarei sau model natural - dacă activitatea este cu model, deoarece tema de modelaj mai poate fi din memorie sau din imaginație;
- demonstrarea sau explicarea lucrării pe care o vor realiza copiii;
- încălzirea mâinilor prin diferite mișcări ale degetelor, palmelor și pumnilor însoțite de rimă sau cântec;
- obținerea performanței;
- asigurarea retenției;
- evaluarea lucrării.

Procedee de lucru:

- mișcarea translatorie;
- mișcarea circulară;
- aplatizarea;
- adâncirea;
- îmbinarea;
- presarea;
- strângerea;
- scobirea;
- netezirea.

Tehnici de lucru:

- Tehnica basoreliefului
- Tehnica formelor spațiale.

Educația muzicală

Raluca Ariana Mureșan

Educația muzicală joacă un rol de seamă în crearea premiselor necesare dezvoltării reprezentărilor, noțiunilor, emoțiilor, sentimentelor și convingerilor estetice ale copilului. Muzica impresionează de timpuriu pe copii. Ea le produce emoții plăcute și puternice, le însoțește jocurile și plimbările, face parte din distracția lor.

1. Exigențe curriculare în vederea realizării educației muzicale

Educația muzicală presupune cântul, jocul muzical, jocurile cu text și cânt și audițiile muzicale, făcând parte din domeniul estetic și creativ.

Prin activitățile de educație muzicală se urmărește:

- Formarea capacității de receptare a lumii sonore și a muzicii;
- Formarea capacităților de exprimare prin muzică;
- Cunoașterea marilor valori ale creației muzicale naționale și universale.

2. Repere metodice în vederea realizării activităților de educație muzicală

Educația muzicală în grădiniță se realizează în cadrul activităților pe domenii experiențiale, dar și în cadrul activităților liber alese sau de dezvoltare personală. Activitățile de muzică se clasifică în următoarele tipuri:

-activitatea de predare

-activitatea de fixare/consolidare

-activitatea de verificare

Se aplică și este eficient combinarea mijloacelor educației muzicale astfel:

- a) Predarea unui cântec - repetarea unui joc cu text și cânt predat anterior;
- b) Predarea unui cântec - repetarea unui joc muzical predat anterior;
- c) Audiție muzicală - repetarea unui joc cu text și cânt predat anterior;
- d) Audiție muzicală - repetarea unui joc muzical;

- e) Repetarea unui cântec – predarea unui joc cu text și cânt;
- f) Repetarea unui cântec – predarea unui joc musical;
- g) Consolidarea unui cântec – consolidarea unui joc cu text și cant;
- h) Consolidarea unui cântec – consolidarea unui joc muzical;
- i) Verificarea unor cântece – joc muzical.

Etapele unei activități de educație muzicală:

- Captarea atenției;
- Anunțarea obiectivelor;
- Exerciții de respirație și exerciții muzicale pregătitoare;
- Executarea cântecului model;
- Familiarizarea copiilor cu textul cântecului/ jocului muzical/ jocului cu text și cânt;
- Executarea cântecului/ jocului muzical/ jocului cu text și cânt împreună cu copiii;
- Obținerea performanței;
- Consolidarea unui alt cântec /joc musical/ joc cu text și cânt;
- Asigurarea retenției;
- Evaluare.

Materiale și instrumente de lucru: instrumente muzicale, mijloace audio și video, cărți de muzică.

Metode didactice: conversația, explicația, exercițiul, algoritmul, demonstrația.

Preșcolari contra pandemie – provocarea anului 2020

Muntean Livia

Anul școlar 2019 - 2020 a experimentat un început ordinar, precum ceilalți ani predecesori. Și-a continuat acest traiect până în martie 2020. Din luna a 3-a a aceluiși an, învățământul românesc, și abordând lucrurile din perspectiva învățământului preșcolar, a fost pus în fața unei provocări. Schimbarea apărută a necesitat implementarea unor inovații, de la tehnologice până la afectiv-sociale, parcurgând trecerea de la tradiționalism la modernism. Rezumând ultimii un an și jumătate de învățământ în perioada pandemiei, putem afirma că am avut parte de o experiență pozitivă și negativă în educația românească.

Deși apariția virozei respiratorii Covid – 19 părea că a pus stop învățământului pentru o perioadă inițial nedefinită, procesul educațional nu poate fi oprit, mai ales când se află doar la început de drum. Astfel, acceptând provocare după provocare, ne-am educat reciproc, atât profesori pentru învățământ preșcolar cât și copii și s-au putut atinge și părțile pozitive ale educației în această perioadă incertă.

Primul obiectiv atins a fost reprezentat de introducerea tehnologiei în procesul educațional pe o scală mai largă. Domeniul IT și-a făcut simțită prezența în sistemul românesc de mai bine de un deceniu. A fost o introducere progresivă care a necesitat o acomodare continuă din ambele părți, pe o curbă ascendentă, însă curba a cunoscut un vârf în anul 2020. Astfel, s-a putut efectua familiarizarea preșcolarilor cu tehnologia de la o vârstă fragedă, fără a-i expune la părțile mai puțin educative ale domeniului IT.

Procesul tehnologizării școlilor și grădinițelor a devenit vital pentru o dezvoltare adecvată secolului în care trăim. Materialul didactic cuprins în programa preșcolară necesită a fi dublat de resurse tehnologice de o mare diversitate (conținut audio și video) cu scopul de a rămâne întipărit și proaspăt în mintea copiilor. Însă în perioada pandemiei, materialele online au reprezentat singura metodă de predare și înțelegere a noțiunilor corespunzătoare vârstei lor. A fost un proces care s-a dezvoltat și îmbunătățit pe parcurs. S-a început cu o simplă discuție pe platformele de meeting online (Zoom, Microsoft Teams, Google Meet etc.) cu obiectivul de a scădea nivelul de anxietate produs de izolarea în casă, departe de colegii de grupă și de personalul didactic. Posibilitatea de a comunica din nou cu colegii, le-a adus bucurie copiilor și le-a îmbunătățit capacitatea de concentrare la viitoarele întâlniri. Ulterior, s-a reluat procesul educațional la cea mai înaltă capacitate posibilă prin intermediul: poveștilor online (și discuțiilor pe baza acestora),

fișelor ce puteam fi completate online și diverselor jocuri concepute pentru a fi predate în regim de „la distanță”. Astfel, nu s-a pierdut contactul cu latura educațională, ba chiar aceasta a putut fi dezvoltată și șlefuită.

În momentul revenirii la învățământ fizic, dar cu respectarea măsurilor de distanțare fizică, s-a ivit o nouă provocare. Pregătirea spațiului de desfășurare a activității conform cu noile reguli a fost primordială. S-a trecut apoi la predarea copiilor despre măsurile de igienă personală, pe care s-a pus accent mai intens decât în perioada prepandemiei. Astfel, noțiunile elementare de igienă s-au întipărit în creierul copiilor: spălarea mâinilor după fiecare activitate și înainte și după masa de prânz, folosirea servetelelor pentru diverse secreții, acoperirea gurii și a nasului în timpul actului strănutului etc. De asemenea, s-a optat pentru utilizarea strictă doar a materialelor și obiectelor sanitare proprii. Prin acestea s-a pierdut simțul colectivității și a împărțirii jucăriilor cu colegii de clasă într-o oarecare măsură. Cu toate acestea, atât procesul didactic cât și starea de spirit pozitivă a copiilor nu a fost afectată.

SCENARIUL ZILEI PROIECT DE LECȚIE DȘ (Activitate matematică)+DEC(dactilopictură)

German Norana Monica

I. ACTIVITATE DE DEZVOLTARE PERSONALA (ADP):

Întâlnirea de dimineață începe cu salutul realizat prin următoarea formulă:

„Dimineața a sosit/Toți copiii au venit./În cerc să ne așezăm/Cu toții să ne salutăm.”

Împărtășirea cu ceilalți: „De ce o iubesc pe mămică mea?”

Activitatea de grup: Copiii își dau cu părerea răspunzând la întrebare.

Prezența. Fiecare copil își alege dintr-un bol poza și o așează pe panoul grupei. Se notează apoi absenții în catalog.

Se va completa calendarul naturii. Se vor stabili împreună cu preșcolarii data, ziua, luna și anul în care ne aflăm, apoi aspectele vremii, îmbrăcămintea adecvată, recomandată pentru această zi. Dacă există alte evenimente importante în această zi (de exemplu: ziua de naștere a unui copil etc.) se precizează acest lucru.

Noutatea zilei este marcată de povestea „Inimioare,inimioare” primită în cutia cu noutăți, lecturată de educatoare. Copiii vor fi așezați în semicerc pe scăunele și vor asculta povestea.

Mesajul zilei va fi transmis de către educatoare după lecturarea poveștii: „Alături de mama trăim într-o lume frumoasă”. Odată cu transmiterea mesajului zilei anunț tema zilei « Inimioare și flori pentru mama » și obiectivele propuse (vom citi imagini despre mama,vom face câte un colier frumos pentru mama și vom construi ghivece pentru flori; apoi ne vom juca un joc frumos și vom picta felicitări pentru mămicile noastre).

II. ACTIVITĂȚI PE ARII DE STIMULARE (ALA I) :

Printr-o tranziție cântecul”Cine vă iubește?”, copiii se orientează la mese către centrele deschise:

- a. La BIBLIOTECĂ, copiii vor citi și vor sorta imagini referitoare la mama, la familie;

b. La JOCUL DE MASĂ copiii vor alcătui din cuiuțe, pe table speciale un colier colorat pentru mama.

c. La CONSTRUCȚII copiii vor avea truse de construit și vor îmbina piesele alcătuiind ghivece pentru flori.

După terminarea activității pe centre, se va face evaluarea rezultatelor activității iar copiii vor face ordine la locul de joacă. Urmează rutinele "Mâini curate" și "Servim micul dejun".

III. ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE):

- ACTIVITATEA INTEGRATĂ –

DOMENIUL ȘTIINȚĂ (activitate matematică)

Copiii se vor îndrepta spre semicerc unde se vor așeza pe scăunele.

Copiii sunt anunțați că vor desfășura un joc foarte frumos numit „Alegeți și grupați inimioare și flori” și vor avea de rezolvat sarcini diverse. Rezolvarea cu succes a sarcinilor va permite descoperirea altor surprize. Se desfășoară jocul didactic.

Trecerea spre următoarea activitate se va face prin tranziție:

„Noi ușor ne ridicăm/ Și la mese ne-așezăm,/ Și în liniște așteptăm,/ Să aflăm ce învățăm.”

DOMENIUL ESTETIC ȘI CREATIV (dactilopictură)

Le voi aminti copiilor că mămicile ar fi foarte încântate dacă am pregăti pentru ele felicitări frumoase de ziua lor.

Prin tehnica dactilopicturii copiii vor realiza felicitări reprezentând inimi și flori.

La sfârșitul activității copiii ajutați de educatoare își vor așeza lucrările la centrul tematic, pe flip-chart.

Se fac aprecieri finale asupra modului de desfășurare al activității și copiii vor fi recompensați cu inimioare prinse în piept.

IV. ACTIVITĂȚI RECREATIVE (ALA II):

În încheiere, copiii desfășoară apoi jocul distractiv „Scaunele muzicale”.

ÎN ȚARA LUI NU AM TIMP

GRIGORE MĂDĂLINA GABRIELA

Trăia o dată, într-o țară.....Care țară? Uitasem cum se cheamă, dar mi-am amintit, în „ȚARA LUI NU AM TIMP”, un băiețel cam de trei, patru anișori. Subțirel, cu ochii mari și pătrunzători, părul bălai și o gură frumoasă, cu niște buze ca fraga. Cât era ziulica de mare zburda de colo, colo. Era plin de viață, numai că nu avea cu cine să se joace. De zărea pe cineva intra repede în vorbă cu el și-l întreba:

-Vrei să te joci cu mine?

-Nu am timp, trebuie să merg în piață, sau la școală. Copilul lăsa capul în jos dezamăgit, căuta un tovarăș de joacă, dar nu reușea să-l găsească. Mamă, joacă-te cu mine, te rog!

-Lasă-mă în pace, mă doare capul, am obosit, joacă-te singur cu jucăriile, sau puneți un joc la calculator.

-Dar eu vreau să mă joc cu tine, să mă joc cu cineva. Neprimind nici un răspuns se îndreptă spre camera bunicii:

-Bunico, vrei să te joci cu mine?

-N-am timp acum, începe serialul, altă dată. Necăjit, băiatul iese în hol. Deodată, ușa de la intrare se deschide și intră tata.

-Tati, ce bine că ai venit, nu-i așa că o să te joci cu mine?

-Nu am timp măi băiete, mănânc, verific ceva la mașină, apoi trebuie să văd meciul, că a început campionatul. Nu te întrista copile, „ÎN ȚARA LUI NU AM TIMP”, nu-ți găsești ușor tovarăși de joacă!

Privește cerul și vei vedea căluți de vată, ia-te la întrecere cu ei, vezi cine învinge, sau încearcă să te întreci cu neobosiții fluturași ce zboară din floare, în floare. Sau dacă lângă locuința ta întâlnești un câțel fără stăpân, fă-ți-l prieten! El se va juca mereu cu tine și niciodată nu-ți va spune: nu am timp!

Dar mă tem, că nici lucrurile acestea nu le poți face, pentru că așa după cum zici tu nu ai o casă cu o ușă care nu se încuie.

Copilul meu drag, atunci când ai posibilitatea, bucură-te de albastrul cerului si stai cât mai puțin în fața calculatorului și ai să-ți găsești prieteni nenumărați. Iar voi mame, bunici și tați, veți învăța să vă faceți timp pentru copilul care ATUNCI are nevoie de voi!

TOAMNA

Nedelcu Simona Adriana

A venit la noi, o zână frumos îmbrăcată,
Cu frunze și flori, frumos colorate,
E Toamna bogată, cu al ei alai,
Cu fructe, legume, cele mai de soi.
Toamnă dragă tu ne-aduci,
O groază de fructe dulci,
Mere dolofane, pere aurii,
Și-un covor de frunze, galben-arămiu.
Bun venit iubită Toamnă,
Din nou pe la noi,
Cu miresme-nbătătoare
Cu vânturi și ploi.

Importanța concursului interdisciplinar Academia Junior

Sturza Petronela Niculina

Primul an la catedră a venit cu multe provocări, nelămuriri, incertitudini, dar și cu multe zâmbete sincere și suflete calde de copii. Așa că, ori ce provocare o trecem prin joc și voie bună, împreună : copii, părinți și cadre didactice.

Concursurile fac parte din viața noastră, a tuturor. De aceea, consider benefică participarea preșcolarilor la diferite concursuri, fie ele organizate în sala de grupă sau la nivel mai mare, pe școală, județ etc.

Pe lângă experiența dobândită, a participa la un concurs înseamnă a învăța să accepți că poți pierde sau poți câștiga, ori la vârsta preșcolară acest lucru este mai greu de asimilat. În privința acestui aspect, îmi propun să-i încurajez pe copii să participe la orice concurs, fără teamă și fără a avea acest gând, de a pierde, deoarece toate aceste experiențe sunt un câștig prin oportunitățile de a învăța lucruri noi, de a fi puși în situații diferite, de a experimenta, de a cunoaște.

Cum în grădiniță activitatea de bază este jocul, și acest concurs o să-l tratăm tot sub formă de joc, astfel cei mici nu vor simți presiune sau disconfort, stări ce pot apărea în cadrul unui concurs important sau la vârsta școlară.

Mi-am propus să le povestesc atât copiilor cât și părinților, despre participarea la acest concurs ca o joacă nu ca o competiție, la finalul căreia toți o să fim câștigători.

Cel mai important beneficiu este să participăm la concursuri, pentru experiența dobândită, pentru noi cunoștințe, și nu doar pentru premiul final.

Haideți să-i împrietenim pe cei mici cu aceste experiențe, să-i pregătim împreună pentru importante concursuri ce o să urmeze în viața lor. Să le oferim încredere în forțele lor proprii și în cunoștințele dobândite.

METODELE INTERACTIVE ÎN ACTIVITATEA DIN GRĂDINIȚĂ

Negru Andreea

MOTTO:

“

Eu sunt copilul,
Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă
voi reuși sau voi eșua în viață
Dă-mi, te rog, acele lucruri care
să mă îndrepte spre fericire,
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
o binecuvântare, pentru lume”.

(Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

În societatea actuală are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să țină pasul cu evoluția societății și implicit a educației. Și în învățământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învățare care poate eficientiza tehnicile de învățare și de muncă intelectuală sau le poate bloca, încetini uneori din lipsa banilor, alteori din dezinteresul profesorilor.

Reforma sistemului de învățământ are ca obiective schimbarea mentalității și formarea unor dascăli reflexivi, utilizarea calculatorului în activitatea didactică, în opționale și în activități non-formale.

Una din componentele esențiale ale curriculum-ului școlar o constituie metodologia didactică, respectiv sistemul de metode și procedee, care asigură atingerea obiectivelor informative și formative ale învățământului.

Deținător al unei capacități specifice de procesare a informației în vederea dobândirii unor cunoștințe, priceperi, abilități cognitive necesare rezolvării problemelor ivite în viața

cotidiană, omul se deosebește de celelalte viețuitoare prin gândire. Aceasta funcționează diferit de la o persoană la alta și chiar în cazul unuia și aceluiași individ în situații diverse. Fiecare dintre noi își formează un stil propriu, o modalitate personalizată de abordare și rezolvare a problemelor.

Prin natura și modul de manifestare, gândirea critică se manifestă în două dimensiuni esențiale: una socială conform căreia învățarea și munca în colaborare duc la construirea solidarității umane și o dimensiune pragmatică – învățarea ce are la bază dezvoltarea gândirii critice creând posibilitatea implicării active a copiilor în activitate prin stârnirea curiozității și rezolvarea problemelor de viață.

Munca la clasă trebuie proiectată și desfășurată astfel încât să genereze un climat de încredere care să determine în rândul copiilor rezolvarea eficientă a problemelor în urma investigației temeinice a dezbaterilor autentice și a găsirii răspunsului adecvat. Consecutiv cu obișnuirea copiilor de a lucra în acest mod, aceștia vor dobândi deprinderi valoroase de gândire critică și de învățare eficientă și autentică.

Gândirea critică se învață prin practicare și conștientizare și reprezintă o capacitate ce trebuie

încurajată și dezvoltată într-un mediu de învățare adecvat în urma căruia, prin experiență proprie sub îndrumarea cadrelor didactice copilul dobândește anumite capacități și abilități. Deși unii consideră că dezvoltarea gândirii critice este un proces prea greu pentru copiii preșcolari, dată fiind vârsta lor considerată prin prisma caracteristicilor stadiale descrise de J. Piaget (Pentru Piaget, gândirea copilului este un caz particular al adaptării biologice, existând patru factori esențiali în dezvoltarea lor. Primul este maturizarea: copilul se naște dotat cu anumite capacități, numite reflexe, care nu trebuie să fie antrenate și care vor dispărea la cei mai mulți, și cu anumite capacități potențiale, care vor apărea pe măsură ce sistemul nervos se va maturiza. Numărul și varietatea ocaziilor pe care le are copilul pentru a-și exercita capacitățile sunt cele care determină posibilitatea dezvoltării sale depline. Al doilea factor este experiența fizică: aceasta înseamnă că pentru a se dezvolta intelectual, copilul trebuie să intre în contact fizic cu mediul înconjurător, cu obiectele, cu locurile, cu persoanele, etc. Doar manipulând obiectele copilul învață să descopere, să distingă ce este normal de ceea ce este neobișnuit și să înțeleagă care este consecința acțiunilor sale. A treia regulă este transmiterea culturală și socială. Explorarea mediului înconjurător nu-l învață pe copil să vorbească, să se joace, să se spele, micile obiceiuri din viața de zi cu zi, specifice fiecărei țări, respectiv fiecărei familii. Fiecare cultură a inventat propria sa muzică, valorile sale, regulile de politețe, un mediu social specific în care copilul este crescut și a cărui transmitere nu poate fi neglijată. Ultima regulă este autoreglarea. Copiii se nasc cu o forță interioară care îi conduce în direcția unei adaptări intelectuale din ce în ce mai performante. Ei merg de la simplu la complex, de la obiectul real la simbolul său, de la concret la abstract. Conceptul de reglare explică modul cum se petrece aceasta. Este vorba de un proces de echilibrare internă, care adaptează în permanență cunoștințele copilului astfel încât acesta să integreze noile sale experiențe. Primul demers mental va consta în stabilirea unei legături între

un lucru nou și lucruri sau categorii deja cunoscute, astfel încât să le poată preciza sau să le poată lărgi.)

Învățarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă și responsabilitatea. Cadrul necesar învățării active trebuie să fie stimulativ, bazat pe încredere și respect între educator și educat. Trebuie acceptată diversitatea de idei, promovată gândirea și stimulată implicarea activă a copiilor.

În procesul predării interactive, rolul educatorului se schimbă; el formulează probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează cu copiii, corectează greșelile acestora, dar nu impune autoritar un punct de vedere, devenind organizatorul și conducătorul acțiunii, consilier, dar și coechipier.

Gândirea eficientă se dezvoltă prin munca în colaborare, lucrul în echipă, în perechi, pe grupe. Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale interdisciplinare decât cele clasice prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv în care copiii își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual, în perechi, ideile, soluțiile grupului având încărcătură afectivă și originalitate.

Copiii descoperă o nouă experiență inter-relaționând în grupuri de învățare activă aceea de a studia, investiga și capătă încredere în capacitățile individuale și ale grupului.

În cadrul activităților matematice desfășurate în grădiniță, voi prezenta câteva metode interactive realizate cu copiii.

METODA „PUZZLE”

Grupa: Mijlocie

Tema activității: „Coșulețul cu legume”

Tipul activității: Sistematizare și verificare

Categoria activității: Cunoașterea mediului

Scopul activității:

- sistematizarea cunoștințelor referitoare la legumele de toamnă;
- stimularea gândirii, a capacității de selectare și asociere;
- enunțarea unor cunoștințe însușite în activitățile de cunoașterea mediului în mod interactiv;

Obiective operaționale:

- să ia parte la o activitate de învățare în grup;
- să precizeze caracteristicile legumelor;
- să manifeste inițiativă în comunicarea orală;
- să-și exerseze capacitatea de a reconstitui-asambla o imagine (roșie, ceapă, ardei,vânătă);
- să stabilească relații pozitive de comunicare între emițător și receptor.

Materiale necesare:

- 4 imagini A4 cu legume mărite(ardei, ceapă, roșie, vânătă)și 4 imagini cu legume mărite și decupate;
- simboluri reprezentând:gura-pentru cel care comunică, mână- pentru cel care receptează și acționează, ochi-pentru cel care observă;

Desfășurarea activității:

Voi face reactualizarea cunoștințelor referitoare la legume printr-o discuție în cerc, voi anunța tema, după care voi grupa copiii.

Copiii vor fi grupați câte trei. Voi așeza două scăunele spate la spate unde se vor așeza emițătorul și receptorul. Alături va sta observatorul. Emițătorul și receptorul vor primi același material didactic. Copiii receptori vor primi elementele ce vor reconstitui imaginea în plicuri. Fiecare grup va primi o imagine diferită. După primirea sarcinii de lucru voi da semnalul de începere prin bătăi din palme, fiecare grupă de copii desfășurând jocul.Copilul-emițător va indica locul fiecărei părți din puzzle.Copilul-receptor va așeza piesele după indicațiile date de emițător, putând pune întrebări.Copilul-observator al cărui grup a terminat puzzle-ul corect va prezenta activitatea grupului său.Timpul va expira în momentul când primul grup va termina reconstituirea imaginii.Analiza imaginilor reconstituite se va face și de către grupele care nu au reușit să termine motivând cauza nerealizării imaginii.Evaluarea activității o voi face prin aprecieri asupra modului cum s-a desfășurat jocul, la modul cum au realizat sarcina, cum au colaborat în cadrul grupului.

METODA „TURUL GALERIEI”

GRUPA MARE

TIPUL ACTIVITĂȚII:Activitate integrată –activitate matematică, activitate practică

TEMA ACTIVITĂȚII:”Galeria micilor artiști”

Copiii vor fi grupați câte patru la măsute.Vor avea câte o trusă Logic II pe masă și un model de intersecție a două mulțimi.Din piesele trusei, fiecare grup va selecta doar piesele necesare

intersecției. Cu aceste piese, copiii vor trasa și decupa alte figuri asemănătoare divers colorate cu care vor realiza câte un colaj.

Fiecare grup își va prezenta lucrarea menționând modul de lucru și vor da un nume lucrării realizate: „Brăduț zâmbind la soare”, „Trenul vesel”, „Floarea prieteniei”, „Căsuța piticilor”.

După expirarea timpului, voi suna din clopoțel și grupurile de copii își vor afișa lucrările la panou. Copiii vor trece pe la fiecare colaj și ajutați de mine vor comenta, vor pune întrebări, vor observa, iar eu le voi scrie comentariile într-un colț al lucrării.

După terminarea turului galeriei, copiii revin la locul inițial, analizează observațiile și completează lucrarea.

Metodele interactive de grup trebuie aplicate sub forma unor jocuri cu reguli de care copiii trebuie să fie conștienți că se pot realiza prin cooperare, consultare în grup în luarea deciziilor. Fiecare copil are ritmul său de dezvoltare, educatoarea urmărind modul de desfășurare al jocului, gesturile copiilor, sfaturile, întrebările, aprecierile pe care aceștia le fac în timpul desfășurării acestuia.

Situațiile de învățare rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul.

Alegerea momentului din lecție a personajului și a faptei sale au o importanță deosebită în reușita activității.

Cadrele didactice trebuie să aibă mult tact în predarea acestor metode folosind un tact pedagogic folosind mimica, sfatul, orientarea, lauda, aprecierea în concordanță cu situația dată.

Prin aceste metode interactive, copilul este pus în situația de a descoperii singur informația, iar această informație astfel descoperită este reținută mai ușor și pe o perioadă mai lungă de timp.

BIBLIOGRAFIE:

„Gândirea critică” Ioan Scheau Ed. Dacia 2004

„Metode interactive de grup” Ghid metodic Ed. Arves 2004

„Revista Învățământul Preșcolar” 1-2 2008

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A PREȘCOLARILOR

Riedel Iboi-Mihaela

„Inteligența emoțională este un mod de a recunoaște, înțelege și alege cum simțim, gândim și acționăm. Ea ne modelează interacțiunile cu alții și înțelegerea despre noi înșine. Ea definește cum și ce învățăm; ne permite să ne setăm prioritățile; ne determină majoritatea acțiunilor zilnice. Studiile arată că este responsabilă pentru 80% din succes.”

J. Freedman

Dezvoltarea socio-emoțională influențează semnificativ succesul copiilor pe întreg parcursul educativ cât și în viață. Dezvoltarea autocontrolului, depinde de interacțiunile pe care copiii le au cu familia, cu adulții și cu alți copii.

În perioada preșcolarității în viața copilului intervin schimbări din punct de vedere afectiv și emoțional, părinții și educatorii fiind parteneri în a ghida copilul spre a dobândi competența emoțională, spre a avea abilitatea de a-și gestiona propriile emoții și de a se adapta vieții în colectivitate, a înțelege emoțiile altui copil și de a răspunde în mod corespunzător.

Abilitățile emoționale se construiesc pas cu pas prin identificarea, clasificarea și gestionarea emoțiilor. Copilul își poate controla emoțiile și de asemenea poate avea empatie față de semnalele emoționale ale celorlalți copii cu care interacționează dacă este implicat în situații care să-l conștientizeze să identifice emoțiile negative, să nu acționeze sub influența acestora ci și să se orienteze spre rezolvare, spre emoții pozitive, benefice, să le verbalizeze și să le experimenteze în mod constructiv în viața de zi cu zi.

„Trăirile emoționale însoțesc toate activitățile copilului și sunt strâns legate de formarea abilităților de relaționare și comunicare ca și de susținerea motivațională și formarea intereselor, inclusiv a celor de cunoaștere și învățare”, drept urmare, imaginea pozitivă față de sine duce la disponibilitatea copilului de a accepta noi experiențe, de a avea o evoluție calitativă în ceea ce privește învățarea.

Concursurile pentru nivel precolar sunt o modalitate de a pregăti copiii pentru școală, de a le stârni curiozitatea, de a avea satisfacția de a participa la activități împreună cu colegii, altele decât cele obișnuite din programul zilnic al grădiniței, de a exercita controlul emoțional de la această vârstă fragedă, de a accepta fără teamă provocările și de a-și descoperi pasiunile pentru anumite subiecte.

Dezvoltarea limbajului oral al preșcolarilor prin intermediul folclorului copiilor

Teodorescu Monica Mădălina

Folclorul copiilor se conturează ca un gen universal care a luat naștere în mod firesc la o vârstă foarte fragedă când jocul este preocuparea principală a activității copiilor. Prin cântece, jocuri, creații folclorice copii iau contact cu mediul înconjurător, încercând să-l cunoască. Anumite creații folclorice îi familiarizează pe copii cu diferite fenomene și obiecte din mediul înconjurător, cu lumea animală și vegetală cu care cei mici sunt în contact în primii ani de viață- etapă importantă în dezvoltarea lor intelectuală.

Folclorul copiilor, înțelegând prin aceasta folclorul performat de copii, cuprinde creații de mici dimensiuni, care aparțin, de regulă, genului liric în versuri, și include următoarele specii: cântece-formulă, numărători, frământări de limbă, ghicitori sau cimilituri, colinde, acestea din urmă fiind subordonate poeziei obiceiurilor calendaristice. Speciilor mai sus- menționate, li se adaugă o subspecie performată pentru cei mici, respectiv cântecul de leagăn.

Folclorul copiilor oglindește o serie de trăsături specifice dezvoltării copiilor pe diferite etape de vârstă și se caracterizează prin bogăție lingvistică și frumusețe poetică. Copiii au capacitatea de a compune și a improviza texte scurte, dialoguri, refrene, cu silabe sau cuvinte care se repetă, cu înlocuiri sau adăugiri de sunete.

1. Cântece-formulă

Cântecele-formulă sunt versuri care exprimau lupta omului împotriva forțelor ostile ale naturii, având forță magică și însoțind anumite practici. Procedul artistic frecvent este invocarea soarelui, a lunii, a ploii, a unor vietăți și plante, a unor personaje pozitive și negative,etc.

Exemple de cântece formulă:

a)„Căramidă lucitoare, / Dă Doamne să iasă soare”.

„ Du-te nor / Într-un picior / Haide soare-n / Trei picioare.

b)„Auraș, păcuraș / Scoate-mi apa din urechi / Că ți-oi da parale vechi. / Scoate-mi-o din amândouă / Că ți-oi da parale nouă”.

c)„Melc, melc codobelc / Melc, melc codobelc / Scoate coarne bourești / Și te du la baltă, / Și bea apă caldă, / Și te du la Dunăre, / Și bea apă tulbure, / Și te du la mare / Și bea apă tare / Și te urcă pe buștean, / Sa mănânci ...leuștean / Mănâncă și pătrunjel / Scoate coarne de vițel”.

2. Numărătorile

În opinia Ancăi Sîrghie, specifice folclorului copiilor sunt și numărătorile ludice, folosite în jocurile bazate pe eliminări graduale ale unor participanți. Ele mai poartă denumirea de „sorti ” fiind subliniat scopul lor în economia jocului copiilor.

Recitativele-numărători îmbină motive și teme diverse, universul tematic fiind foarte larg, în unele situații își modifică forma, primesc alte terminații, ori sunt înlocuite cu alte cuvinte, cu sau fără sens.

Exemple de numărători:

a) „Ala - bala , portocala,/ Toate sunt o alandala,/ Un, doa, troa , / An sfai, drai, /Adin, va tri /Ieși chiar tu de –aici !” (Sîrghie, 2008, p.401)

b) „An tan tichi tan, / Mițulache-i căpitan, / Avionul decolează, / Mițulache se-nervează, / Bum! // Una, două, trei, / Baba la bordei, / Curăță ardei / Pentru moș Andrei”.

c) „Unu, doi, trei, patru, cinci / Tata cumpără opinci / Mama cumpără secară / Dumneata să ieși afară!

d)” O rățușcă pe gunoi/ Numără din doi în doi/ Doi, patru, șase, opt, zece/ Ieși afară măi berbece! (Neagu, 1982, p. 38)

3. Frământările de limbă

Acestea sunt enunțuri sau sintagme care pun probleme de pronunție, ca urmare a folosirii aliterației, a metatezei sau a ritmului rapid de rostire ce generează efecte umoristice. Prima dată se vor pronunța rar pentru a se înțelege toate cuvintele, ulterior fiind rostite din ce în ce mai repede. Pronunțarea rapidă poate duce uneori la enunțuri cu conținut indecent provocând râsul printre copii. Rolul acestor frământări de limbă în educație, pe lângă cel distractiv, îl reprezintă formarea deprinderilor de articulare a consoanelor și a grupurilor de consoane.

Exemple de frământări de limbă:

a)„Am o prepeliță pestriță și doisprezece pui de prepeliță pestriță. E pestriță prepelița pestriță, dar îs mai pestriți puii prepeliței pestrițe decât prepelița pestriță”.

b)„Capra neagră-n piatră sare. / Piatra crapă-n patru. / Crapă capul caprei negre / precum piatra crapă-n patru”.

c)„Cosașul Sașa când cosește, cât șase sași sasul cosește. Și-n sus și-n jos de casa sa, cosește sasul și-n șosea. Și șase case Sașa-și știe. - Ce șansă!... Sașa-și spuse sieși!”

d) „Papucarul papucărește papucii papucăresei, papucăreasa nu poate papucări papucii păpucarului”. (Neagu, p.15)

4. Ghicitorile

Ghicitorile sunt scurte descrieri ale unor obiecte, ființe sau fenomene care constau în înșiruirea incifrată, perifrastică ori interogativă a câtorva note particulare, din care ascultătorul să poată deduce numele obiectului descris. Specie a folclorului literar, de obicei în versuri, ghicitoarea „prezintă sub formă metaforică un obiect, o ființă sau un fenomen, cerându-se identificarea acestora prin asocieri logice.” (DEX, 2016, 421)

Exemple de ghicitori:

a) „Șarpe mare de oțel/ Fuge iute prin tunel. (Trenul)

b) „Cu trei ochi/ În trei culori/ E atent la trecători. (Semaforul)

c) Părul ți s-a încâlcit,/ S-a lungit, ești ciufilit?/ Cu foarfecele său iscusit/ El te tunde negreșit. (frizerul)

5. Colindele

Colindele sunt cântece tradiționale românești, felicitări sau urări de tip epico-liric, având în general între 20 și 60 de versuri. Colindele sunt legate de obiceiul colindatului, datină perpetuată din perioada precreștină. Potrivit lui Vistian Goia, cuvântul românesc „colindă” derivă din latinescul „calendae”, unde originea tuturor acestor manifestări și tuturor cântecelor de natură ritualică fiind de origine romană.

Cei mici întotdeauna vor colinda cu drag subliniindu-se faptul că sunt utilizate la scară largă diminutive accesibile apropiate de vârsta copiilor care performează aceste creații: „la sculați voi, gazde mari !”, sau „Astăzi s-a născut Hristos” , etc.

Copilul nu-și poate crea singur limbajul, ci îl deprinde din cea mai fragedă varstă. Copilul „se naște” în limbaj. Acesta îi apare ca o a doua condiție a existenței sale, ca a doua atmosferă în care respiră. Introducerea în limbaj este anterioară conștientizării raporturilor lingvistice dintre oameni și chiar propriei vorbiri.

De aceea, în învățământul preșcolar se pot folosi cu succes toate elementele folclorului copiilor cu scopul dezvoltării limbajului preșcolarilor.

Bibliografie:

1. Neagu, Gh. I, (1982), Cântece și jocuri pentru copii, Editura Minerva, București;

2. Sîrghie Anca, (2008), Litertura perntru copii în contextul beletristicii românești, Editura Alma Mater, Sibiu;

ROLUL ȘI INFLUENȚA EDUCAȚIEI RELIGIOASE PRIN JOC, ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI PREȘCOLAR, ÎN PARTENERIAT CU FAMILIA, BISERICA ȘI ONG-URI

Barbu Bianca Eva

„Și chiar de nu voi fi un far ci o candelă ajunge. Și chiar de nu voi fi nici candelă, tot ajuge, fiindcă m-am străduit să aprind lumina.”

Primul mare dar al unui copil este acela de a se naște într-o familie creștină, indiferent de confesiune. Dacă însă copilul nu are parte de acest mare dar, primii pași în educația creștină îi face copilul alături de educatoare. Noi educatoarele suntem primele exemple în viața creștină a copilului preșcolar. Noi suntem exemple vii de comportament, rutină, obiceiuri, fapte de milostenie, virtuți. Suntem acele suflete deschise care au primit vocația de educatoare, prin care începem să deschidem micilor sufletele, copiilor preșcolari, darurile Spiritului Sfânt: înțelepciunea, înțelegerea, știința, sfatul, tăria, evlavia și iubirea de Dumnezeu.

Religia îl învață pe copil iubirea față de Dumnezeu și de oameni, credința, speranța și solidaritatea, dreptatea și recunoștința față de părinți și față de binefăcători, dărnicia și hărnicia, sfințenia vieții, valoarea eternă a ființei umane, adevărul existenței, binele comun și frumusețea sufletului profund uman, cultivat și îmbogățit prin virtuți.

Rolul formativ al religiei contribuie la reducerea efectelor negative ale crizei de identitate și sens, în societatea tulburată de schimbările bruște și de pierderea adevăratelor valori eterne. Credința este cea mai mare bogăție pe care părinții și educatorii o pot da copiilor, o investiție pe termen lung, în veșnicie. De aceea educația religioasă trebuie să înceapă cât mai devreme, în primii ani ai copilăriei, pentru a fortifica trăirea și conștiința religioasă. Educatoarea primește acest mare dar, de a modela cel mai fin și complex materia, sufletul copilului preșcolar, îmbălsămându-l cu iubirea lui Dumnezeu. Prin diferite jocuri religioase, educatoarea umple sufletele copiilor de dragostea pentru educația religioasă care trebuie să fie pentru copil moment de sărbătoare, pe care copilul să-l aștepte cu bucurie și chiar cu pregătire sufletească anticipată.

Educația religioasă se poate realiza cu succes prin intermediul jocurilor, asigurând totodată un progres moral-spiritual. De exemplu, jocurile didactice care pot să valorifice experiența religioasă a copiilor (ajutorarea semenilor, rugăciunea etc.); jocuri didactice care să evidențieze atitudini și comportamente moral-religioase din experiența de viață a copiilor

(mersul la biserică, rugăciunea, faptele bune), jocuri didactice care să urmărească descoperirea calității proprii ale celorlalți; jocuri „Așa da / Așa nu”; joc de atenție: „Fă ce spun nu ce fac eu!”; joc-ghicitori „Ghici ghicitoarea mea!”; joc de rol „La Paște”; „Cei trei Magi”; „Ieslea lui Isus”; „Îngerașii și păstorii”; „Familia creștină”; jocuri de rol cu privire la asumarea diferitelor componente religioase în situații date și jocuri ce vizează împărțirea responsabilităților într-un grup, jocuri de rol care să urmărească acceptarea necondiționată a semenilor, de ex. „Copiii lumii”; jocuri de rol care urmăresc descoperirea calităților celorlalți: „Întreabă-mă și îți răspund!”, „De-a nunta unde Isus a săvârșit minunea transformării apei în vin”, etc.

Din dragostea față de vocația de educatoare, din recunoștința și iubirea față de Dumnezeu și de sufletele copiilor preșcolari, inspirată de Spiritul Sfânt, se pot organiza diferite evenimente care dezvoltă valorile moral creștine. Astfel, se organizează la nivel preșcolar Festivalul de colinde și cântece de Crăciun din Arad, Târgului de Paste, evenimente ajunse la a X-a ediție fiecare. Scopul acestor evenimente e importanța cunoașterii de către copiii preșcolari a valorii sărbătorii Crăciunului, respectiv a Paștelui, pentru a înțelege faptul că la Crăciun sărbătorim nașterea lui Isus, copiii pregătind colinde frumoase. Iar la Paște sărbătorim învierea lui Isus și nu iepurașul. Copiii pe lângă faptul că pregătesc cu multă bucurie diferite lucrări, de Paști și de Crăciun, pregătesc cu părinții cadouri pentru copiii de la centrele de zi din județ, deoarece ei au învățat că „Dar din dar se face Rai”.

Pentru o bună desfășurare și organizare a activităților de educație moral creștină, se colaborează foarte bine cu familiile copiilor, cu comunitatea, cu biserica, cu ONG-uri, fapt pentru care se continuă această colaborare pe tot parcursul anilor, ceea ce face ca grupa de copii preșcolari să se simtă acasă în orice biserică, în orice familie unde se colindă împreună. Astfel copiii înțeleg importanța colaborării, a acceptării, a dăruirii și a iubirii aproapelui, indiferent de etnie, religie sau apartenență socială.

Educația religioasă constituie o latură și un domeniu mai special, întrucât ea lucrează și se adresează sufletelor copiilor, frumusețea ei solicitând și o mare responsabilitate din partea celor care o predau. Tot ceea ce se adresează sufletului trebuie să vină din suflet, cu suflet, pentru suflet.

„Doamne, te rog:

dăruiește abilitate mâinii mele,

o viziune clară minții mele,

gentilețe și înțelegere inimii mele.

Dăruiește-mi sinceritatea intențiilor...

...dăruiește-mi harul să împlinesc

misiunea ce mi-a fost încredințată.

Îndepărtează din inima mea orice vină și obstacol

pentru ca să mă pot încredința ție

cu credința unui copil. Amin”

Maica Tereza de Calcutta

Tot ceea ce facem să fie pentru Dumnezeu, cu Dumnezeu și prin Dumnezeu.

„Doamne Isuse, tu ești cel mai sfânt din lume

Mai mulți știu de tine, aproape toată lumea te iubește,

Dar, unii, nu te cunosc și astfel nu te pot iubii!

Încerc să fiu un mic apostol, care face cunoscută oamenilor iubirea ta. "

(rugăciune compusă de un copil de 6 ani)

GÂNDURI DE DASCĂL

Ardeleanu Cristina

Sunt profesor de 31 de ani. Am absolvit un liceu pedagogic de prestigiu, Liceul Pedagogic Caransebeș (așa se numea atunci). La 18 ani, în toamna anului 1990, eram la catedră, în fața unor boboci de clasa I. Am învățat odată cu ei să fiu dascăl. Chiar dacă am abordat și alte domenii, am revenit la dragostea dintâi și am rămas aici, în același loc, în școala în care am pășit în urmă cu atâția ani.

A fi dascăl este o profesie pe care o înveți pe tot parcursul practicării ei, din care înveți învățându-i pe cei mici. Te perfecționezi pe măsură ce trec anii, aduni experiențe, rezolvi situații. Realizezi în timp cât de importantă este această profesie pentru copii, pentru părinții lor, pentru comunitate.

Văd în profesia mea menire, dedicare, implicare, responsabilitate, seriozitate, dar, mai presus de toate, văd iubire pentru cei pe care îi pregătesc pentru viață. Sunt convinsă de faptul că nu te poți numi profesor dacă nu dai totul pentru ceea ce faci, indiferent de context. De ce context? Pentru că un dascăl adevărat își face datoria de a forma caractere și de a pregăti elevii lui atât în școala față în față, cât și în școala online.

Profesorul modelează caractere, se dedică elevilor lui, caută soluții de a-și atinge scopurile, profesorul trebuie să se adapteze vremurilor și situațiilor, respectă copilul și preferințele lui, indiferent dacă se află în clasă, în fața elevilor, sau dacă se află în fața unui ecran prin care vede chipuri de copii. Școala online a fost și este un test pentru toate cadrele didactice, un test trecut mai greu sau mai ușor, care a făcut probleme tuturor. Profesorii nu au fost formați pentru a preda în sistem online, dar și-au asumat această sarcină și s-au străduit să gestioneze situația în care au ajuns din cauza pandemiei de COVID-19. De un an și jumătate această boală bântuie lumea, iar noi, dascăli, copii și părinți, încercăm să facem față și să nu oprim fluxul educațional, să nu oprim evoluția elevilor și a societății. Lucrurile sunt complicate și complexe. Profesorul se vede, de multe ori, în situația de a se pregăti ore în șir pentru lecții, de a căuta sau de a crea materiale prin care să asigure buna desfășurare a lecțiilor, dar, cu toate acestea, sunt situații în care realizează că nu e suficient. Primul impact al școlii online a fost pozitiv, însă efectele se văd în timp. Am trăit câteva luni experiența online și, oricât de incitant ar fi, nu poate depăși școala în format fizic. „Școala la școală” a trecut testul timpului, a dat generații bine pregătite, a dat profesioniști, a pregătit pentru viitor. Școala online are avantajul tehnologiei, de care tinerii noștri știu să profite

și să se bucure, dar are marele dezavantaj al lipsei interrelaționării, al absenței comunicării directe, al exprimării emoțiilor ale căror intensitate nu se pot simți în mediul online. Nu mă raportează la problemele tehnice, la imposibilitatea primirii unui feed-back imediat din partea elevilor, la riscul evaluărilor care, de multe ori, nu reflectă realitatea. Cu toate acestea, profesorul prezentului pregătește tineri pentru viitor. Prin urmare, profesorul prezentului este obligat să-și facă datoria cu profesionalism, să ducă mai departe tradiția școlii și să convingă de necesitatea ei.

Educația este cel mai important domeniu al unei societăți și noi, formatorii, trebuie să fim conștienți de importanța rolului pe care îl avem, pentru că ce scrie un profesor pe tabla vieții nu poate fi niciodată șters.

Profesorul - rol important în îmbunătățirea performanțelor școlare

DOBROMIR LOREDANA MARILENA

În practica din domeniul educației rolurile prescrise și asumate arată profesorului sarcinile, atribuțiile de rezolvare, pentru asigurarea cu succes a obiectivelor formării-dezvoltării elevilor. Rolul pe care îl are un profesor sau un manager în îmbunătățirea performanțelor are legătură cu competențele câștigate. Dar împletirea lor este legată mai ales de afirmarea și perfecționarea celor din urmă, încât apare relația obiective-capacități și competențe-metodologia realizării-evaluarea pe criterii de reușită, succes, progres, eficiență, calitate. O importanță deosebită în gradul de îmbunătățire a performanțelor o are considerarea managerului sau a profesorului ca membru a unui mediu profesional, ca membru a unui mediu social, ca membru a unui mediu cultural, ca membru a unui mediu politic, ca membru a unui mediu familial sau chiar ca și membru a unui mediu particular, intim. Aceste cadre generale de viață își pun amprenta asupra concepției, atitudinii de implicare, corelării rolurilor specifice ca profesor. Reforma educațională ca proces deosebit de complex și amplu, care afectează în prezent întreaga structură a sistemului de învățământ este condiționată în realizarea ei de formarea continuă, directă și conștient profesională. Formarea managerială trebuie să-și găsească un loc determinant în formarea tuturor categoriilor de personal din sistemul de învățământ.

O serie întreagă de argumente pledează pentru menținerea faptului că profesorul este și un manager, un conducător, chiar dacă nu deține în mod expres o funcție managerială. În raport cu nivelurile tradiționale ale conducerii învățământului (nivelul central, intermediar-zonal, nivel concret), profesorul se află la cel de-al treilea nivel, al conducerii operative, directe a procesului instructiv-educativ, al acțiunilor primare. Sub aspectul activității de conducere a unităților de învățământ, situația din România este puțin diferită față de alte țări. Conducătorul unității de învățământ nu este doar managerul administrativ al unității școlare, el este și conducătorul întregii activități desfășurate în cadrul unității de învățământ, conducând atât partea administrativă, cât și partea instructiv-educativă desfășurată în școală. Acest status definește relațiile de subordonare coordonare și supraordonare ale managerului școlar, modalitatea în care acesta se comportă cu subordonații pentru creșterea performanțelor școlare. Potrivit cercetătorului Hainaut, rolul pe care îl are un profesor sau un manager în îmbunătățirea performanțelor în cadrul unității de învățământ sunt diverse. Astfel, apare rolul de receptor al diferitelor mesaje transmise dar și rolul de emițător al acestor mesaje. Dar apare și rolul de

organizator, de responsabilitate asupra unor acțiuni desfășurate, de inițiator de strategii, de planuri, de acțiuni.

Profesorului și, implicit, managerului i se atribuie anumite roluri, în raport cu activitatea instructiv-educativă și administrativă pe care o au. Învățământul românesc a început să-l pună în valoare pe profesor ca manager, ca factor de decizie în situații concrete.

ROLUL CONSILIERULUI ȘCOLAR ÎN ȘCOALĂ, ÎN GRĂDINIȚĂ, ÎN PANDEMIE

TUCACIUC MARIA

Consilierul școlar este un pedagog, psiholog, psihopedagog, sociolog sau chiar asistent social, pregătit special să te asculte, să te ajute să-ți rezolvi problemele, să te înțeleagă, să te sprijine emoțional în situațiile dificile pe care le traversezi sau situații problematice cu care te confrunți. Activitățile de consiliere psihopedagogică presupun valorificarea capacităților și disponibilităților individuale, descoperirea și stimularea potențialului fiecărei persoane. Consilierea psihopedagogică este menită să faciliteze, învățarea de către fiecare persoană, a unor deprinderi și abilități, care să-i permită adaptarea permanentă, la solicitările vieții de zi cu zi, printr-o schimbare a comportamentelor și a modului de gândire, prin gestionarea corectă a emoțiilor, prin găsirea unor răspunsuri potrivite și a soluțiilor corecte. Succesul consilierii psihopedagogice este dat de implicarea conștientă, activă și responsabilă a persoanei.

Principalul rol al consilierului școlar este de a menține o legătură permanentă între profesori/învățători/educatori, elevi și părinți. El este cel care oferă un spațiu de discuție profesionist, calm și cald, construind relații bazate pe încredere și sprijin reciproc. Prin crearea acestei relații de încredere, consilierul școlar poate ajunge la miezul problemei, căutând să afle care sunt cauzele comportamentului necorespunzător, ce s-a schimbat în viața copilului, care sunt persoanele care compun familia lui, în ce mediu trăiește și ce valori împărtășește familia lui. De asemenea, printr-o comunicare eficientă, ascultare activă și empatie, consilierul școlar poate înțelege prin ce frământări trece copilul sau părintele și să-i ajute să treacă mai ușor peste aceste probleme.

Deși suntem în pandemie și ne-am mutat cu o parte a activității în mediul online, principiile de bază și obiectivele au rămas aceleași. Metodele și modalitatea de interacțiune s-au modificat, dar avem spațiul securizant al sedinței pe meet, sau videocall what app și ne asigurăm ca principiul confidențialității să fie respectat. Prin urmare modalitatea de abordare se adaptează, în funcție de fiecare caz, în funcție de beneficiar și în funcție de device-ul pe care îl deține. Dar, totul este posibil atunci când vrei și cauți ajutor!

Consilierul școlar te ascultă, te îndrumă, nu te judecă și caută împreună cu tine, în funcție de resursele tale, soluțiile cele mai bune!

ÎNVĂȚAREA EFICIENTĂ

CIAPSA MĂRIOARA

Modelul constructivist al învățării eficiente subliniază rolul și importanța proceselor de explorare-descoperire realizate de cel care învață. Potrivit acestui model cunoștințele nu sunt date în mod obiectiv, ci ele se construiesc prin participarea și implicare elevilor în mod independent sau în colaborare cu alții. Ei redescoperă și atribuie noi sensuri și semnificații cunoștințelor și activităților, conferinde-le, astfel, o valoare personală.

Acest lucru favorizează învățarea autentică, eficientă și durabilă. Accentul cade nu atât pe cunoștințe ca produs, ca rezultat, cât, mai ales, pe procesul care le-a făcut posibil. Elevul învață cum să învețe, cum să utilizeze adecvat cunoștințele și abilitățile de care dispune pentru a rezolva probleme noi din ce în ce mai diverse și mai dificile. Astfel, are sentimentul și convingerea utilității și eficienței cunoștințelor și capacităților sale, pe care le poate utiliza adecvat în situații diverse.

D. Kolb a propus un model de învățare eficientă bazat pe experiența și implicarea elevului în activitate de învățare. Este un model de învățare orientat spre rezolvarea de probleme. Acest model al învățării eficiente determină identificarea a patru tipuri/stiluri specifice de învățare (divergent, asimilator, convergent, acomodant). Ele rezultă din intersectarea a două axe principale:

- a) gradul de implicare a elevului;
- b) nivelul și planul procesării informațiilor.

(Dumitru, Ioan, Al., (2001)-„Psihologia educației”, Timișoara, Editura Mirton, pag.117)

Învățare eficientă se realizează în anumite condiții. Ea se produce dacă:

- ☐ se oferă elevilor oportunități și prilejuri corespunzătoare (ocasionarea învățării);
- ☐ există anumite motive (nevoi, interese, aspirații etc.) pentru a învăța (provocarea învățării);
- ☐ se stabilesc anumite scopuri și obiectivitate (direcționarea învățării);
- ☐ există resursele necesare realizării ei (sprijinirea învățării);

☐ conduce la achiziții valoroase și utile practic (valorificarea învățării);.

Învățare eficientă și durabilă este întotdeauna secvențială și contextualizată; nu este niciodată completă, deplină pe o secvență dată; este un proces individual chiar și atunci se realizează prin colaborare și cooperare în cadrul unui grup; presupune depășirea unor dificultăți (orice elev poate întâmpina dificultăți de învățare, generate de cauze diverse).

Influența culturii organizaționale asupra performanțelor organizației educaționale

ȘTEFONI VIOLETA MARIANA

Provocarea sensibilității cadrelor didactice, a emoțiilor, plăcerea de a interacționa cu colegii - toate acestea fac parte din capacitatea managerului școlar de a conduce relațiile cu caracter interpersonal. Abordarea tematicii conducerii și relațiilor de muncă în cadrul organizației școlare este necesară în actualul context funcțional și legislativ. Managementul grupului de lucru în instituțiile de învățământ primar presupune anumite particularități în ceea ce privește activitățile desfășurate, riscurile asumate și stilurile manageriale recomandate. Abordarea unei problematice atât de vaste cum este cea a conducerii și a relațiilor de muncă ar trebui să plece de la fundamentele psihosociale ale constituirii și funcționării grupurilor de muncă. Înțelegerea complexității relaționale în cadrul grupurilor stă la baza identificării particularităților acestora și conducerii în cadrul organizației școlare. Relațiile dintre cadrele didactice precum și relațiile dintre cadre și personalul auxiliar se bazează în principiu pe coeziune și solidaritate. Relațiile sunt formale (întemeiate pe prescripțiile unor acte normative) cât și informale bazate pe afinități, simpatii, antipatii. Spre deosebire de simpla administrare focalizată pe proceduri, contabilitate și evitarea riscurilor, managementul grupului de lucru în cadrul instituției de învățământ privește orientarea pe rezultate și asumarea de riscuri calculate, răspundere și responsabilitate a forului de conducere față de organizație. Această particularitate a conducerii în organizația școlară presupunând în cazul administrației, apelul la logica birocratică, apelul la logica performanței, obiective stabilite prin țeluri strategice, utilizare eficientă de resurse, competențe legate de independență și performanțele economice, toate derivă dintr-un model al abandonului birocrăției în administrația publică.

Factorii socio-afectivi și motivaționali care apar în cadrul climatului unei școli pot fi: contaminarea afectivă a relațiilor interpersonale (de exemplu: acceptarea, respingerea, indiferența), precum și prezența unor subgrupuri la nivelul unității de învățământ (așa numitele "bisericuțe"). De exemplu, dacă persoanele care fac parte din grupul subalternilor din cadrul unității școlare nu reușesc să accepte obiectivele comune- coeziunea acestui grup va avea foarte mult de suferit. Sub-grupurile formate la nivelul unității de învățământ (așa-numitele "bisericuțe") nu vor participa într-un mod motivat la realizarea obiectivelor propuse de către lider.

Alți factori socio-afectivi și emoționali care apar în cadrul climatului unei școli sunt determinate de relațiile membrilor organizației cu conducerea unității, în speță cu directorul, gradul de

satisfacție sau gradul de insatisfacție care este dat de activitatea desfășurată în comun, posibilitățile și modalitățile de promovare, etc. Așadar, instituțiile și climatul educațional se află într-un raport de interdependență . Stilul de conducere ales de manager/director influențează în mod direct climatul școlar.

Este demonstrat faptul că stilul de comunicare este influențat nu doar de atitudinile și experiențele diferite ale persoanelor, dar și de multiplele slăbiciuni ale acestora, motiv pentru care se impune ca stilul de comunicare adoptat de un manager, ce urmărește eficiența, să fie corelat în permanență cu aptitudinilor și calităților acestuia, avându-se în vedere în mod constant cultura organizațională a colectivului pe care îl conduce.

METACOGNIȚIA

VASILESCU ANA-MARIA

Metacogniția este o componentă importantă a comportamentului inteligent, cu influențe majore asupra reușitei școlare (succesului academic).

Cercetările interprinse de Pressley, Borkovski și Schineider, 1987, au arătat că diferența dintre „cei ce învață bine,” și „cei ce învață prost” este aceea că cei ce învață bine au repertoriu larg de strategii, sunt mai flexibili în abordarea problemelor, au o bază de date mai largă privind circumstanțele care fac aplicarea mai adecvată a unor strategii, apreciază mai corect relațiile dintre efort și performanță și asigură o reglare mai bună a desfășurării proceselor de învățare. „Achiziția deprinderilor metacognitive poate îmbunătății rezultatele instruirii”, conchide Worden, 1983.

Metacogniția, arată Flavel, este „cea care determină diferențele între modul de a rezolva sarcinile învățării întâlnit la copii de diferite vârste. Copii de vârste mai mari dezvoltă strategii cognitive și metacognitive mai elaborate și de aceea dovedesc o învățare eficientă. Diferențele în planul metacogniției explică cel puțin parțial, diferențele de performanțe într-un mare număr de domenii.” Procesele și deprinderile metacognitive sunt esențiale în procesele de învățare. Osman și Harinafin ajung la concluzia că cei ce învață eficient per să fie „procesori activi de informații și înțelegători care controlează și monitorizează cu succes activitățile lor de învățare”² prin metacogniție. Dezvoltarea cunoștințelor și abilităților metacognitive este rezultatul activității celui care învață, dar și al intervențiilor adulților care trebuie să transforme elevii în agenți ai propriilor gânduri, capabili să-și organizeze singuri activitatea de învățare.

Din acest punct de vedere, profesorii trebuie să impună și să încurajeze metacogniția, să fie preocupați de stabilirea unui mediu de instruire metacognitiv, care „să încurajeze conștientizarea și propriul management al gândirii”. Și pe acest fundal să acționeze în vederea modelării la elevi a unui comportament metacognitiv. De exemplu:

- ☐ Să-i ajute să conștientizeze propriul demers de învățare;
- ☐ Să conștientizeze propriile cunoștințe și deprinderi;
- ☐ Să conștientizeze propriile cunoștințe și deprinderi;
- ☐ Să conștientizeze cerințele sarcinilor;

- ☐ Să conștientizeze și selecționeze strategii proprii de învățare;
- ☐ Să monitorizeze propria înțelegere și memorizare și gestiunea timpului de învățare.

Formarea deprinderilor metacognitive presupune angajarea în activități variate, instruirea în contexte multiple și aplicare flexibilă a strategiilor și cunoștințelor învățate.

MICUL ȘCOLAR

AVRAM GABRIELA-CAMELIA

Azi sunt tare fericit

Că la școală am venit.

În prag, doamna m-a primit,

Colegii i-am întâlnit.

La română vreau să scriu,

Să citesc și vreau să știu

De sunete și de silabe,

Cuvintele să le scriu toate.

Matematica mi-e dragă,

Socotesc o zi întreagă.

Adunări, scăderi, probleme.

Mult îmi place să fac teme!

La științe explorez,

Natura o cercetez.

Animale, flori și plante

Eu le-analizez pe toate.

La muzică și mișcare

Dansez și cânt cu voce tare.

Iar când iau o notă mare

Totul e o sărbătoare!

De arte nu am uitat,

Tare-s bun la colorat!

Desenez și decupez

Multe-obiecte eu creez.

Chiar de toate sunt ușoare

Am nevoie de mișcare.

Ora de sport, e magie,

Și-mi dă multă energie!

De aceea,dragi copii,

Vă doresc doar bucurii.

Școala să o îndrăgiți,

Mâine,oameni mari să fiți!

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ȘI ROLUL ACESTUIA ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI

Cartîș Corina

Focalizarea pe educația timpurie este foarte importantă. Aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid. Dacă procesul de dezvoltare, în acest stadiu, este neglijat, compensarea pierderilor se realizează mult mai dificil. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale, având ca scop integrarea persoanelor în societate.

Eșecul în educația timpurie poate contribui la marginalizarea copiilor în societate, iar, ulterior, a adultului format.

. Învățământul preșcolar reprezintă prima treaptă de pregătire în educația formală și pentru educația formală. Educația copilului începe încă de la naștere. Această educație este continuată, de educația timpurie din instituțiile de învățământ. Educația preșcolară este unul din elementele esențiale ale educației individului uman. În procesul educației preșcolare, un rol esențial îi revine sistemului preșcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional.

De remarcat este faptul că educația, în faza de început, în cadrul instituțiilor preșcolare și școlare este în mare parte o responsabilitate a statului (finanțare, monitorizare) și a părinților (acces, alegere, control); copilul nu poate decide singur să frecventeze sau nu o anumită instituție sau un anumit ciclu de studii, iar la fiecare etapă superioară de studii, copilul este în mare parte dependent de etapele anterioare, și, în acest context, educația preșcolară a devenit o etapă indispensabilă în procesul educațional.

Ca și concluzie, putem spune că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008). București: Ministerul Educației, Cercetării Și Tineretului;

2. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;
3. Șchiopu, U.& Verza, E.(1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

CIORCHINELE –Metodă activ- participativă

Ancuța Bianca

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară. Este o tehnică de predare-învățare care-i încurajează pe elevi să gândească liber, deschis și creator; este o modalitate de a construi asociații noi de idei sau de a releva noi sensuri ale ideilor date; este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoștințe și convingeri, evidențiind modul propriu de a înțelege o anumită temă. În urma utilizării la clasă a acestei metode am observat că elevii colaborează, negociază cu plăcere, comunică și scriu cu mult entuziasm informațiile necesare îndeplinirii sarcinii date. Nici unul nu-și petrece timpul pasiv, ci fiecare moment este bine valorificat de fiecare participant.

Metoda se aplica: individual, în perechi și în grupuri mici

Aplicată în cadrul muncii în grup, metoda "Ciorchinelui" valorifică activitatea comună și cooperarea în rezolvarea unor sarcini de instruire, îmbină învățarea individuală cu cea în grup, urmărind dezvoltarea comportamentului social al elevului.

Pasii metodei:

- o Organizarea clasei după scopul activității
- o Distribuirea materialelor de lucru (în funcție de temă)
- o Anunțarea temei și scrierea acesteia într-un cerc mai mare – central
- o Stabilirea ideilor – satelit (criterii sau domenii de analiză a temei propuse)
- o Fixarea elementelor particulare pentru fiecare idee – satelit stabilită, de către elevi (individual, în perechi, în grup)
- o Dirijarea completării ideilor – satelit – activitate realizată de către învățător
- o Verificarea în cadrul grupului mare (clasa de elevi) a modului de completare a ciorchinelui (corectitudine, originalitate, coloritul sateliților, idei noi privind forma sateliților) și completarea acestuia cu elemente noi

Reguli pentru utilizarea acestei tehnici

- Scrieți tot ceea ce considerați necesar legat de tema respectivă.

- Nu judecați ideile expuse, doar luați act de acestea.
- Nu vă opriți până nu epuizați toate ideile pe care le aveți legate de tema dată.
- Dintr-o idee dată pot apărea alte idei, astfel puteți construi "sateliți" ai ideii respective.
- Lăsați să apară cât mai multe și mai variate legături între idei. Nu limitați numărul de idei, nici fluxul de legături dintre ele.

ROLUL METODELOR DE EVALUARE ÎN PROCESUL DIDACTIC

Stîrcea Denisa

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare.

Procesul de evaluare necesită demersuri și atitudini metodologice concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă și conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fișe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validității, a relevanței, a fidelității demersului evaluativ. În efortul de determinare a calității rezultatelor școlare și a progresului școlar, cadrele didactice au la dispoziție un arsenal de metode și instrumente de evaluare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit.”

Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune

așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

Privită din această perspectivă, evaluarea ar trebui să reprezinte ”nu doar un mod de control al cantității de informații/cunoștințe memorate de elev, ci mai ales un criteriu de reorientare curriculară, de regândire a metodelor, a obiectivelor, a programului de învățare al elevului.”

BIBLIOGRAFIE

1. Nicola, Ioan (1994), Pedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, RA
2. Radu, Ion (1981), Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, București, E.D.P.
3. Stanciu, Mihai (2003), Didactica postmodernă, Editura Universității Suceava
4. Stoica, A. (2003), Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică, Ed. Humanitas Educațional, București
5. Goian, M. E. (coord.)(2008), Limba română. Comunicare – cl.a III-a, Ed. Nomina, Pitești

Strategii de evaluare

VODIȚĂ CRISTINA

Strategiile de evaluare reprezintă modalitățile sau tipurile specifice de integrare a operațiilor de măsurare-apreciere-decizie în activitatea didactică educativă, integrare realizabilă la diferite intervale de timp (scurt, mediu, lung) și în sensul îndeplinirii unei funcții pedagogice specifice. În teoria și practica educațională se disting trei strategii de evaluare: evaluarea inițială/predictivă; evaluarea continuă/formativă; evaluarea sumativă/finală.

Evaluarea inițială propune operațiile de măsurare-apreciere-decizie la începutul activității de instruire, în vederea cunoașterii nivelului psihopedagogic real al colectivului de elevi/elevului. Acest tip de evaluare îndeplinește o funcție pedagogică prioritar predictivă. În mod analogic, testele de cunoștințe elaborate și aplicate special pentru măsurarea și aprecierea nivelului inițial de pregătire al elevilor sunt denumite teste predictive. Evaluarea inițială este necesară la începutul unui an școlar, la începutul unui semestru. În concluzie, trebuie subliniată evoluția pe care o înregistrează evaluarea inițială în contextul teoriei și metodologiei curriculum-ului. Astfel, dezvoltările mai recente ale teoriei privind evaluările în educație, extind rolul evaluărilor inițiale, independent de dimensiunea ei. Evaluarea inițială este indisociabilă construcției unui demers didactic riguros și eficient. Funcțiile ei sunt asigurate până la final numai dacă resursele sunt stabilite și folosite pentru a face posibilă derularea activității în condiții de eficiență.

Evaluarea continuă/formativă -operațiile de măsurare -apreciere continuă, cu posibilitățile de decizie (note, hotărâri, caracterizări, sancțiuni) angajate la intervale relativ mici de timp (pe parcursul lecției sau în cadrul unui grup de maximum patru-cinci lecții);

-acțiunile de proiectare curriculară continuă a obiectivelor concrete, prezentate sub forma unor secvențe de instruire flexibile, adaptabile la ritmul individual de învățare al elevilor, perfectibile pe termen scurt și mediu.

Evaluarea continuă / formativă determină schimbări atât în conduita didactică a profesorilor cât și în comportamentul școlar al elevilor. Ea oferă profesorului informații care permit ameliorarea imediată a proiectului pedagogic de tip curricular, a strategiilor de dirijare a instruirii. Evaluarea continuă îi oferă elevului confirmarea că a învățat corect, că deține calea de învățare corectă.

Evaluarea sumativa / finala propune operatiile de masurare-apreciere -decizie in timpul sau la sfarsitul unei activitati didactice educative in vederea cunoasterii nivelului real de stapanire a materiei dupa parcurgerea anumitor perioade si secvente de instruire,conform obiectivelor programelor scolare adaptate de profesor la conditiile concrete ale clasei de elevi. Acest tip de evaluare indeplineste o functie pedagogica prioritar cumulativa ,cu resurse formative limitate la momentul desfasurarii activitatii didactice . Literatura de specialitate considera acest tip strategic de evaluare drept una traditionala, inspirata din grija pentru realizarea unui bilant al performantelor elevilor pe o anumita perioada. De aici si denumirea care poate fi data acestei strategii de evaluare finala. Este o strategie absolut necesara deoarece ea contribuie la finalizarea activitatilor printr-o decizie. Problematika ei consta in perfectionarea formelor si metodelor alese pentru a stabili o legatura logica atat cu evaluarea initiala cat si cu evaluarea continua. Evaluarea sumativa trebuie sa se bazeze pe mai multe masuratori si aprecieri initiale si continue in vederea luarii unei decizii finale optime. Pe de alta parte, evaluarea sumativa trebuie continuata in contextul in care acest lucru este posibil ca reper pentru o noua evaluare initiala si ca sursa pentru perfectionarea in continuare a activitatii respective.

O PLANETĂ CARE SUFERĂ

Domokos Ruxandra

Acțiunea mediului poluant asupra organismului uman este foarte variată și complexă. Ea poate merge de la simple incomodități în activitatea omului, disconfortul, până la perturbări puternice ale stării de sănătate și chiar pierderea de viață omenești. Aceste efecte au fost sesizate de multă vreme, însă omul a rămas tot iresponsabil față de natură. Efectele acute au fost primele asupra cărora s-au făcut observații și cercetări privind influența poluării mediului asupra sănătății populației. Ele se datorează unor concentrații deosebit de mari ale poluanților din mediu, care au repercusiuni puternice asupra organismului uman. Efectele cronice reprezintă formele de manifestare cele mai frecvente ale acțiunii poluării mediului asupra sănătății. Acestea se datorează faptului că în mod obișnuit diverșii poluanți existenți în mediu nu ating nivele foarte ridicate pentru a produce efecte acute, dar prezenta lor, continuă chiar la concentrații mai scăzute, nu este lipsită de consecințe nedorite. Efectele cronice au însă o deosebită importanță și sub aspect economic și social.

Încarnarea organismului populației expuse cu anumiți poluanți cunoscuți a avea calitatea de depozitare în anumite organe reprezintă un alt aspect important al influenței poluării mediului asupra sănătății. Este vorba, în special, de plumb, de cadmiu, de pesticide organo – clorurate, de unele substanțe radioactive și alți poluanți care intra în această categorie.

Efectele indirecte ale poluării constau însă și din influențele asupra faunei și florei, care uneori sunt mult mai sensibile decât organismul uman la acțiunea diverșilor poluanți. Se știe astfel că animalele, pasările, insectele, unele organisme acvatice, ca și plantele suferă influența poluanților până la dispariția sau distrugerea lor.

Cunoașterea acestor efecte ale poluării mediului asupra sănătății a condus la necesitatea instituirii unor măsuri de protecție a mediului înconjurător. S-a afirmat că toate efectele asupra sănătății oamenilor arătate mai sus sunt rezultatul ruperii echilibrului dintre organismul uman și mediul înconjurător.

În concluzie, se pare că poluarea mediului înconjurător dăunează foarte mult sănătății omului și de aceea ar trebui să ne îndreptăm cu toții atenția asupra acestei consecințe ale poluării.

Protecția mediului înconjurător a apărut ca problema a omenirii numai în zilele noastre, respectiv atunci când omul a cucerit întreg spațiu al Terrei, prielnic vieții. Acum, bogățiile și resursele de energie au fost afectate în așa măsură încât se întrevede epuizarea rapidă a unora dintre ele, iar unele condiții esențiale existenței umane, ca apa sau aerul, dau semne de otrăvire. Se deduce astfel posibilitatea ca viitorul omenirii să fie pus sub semnul întrebării, dacă bineînțeles nu se iau măsuri energice de protecție a planetei. Omul a interesat că face și el parte din natură, că Terra și resursele ei sunt limitate, că această planetă funcționează ca un sistem și că dereglările produse într-un loc pot avea repercusiuni pentru un întreg circuit, inclusiv pentru om.

Omenirea nu poate renunța însă la ritmurile înalte ale dezvoltării economice. Călea pentru realizarea acestor ritmuri, menținerea unor bune calități ale mediului, este exploatarea acestuia în așa fel încât să se poată regenera și conserva în permanent.

BIBLIOGRAFIE:

Sanda Visan, Steliana Cretu, Cristina Alpopi, „ Mediul înconjurător. Poluare și protecție”, Editura Economică, București, 1998.

Diana, Târnăveanu și Marius Popa-Ecologie protecția mediului-Ed. Militans, 2009, pag. 43

A VENIT TOAMNA.....

Cîrlan Maria Ramona

Îmi place toamna! În fiecare an o aștept ca pe un cadou al vieții, deși de multe ori simt că melancolia îmi dă târcoale, iar tristețea stă la pândă. Însă toamna ,natura este cel mai bun pictor și terapia cromatică îmi aduce echilibru.

Mirosul aerului rece ce-mi pătrunde în nări în fiecare dimineață îmi dă de știre că s-a mai terminat un anotimp, o perioadă în care natura era renăscută. E toamnă și e vremea culesului... Acum se văd roadele muncii grele de peste vară. Dumnezeu ne-a dat cât a putut în acest an! Am făcut și noi greșeli, bineînțeles, așa că anul viitor vom ști și mai bine ce să facem. Poate vom reuși să ne drămuim timpul mai bine și să fim mai atenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Ploile de toamnă sunt lungi și reci. În curând o să ajungă și la noi pentru a ne da acea stare de somnolență când ridicatul de sub pătură va deveni tot mai greu de făcut. Să vezi cum se preling stropii de apă din frunzele atârând încă greoi în copaci poate fi trist și în același timp o priveliște plăcută.

A venit toamna...

Cam așa începeau în copilărie toate compunerile pe care le scriam la școală cu gândul departe la vacanță. Însă, pe lângă păsări călătoare, am văzut atunci când am crescut fețe posomorâte pe stradă și oameni cu capul în pământ, zgribuliți de frig precum vrăbiile și oftând că vara a trecut așa de repede.

Dar frumusețea? Nu mai există frumusețe sau pur și simplu nu mai avem ochi s-o vedem?

Aș înclina mai degrabă pentru cea de-a doua variantă. Dumnezeu e peste tot și în toate, atât în verdele intens al ierbii, cât și în galbenul pal al frunzelor. Dumnezeu e adierea care susține frunzele în căderea lor legănată, e în fiecare strop de ploaie care îți bate în geam monoton. E peste tot, chiar dacă nu realizezi de fiecare dată asta.

Din punct de vedere coloristic, toamna este frumoasă, paleta este bogată, nuanțele sunt pătrunzătoare. Toamna nu e posomorâtă, ea îi permite soarelui să se odihnească după o muncă grea de vară. Și anotimpurile concurează, noi nu știm și nu realizăm întotdeauna asta. Au ele ce nu avem noi, sunt lipsite de invidie, ură, răzbunare. Sunt pline de dragoste, iubire, devotament.

Aflându-ne mai des în sânul naturii, vom însuși multe și utile lucruri pentru suflet, privire, auz.
Natura este Raiul pe pământ lăsat de Dumnezeu în grija noastră.

Atelier de învățare prin joc și explorare

Bratu Cristina-Ioana

Argumentul atelierului

Știința este distractivă pentru copiii de toate vârstele. Experimentele îi uimesc, activitățile îi fascinează, au impresia că asistă la veritabile numere de magie, dar explicațiile științifice sunt uneori dificil de înțeles. Experimentele științifice stimulează însă curiozitatea și-l învață pe copil să -și pună întrebarea “de ce” pentru a afla ce truc de magie este ascuns în spatele minunii care se petrece sub ochii lui.

Obiectivele atelierului:

- aflăm ce este sunetul
- descoperim cum se formează sunetele
- de ce sunt diferite sunetele
- cum se propagă sunetul

Metodele și mijloacele de realizare

Metodele pe care le folosim in derularea experimentelor sunt explicația, observația, demonstrația, problematizarea,iar ca și mijloace am folosit urmatoarele: bol sticlă, folie alimentară, cristale de zahăr.

EXPERIMENT

Materiale necesare

- Castron gol
- Elastic îngust
- Folie subțire de plastic
- Cristale de zahăr

Desfășurare

- ❓ Tăiați o bucată de folie de plastic destul de mare pentru a acoperi gura castronului.

- ❑ Prindeți folia cu elasticul. Asigură-te că folia de plastic este strânsă bine.
- ❑ Apoi, spune-i copilului să presare câteva cristale de zahăr în mijlocul foliei.
- ❑ Spune-i copilului să se apropie de castron și să-și spună numele cu voce tare. Priviți împreună cristalele de zahăr cristalele de zahăr și roagă-l să descrie ceea ce vede (cristalele de zahăr se mișcă, ai impresia că se află pe o mica trambulină pe care sar).
- ❑ Roagă-l să găsească o explicație. Dacă îți spune că răsuflarea lui mișcă zahărul, spune-i să încerce experimentul din nou, numai că data aceasta el ar trebui să fredoneze în loc să vorbească și ai grijă să nu respire pe zahăr. Spune-i să găsească diferite feluri prin care să-și altereze vocea - de exemplu: vorbește mai tare, mai încet, șoptește etc.

Reflexia experimentului

Sunetul este creat de vibrații. Spune-i copilului să-și pună mâna pe gât când vorbește ca să le simtă. Aceste vibrații determină plasticul să vibreze, ceea ce face ca particulele de zahăr să se miște.

”În lumea poveștilor lui Creangă!” – activitate extracurriculară

Ailenei Vali

Amintirile lui Creangă sunt amintirile noastre. Fiecare copil se regăsește mai mult sau mai puțin în amintirile, necazurile, bucuriile lui Creangă. Avem obligația de a dezvolta copiii dorința de lectură, să prezentăm puterea exemplului prin activități literare pe care copiii le înțeleg ușor, în care se regăsesc. Ion Creangă în scrierile sale oferă o gamă largă de exemple: Punguța cu doi bani, Capra cu trei iezi, Ursul păcălit de vulpe, La cireșe, Pupăza din tei etc.

Scopul principal al activității extracurriculare ”În lumea poveștilor lui Creangă!”

este identificarea valorilor moral-civice precum bunătate, curaj, sinceritate, răbdare, prietenie, solidaritate. Obiectivele au urmărit identificarea personajelor după replici date; recunoașterea fragmentelor literare prezentate; descoperirea cuvintelor care exprimă valori morale pozitive; schimbarea finalului prin atribuirea de calități morale personajelor negative.

Activitatea s-a desfășurat sub forma unui concurs literar. Copiii au fost împărțiți în trei grupe, grupele s-au realizat prin tregere la sorți. Fiecare grup[a purtat un semn distinctiv.

Juriul format din doamna bibliotecară și doi părinți stabilesc câștigătorii probelor prin oferirea de cireșe grupelor câștigătoare. La final câștigă concursul grupa care a primit cele mai multe cireșe. Concursul a avut șapte probe. Prima probă a solicitat răspunsuri la înrebări: Pe cine a păcălit vulpea? Cum i-a înșelat lupul pe iezi? De ce nu i-a dat baba ouă moșului? Ce l-a sfătuit baba pe moș să facă dacă vrea să mănânce ouă? De ce s-au supărat sătenii când Nică a furat pupăza? Care a fost pierderea mătușii Mărioara? În proba a doua s-a cerut identificarea cuvintelor antonime pentru: rău, leneș, urât, zgârcit, obraznic, neascultător, alintat, dușman, necăjit. În următoarea probă s-a cerut recunoașterea poveștii din care face parte fragmentul citit. Cui aparține replica? a fost cea de-a patra probă. Următoarea probă a solicitat abilitățile de mim ale copiilor - Imită personajul. (jetoane cu imagini - cocoș, vulpea, capra, Nică când fură pupăza, lupul, ursul). Penultima probă Ce-ar fi dacă? – exerciții de schimbare a finalului poveștii prin atribuirea de comportamente pozitive personajelor negative. (vulpea împărțea cu ursul peștele, iezii ascultau pe mama, Mărioara îi dădea lui Nică cireșe). Așa da! este ultima probă – sortarea personajelor pozitive dintre cele negative.

Rezultatele așteptate urmăresc cunoașterea de către copii a valorilor morale precum: hărnicie, ascultare, dragoste, recunoștință; identificarea în viața reală a persoanelor care exprimă valori

morale negative și căutarea unor mijloace de a îndrepta aceste porniri nesănătoase; sesizarea pedepselor pe care le primesc personajele negative în povești.

TEST DE EVALUARE UÎ: Împărțirea numerelor naturale 0 – 100

Lazăr Georgeta Mihaela

1. Completați enunțurile:

- a) Împărțirea este o
- b) Primul număr al împărțirii se numește
- c) Al doilea număr al împărțirii se numește
- d) Rezultatul împărțirii se numește

2. Calculați:

- | | | |
|---------------|---------------|---------------|
| a) $25 : 5 =$ | b) $36 : 4 =$ | c) $27 : 9 =$ |
| $63 : 7 =$ | $49 : 7 =$ | $28 : 4 =$ |
| $56 : 8 =$ | $81 : 9 =$ | $45 : 5 =$ |
| $32 : 4 =$ | $42 : 7 =$ | $21 : 3 =$ |

3. Efectuează, apoi verifică efectuând proba:

- | | | |
|---------------|---------------|---------------|
| a) $48 : 8 =$ | b) $56 : 7 =$ | c) $50 : 5 =$ |
|---------------|---------------|---------------|

.....		
.....		
.....		

4. Calculează în două moduri:

- | | |
|----------------------------|-------------------------|
| a) $(16 + 4) : 2 =$ | $(16 + 4) : 2 =$ |
| $=$ | $=$ |
| | $=$ |
| b) $(16 + 24) : 4 =$ | $(16 + 24) : 4 =$ |
| $=$ | $=$ |

=

c) $(45 - 5) : 5 = \dots\dots\dots$

$(45 - 5) : 5 = \dots\dots\dots$

=

=

=

5. Aflați:

a) doimea numărului 14;

b) jumătatea numărului 18;

c) treimea numărului 30;

d) sfertul numărului 28;

e) pătrimea numărului 16;

f) de câte ori este mai mic 6 decât 48

g) de câte ori este mai mare 56 decât 8

h) de câte ori se cuprinde în 4 în 40

6. Aflați numărul necunoscut din fiecare egalitate:

a) $n \times 5 = 45$

b) $64 : n = 8$

c) $n \times 5 = 1\,446 - 1\,436$

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

7. La produsul numerelor 29 și 3 adaugă sfertul numărului 8.

.....

8. Din diferența numerelor 1000 și 557 scade jumătatea numărului 20.

.....

9. Calculați, respectând ordinea efectuării operațiilor:

$66 - 4 \times 9 = \dots\dots\dots$

$43 - 9 : 3 + 14 = \dots\dots\dots$

$21 : 3 + 15 : 5 = \dots\dots\dots$

=

=

=

=

$600 - 2 \times 3 \times 4 - 9 = \dots\dots\dots$

$400 - 6 \times 6 + 2 \times 8 : 4 = \dots\dots\dots$

=

=

=

=

$$25 + (11 + 7 \times 7) + (25 - 3 \times 6) =$$

=

=

=

10. Ina a citit într-o zi 81 de pagini dintr-o carte, a doua zi de 9 ori mai puține decât în prima zi.

Câte pagini a citit Ina în cele două zile în total?

.....

.....

.....

11. 5 cărți costă 45 de lei. Câți lei costă 23 de cărți de același fel?

.....

.....

12. Andrei a cumpărat 2 cutii cu câte 6 clopoței aurii și 4 cutii cu câte 5 clopoței argintii. Știind că au fost împărțiți celor patru frați ai săi, în mod egal, află câți clopoței a primit fiecare frate.

.....

.....

.....

.....

Test de evaluare sumativă

Moraru Elena-Daniela

1. Calculează :

$$90 + 10 =$$

$$60 + 40 =$$

$$30 + 20 =$$

$$40 + 40 =$$

$$90 - 50 =$$

$$70 - 30 =$$

$$60 - 50 =$$

$$100 - 50 =$$

2. Efectuează :

$$35+ \quad 42+ \quad 55+ \quad 74+ \quad 98- \quad 78- \quad 66- \quad 58-$$

$$24 \quad 17 \quad 23 \quad 14 \quad 25 \quad 26 \quad 23 \quad 17$$

3. Calculează, apoi verifică :

a) prin adunare :

$$42 + 37 = \quad \text{proba prin adunare : }$$

$$57 - 23 = \quad \text{proba prin adunare : }$$

b) prin scădere:

$$39 - 13 = \quad \text{proba prin scădere : }$$

$$53 + 20 = \quad \text{proba prin scădere : }$$

FIȘĂ DE LUCRU

STANCU LUIZA

1) Răspunde la întrebări:

De ce au hotărât sătenii să-l spânzure pe leneș?

Cum a vrut cucoana să-l ajute pe leneș?

De ce a refuzat leneșul propunerea cucoanei?

2)Aranjează enunțurile în ordinea desfășurării întâmplării:

___ O cucoană a vrut să-l ajute pe leneș.

___ Trăia odată un leneș pe care sătenii au hotărât să-l spânzure, pentru a nu mai da pildă de lenevire și altora.

___ Sătenii au scăpat de leneș.

___ Leneșul a refuzat posmagii.

3) Explică proverbul:

Lenea este soră bună cu sărăcia.

4) a) Subliniază cuvântul greșit din șir:

*pildă, pentru că, exemplu

*posmagi, pâine uscată, cizme

*pereche, leneș, puturos

b) Eu scriu una, tu scrii mai multe:

model: leneș-leneși

sătean- _____

om- _____

car- _____

trăsură- _____

c) Scrie enunțuri în care cuvântul car să aibă înțelesuri diferite.

d) Alcătuieste enunțuri folosind grupurile de cuvinte:

grozav de leneș, fără de pereche.

e) Scrie un sfat pentru leneșul din poveste.

PREDAREA EFICIENTĂ ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Coman Vasilica

Structura de realizare a procesului de invatamant include cele trei actiuni necesare pentru desfasurarea activitatii de instruire in contextual oricarei discipline si trepte scolare(universitare):predarea-invatarea-evaluarea.

Predarea este actiunea de comunicare pedagogica,didactica,proiectata,promovata si valorificata de profesor in diferite contexte specifice instruirii scolare,intr-un cadru organizat,in mod special la nivel formal dar si nonformal.Continuturile predarii corespund dimensiunilor generale ale educatiei,prelucrate in raport de specificul fiecarei varste,trepte si discipline scolare cu accent predominant intelectuale necesare pentru declansarea imediata a actiunii de invatare realizata in clasa si in afara clasei.

Definirea conceptului de predare poate fi realizata in sens larg si in sens restrans.In sens larg,traditional,actiunea de predare este extrapolata la nivelul intregii activitati de insruire.In aceasta perspectiva,cele doua actiuni componente ale instruirii sunt subordonate predarii.

In sens restans,predarea este definita”drept o parte component a instruirii care consta in dirijarea invatarii elevului in vederea realizarii anumitor obiective educative”(Ioan Neacsu,1999

Predarea eficienta implica perfectionarea capacitatii profesorului de operationalizare a obiectivelor,de corelare a laturii informative-formative a mesajului,de reconstruire a mesajului comun in conditii didactice aflate in permanenta schimbare si transformare.In plus,in raport de context,perfectionarea predarii presupune corelarea optima a calitatii comunicarii pedagogice verbale(claritate,coerenta,flexibilitate)cu cele ale comunicarii paraverbale(ritmul,timbrul,volumul tonalitatea vocii,modalitatea de articulare a cuvintelor)si nonverbal(gestica mimica,aspectul exterior,distanta fizica fata de elevi,limbajul corpului).

Din punctul meu de vedere,predarea eficienta presupune descoperirea elementelor atractive(sau construirea unde nu exista);inseamna ai pregati pe elevi in a fi adaptabili,responsabili,cu plan de viitor,cu atitudini pozitive de viata flexibili schimbarii. Predarea eficienta,pentru cadru didactic,este un prilej de daruire,implicare,responsabilitate;profesorul luand in calcul viziunea de ansamblu asupra procesului instructiv-educativ,triada predare-

invatare-evaluare. Planificarea activitatilor didactice nu presupune doar centrarea pe propria activitate ci si o anticipare a reactiilor elevilor la interventiile profesorului.

Profesorul eficient intelege modelele mintale ale elevilor si-i implica pe acestia in descoperirea informatiilor si gasirea unor modalitati alternative a problemelor, are asteptari realiste referitoare la potentialul elevilor, are o stare dispozitionala tonica si asigura un mod emotional favorabil receptarii cunostintelor si interactiunii in sala de clasa.

In opinia mea, profesorul eficient are o atitudine pozitiva fata de viata, de elevi, este tolerant, creativ, flexibil, rabdator, constructiv, se centreaza pe calitatile elevilor, creaza premise pentru formarea unor trasaturi pozitive de caracter la elevi, colaboreaza cu colegii, este onest, disponibil sa comunice, cauta sa se autodepaseasca chiar si atunci cand si-a atins obiectivele.

ȘCOALA – INSTITUȚIE PENTRU FORMAREA CONTINUĂ DE CALITATE

Horvat Oana Gabriela

Comunitatea care învață , respectiv organizația care învață reprezintă un concept nou în prezent, concept că poate fi integrat realității școlare ca potențial loc de formare împreună a oamenilor școlii.

O comunitate școlară în care angajații își părăsesc atitudinea competitivă pentru a-și împărtăși experiențele de învățare, demersurile care i-au condus la succes, respectiv situațiile – problemă care au rămas probleme reprezintă un mediu de învățare activă , centrată pe nevoile indivizilor, este o comunitate care învață. Membrii unei organizații care învață participă activ la învățare nu pentru ca le este cerut de către autoritate sau li se impune din afară, ci pentru că doresc să exploreze situațiile enumerate de comun acord pe agenda grupului.

Organizațiile care învață nu pot fi obligate să existe; presiunea exercitată de autoritate (inspector, director), ca deținător al informației corecte, unice, precum și presiunea exercitată de oferirea continuă de informații gata digerată, explicate blochează, paralizează învățarea activă a grupului.

Școala încurajează , prin regulile și procedurile stabilite prin consens, prin responsabilitățile și rolurile liber asumate, prin procedurile și instrumentele de monitorizare și evaluare a procesului – un tip diferit de inteligență față de abordările educaționale tradiționale; în loc să se apeleze la recunoașterea cunoștințelor sau la manevrarea detaliilor, școala se focalizează pe capacitatea participanților de a învăța, de a înțelege situația – problemă cu care se confruntă. Majoritatea profesorilor și elevilor sunt interesați de învățarea unor informații utile și relevante și de exersarea unor deprinderi ca fiindu-le necesare.

Orice proces didactic are drept scop general explorarea resurselor de învățare. Una dintre cele mai importante astfel de resurse este stilul de învățare. De el depinde modul în care este orientată și însușita cunoașterea precum și modul în care se stabilesc relații cu profesorii și colegii.

Stilul de învățare este expresia unei învățări strategice specifice în activitatea de învățare.

Spre deosebire de stilul cognitiv, care se referă la organizarea și controlul proceselor cognitive, stilul de învățare se referă la organizarea și controlul strategiilor de învățare și achiziție de cunoștințe. Învățarea are drept notă distinctă diferențele individuale, stilurile individuale în

care elevii abordeaza o situatie de invatare. Fiecare persoana are o maniera personala de a se angaja in rezolvarea unei sarcini, fiecare are o modalitate proprie de a se raporta la anumite subiecte. Astfel, orice copil pe parcursul evolutiei sale scolare isi formeaza ritmul propriu de invatare.

Strans legat de structura de ansamblu a personalitatii elevului se formeaza stilul lui de invatare (de fapt, preferintele individuale in ce priveste mediul concret de invatare, caile preferate de invatare si studio, preferinta pentru situatii structurate versus nestructurate, pentru lucrul in echipa versus lucrul de unul singur, pentru ritmul de invatare, cu pause sau sustinut) (Woolfolk, 1998, p. 128).

A incerca sa faci ceva inseamna in buna masura a intentiona sa faci acel lucru. Daca un profesor isi tine lectia inseamna ca are anumite asteptari din partea elevilor, determinate de intentiile sale ce sunt orientate de finalitati si obiective. Profesorii au nevoie să-și înțeleagă propriul mod de gândire pentru a deveni mai eficienți și pentru a facilita si amplifica dezvoltarea gândirii elevilor lor. Dacă au dobândit o înțelegere a naturii sociale și situaționale a învățării, o apreciere a importanței contextelor autentice, obișnuință de a reflecta asupra propriilor experiențe și dorința, atunci ei vor fi mai pregătiți să creeze pentru elevi medii de învățare care să faciliteze elevilor sa învețe lecții care contează într-adevăr și care să fie de calitate.

Rolul serbarilor in educatia elevilor

Neagu Lenuta

Activitățile extrașcolare contribuie la dezvoltarea personalității armonioase a elevilor, pentru cultivarea înclinațiilor și aptitudinilor acestora de la cea mai fragedă vârstă , la organizarea rațională și plăcută a timpului liber .

Este de prim ordin rolul pe care-l are interesul și talentul profesorului de a atrage școlarii în asemenea activități și au menirea să amplifice efectele formative ale procesului de învățământ și să sporească zestrea de cunoștințe și abilități ale elevului în vederea reușitei integrării sociale .

Activitățile extrașcolare au cel mai larg caracter interdisciplinar ,oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare ,deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora,au o mare contribuție în dezvoltarea personalității elevului ,deoarece implică în mod direct elevul prin personalitatea sa.Ele prezintă unele particularități prin care se deosebesc de activitățile din cadrul lecțiilor .Acestea se referă la conținutul activităților ,durata lor ,la metodele folosite și la formele de organizare a activităților.

Având un caracter atractiv ,elevii participă ,într-o atmosferă de voie bună și optimism ,cu însuflețire și dăruire ,la astfel de activități .Alegerea din timp a materialului și ordonarea lui într-un repertoriu cu o temă centrală este o cerință importantă pentru orice fel de activitate extrașcolară.

Serbarea școlară reprezintă o modalitate eficientă a capacităților de vorbire și înclinațiilor artistice ale elevilor .Prin conținutul vehiculat al serbării ,elevii culeg o bogăție de idei ,impresii ,trăiesc „autentic „ spontan și sincer situațiile redate .

Stimularea și educarea atenției și exersarea memoriei constituie obiective importante care se realizează prin intermediul serbării .Intervenția la momentul oportun ,cu rolul pe care îl are de îndeplinit fiecare elev și susținută de raportul afectiv motivațional contribuie la mărirea stabilității atenției ,iar cu timpul sporește capacitatea rezistenței la efort.Lectura artistică ,dansul, devin puternice stimulări ale sensibilității artistice.Valoarea estetică este sporită și de cadrul organizatoric – sala de festivități ,un colț de natură (parcul sau grădina școlii) amenajate în chip sărbătoresc .

Contribuția elevului la pregătirea și organizarea unui spectacol artistic nu trebuie privită ca un scop în sine ,ci prin prisma dorinței de a oferi ceva spectatorilor : distracție ,înălțare sufletească ,plăcere estetică ,satisfacție – toate acestea îmbogățindu –le viața ,făcând –o mai frumoasă ,mai plină de sens .Este un succes extraordinar ,o trăire minunată ,când reușește să trezească o emoție în sufletul spectatorilor.Reușita spectacolului produce ecou în public ,iar reacția promptă a sărbătorilor îi stimulează pe copii să dea tot ce sunt în stare .Sarbarea la care se va face referire este una tematică în legatură cu sărbătorirea Sfintelor Sărbători de iarnă ,dar si cu sarbatoarea Zilei de 8 Martie.

DATINI PE ULIȚĂ

CHIVULESCU MARIA-DANIELA

Obiceiurile de iarnă dâmbovițene înmănunchează o serie de ritualuri ce capătă viață odată cu sărbătorile religioase.

Fie că preced aceste sărbători religioase sau le însoțesc, aceste ritualuri sunt de fapt reminiscențe ale tradițiilor păgâne (și deci nu au nimic de-a face cu religia creștină, nefiind impuse de aceasta). Totuși aceste obiceiuri și tradiții s-au păstrat prin frumusețea și semnificația lor aparte, fiind transmise din generație în generație secole de-a rândul.

Din nefericire, odată cu trecerea timpului s-a petrecut și o schimbare a mentalităților țaranului român și astfel o parte a obiceiurilor locale s-au pierdut ori s-au estompat prin frecvență, formă și semnificații, copiii fiind mult prea ocupați cu calculatorul sau alte sărbători împrumutate, în loc de a cultiva propriile tradiții lăsate moștenire.

În acest articol mi-am propus să amintesc câteva din tradițiile și obiceiurile dâmbovițene.

Astfel, odată cu începutul toamnei se succed o serie de sărbători religioase, însoțite de anumite obiceiuri. În satele dâmbovițene, mai ales în cele așezate pe valea râului omonim, tinerii organizează cu ocazia sărbătorii Sf. Dumitru Basarabov aprinderea unor cluci imense de coceni de porumb și cauciucuri uzate, pe un loc înalt, vizibil pe o rază de câțiva kilometri, strigând: “Hai la focul lui Săn’metru!”. Femeile și bărbații astfel invitați sosesc cu gogoși calde și diverse prăjituri pe care le împart copiilor, iar bărbații se cinstesc cu vin și țuică.

De Sf. Andrei, pe 30 noiembrie, familiile dâmbovițene au obiceiul de a planta câteva semințe de grâu care să le prevestească, în noaptea Anului Nou, cum va fi viitorul an pentru ei, în funcție de cum au crescut spicele într-o lună.

Cea mai mare bucurie a copiilor rămâne însă venirea lui Moș Nicolae, în noapte de 5 spre 6 Decembrie, încărcat cu jucării și hăinuțe de tot felul pentru copiii cuminți, dar și nuielușe lăsate în ghetușele frumos lustruite în prealabil, pentru a-i obrăznicii.

După ziua de 6 Decembrie de Sfântul Nicolae, copii încep să colinde “Steaua” pe la casele oamenilor pentru a vesti Nașterea Domnului. Aceștia își ornează cât mai frumos o stea, făcută din lemn sau carton, aplicând decorațiuni de brad, iconițe și cântă:

“Steaua sus răsare
Ca o taină mare,
Steaua strălucește
Și lumii vestește
Că astăzi Curata
Prea –nevinovata
Naște pe Mesia,
Care bucurie
Și la voi să fie!
La anu’ și la mulți ani!”

Copiii primesc în schimb bani și mulțumiri, deși, iar pe vremuri erau serviți cu prăjituri, nuci, covrigi și mere.

În ajunul Crăciunului, înainte de tăiatul porcului (acesta fiind tot un obicei, cu etapele sale), copiii și tinerii pleacă de cu seară la colindat din poartă în poartă, cântând:

Am plecat să colindăm,
Domn , Domn să-nălțăm,
Când boierii nu-s acasă,
Domn-domin să-nălțăm!

sau

„Foaie verde lămâiță
Io’s copil de grădiniță
Și-am venit a colinda,
Covrigei a căpăta.
Ne dați ori nu ne dați?

Educație ecologică în școala on line

Donose Cătălina

În contextual actual în care cursul firesc al activităților cotidiene și implicit al activităților școlare este perturbat de problemele medicale create de prezența virusului Sars-Cov 2, toată lumea se întreabă în ce măsură școala mai poate da randament în vechiul stil de desfășurare a cursurilor școlare.

Este firesc ca, dacă în primele luni de pandemie s-a încercat o continuare a activității școlare cu mici modificări, o dată cu prelungirea alertelor medicale, cu perioade de cursuri on line și off line, organele administrative să înțeleagă că în școală este nevoie și de o îmbogățire a mijloacelor de învățare în procesul instructiv-educativ, despre care se știa că sunt destul de rudimentare în multe dintre școlile românești. Astfel că, în școala în care activez ca prof.pentru învă. primar, cu sprijinul administrației locale, elevii au primit tablete iar procesul de predare-învățare on line a fost substanțial îmbunătățit. Aceste mijloace au devenit indispensabile și în perioada când au fost posibile cursurile la școală.

Educația despre și pentru mediu are o aplicabilitate extrem de mare la nivelul învățământului primar și elevii cu care lucrez, deși trăiesc în mediul rural, deci mai aproape de natură am putea spune, sunt întotdeauna foarte încântați când au de desfășurat o activitate alături de colegi și de „doamna învățătoare”, chiar dacă este o activitate „banală” pe care o desfășoară frecvent alături de familie în propriile gospodării.

Mi-am deprins dintotdeauna elevii să aprecieze, să observe, să iubească și să ocrotească mediul natural și de-a lungul carierei profesionale am ales opțiunile care au avut ca temă centrală-Natura, pornind de la premiza că, ceea ce învață copiii în primii ani de viață și de școală reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța în tot restul vieții și având întotdeauna ca sintagmă vechiul proverb chinezesc;,, Dacă te gândești la anul care va urma, plantează un copac!Dacă te gândești la secolul care va urma, educă copiii!”

Pandemia nu ne-a „frânt aripile”, ba din contră, pandemia ne-a trezit la realitatea primordială: doar în armonie cu casa lui, Omul poate trăi ! Am realizat adevărate excursii virtuale pe toate meridianele lumii, uneori împreună, în sala de clasă, alteori conectați, dar fiecare din propriul cămin și am văzut dezastrele pe care omul contemporan, avid după un trai în răsfăț, le-a produs mediului, defrișând fără măsură, a „invadat” spațiul a mii și mii de viețuitoare terestre, forțându-

le astfel fie să-și modifice comportamentul pentru a putea supraviețui invaziei umane, fie să se refugieze în alte zone ale lumii, iar pe cele mai fragile condamându-le la dispariția speciei.

Copiii, prin intermediul diverselor aplicații precum: you tube, explore.org, google maps...au descoperit și au înțeles de ce este important să ne implicăm fiecare, diferențiat, în funcție de vârstă și de posibilități în salvarea și conservarea mediului natural. Astfel, la alegerea fiecăruia, am constituit echipe de activitate și am încercat să facem ceea ce putem pentru mediul natural din apropierea noastră. Unii elevi s-au documentat și au investigat cuiburile de lăstun de pe strada pe care locuiau, iar la final s-a cuantificat numărul total de cuiburi și de pui, s-au construit cuiburi ecologice pentru ca sătenii să nu distrugă cuiburile pe motiv că micile păsări murdăresc și degradează pereții locuințelor. Un alt grup de elevi s-a ocupat de igienizarea zonei din centrul comunei pe toată perioada de școală on line din timpul anotimpului de primăvară. Un al treilea grup a organizat campanii de distribuire de informații-manifest pentru populația satului în care le reaminteau adulților importanța protejării mediului.

Toate aceste activități le desfășuram individual, apoi, periodic, aveam Cercul de ecologie on line, în care prezentam ceea am făcut, ca și ecologiști, pentru comunitatea și spațiul în care trăim. Elevii își prezentau materialele sub coordonarea mea, dar personalizate, în cele mai diverse moduri, accesând numeroase resurse digitale precum:Chatter Pix Kids, Quik Go Pro, Kinemaster,Flipgrid, Stop Motion, Loom, Padlet.

Pot afirma că am interacționat cu mediul înconjurător, am creat legături speciale între noi, altele, mult mai profunde decât cele tradiționale din sala de clasă, am devenit o „familie on line” în care ne prezentam ceea ce lucram separați dar împreună pentru a pune bazele unei educații ecologice ce va crea la viitorii adulți o atitudine de respect pentru mediul natural și spre o comuniune reală OM-NATURĂ.

Fără pretenția de a fi un deschizător de drumuri sau de idei în această direcție, am prezentat secvențial o scurtă activitate dintr-o perioadă dificilă atât pentru elevi cât și pentru noi, cadrele didactice, reamintind astfel că noi, oamenii, dascălii în special, putem crea conexiuni puternice cu micii școlari și că în orice situație ne-am afla avem puterea și capacitatea să găsim acea „esență” bună, miraculoasă pe care să o transmitem elevilor noștri, dezvoltând astfel caractere și atitudini pozitive generațiilor viitoare, locuitori ai „Planetei Albastre”!

COMPETENȚELE SPECIFICE EDUCATOAREI

FRĂȚILĂ ADINA

Un loc important în îndeplinirea cu eficiență a cerințelor procesului de învățământ îl ocupă activitatea educatoarei, pentru aceasta fiecare educatoare trebuie să-și valorifice deplin competențele sale.

Competența reprezintă capacitatea unui educatoare de a soluționa corespunzător o problemă de învățământ, de a lua decizii potrivite în vederea îndeplinirii misiunii sale de a forma și educa în condiții optime personalitatea preșcolarului.

Putem aprecia faptul că exercitarea profesiei de educatoare presupune însușirea celor patru competențe specifice și anume: competența profesională, capacitatea de a întreține raporturi satisfăcătoare cu eșaloanele ierarhice superioare, componenta de a dezvolta bune relații cu “beneficiarii” și competența profesională a educatoarelor.

Competențele înglobează mai multe calități, dar care la rândul lor înglobează competențe.

Profilul educatoarei profesioniste la grădiniță însumează competențele prezentate anterior, care se concretizează printr-un ansamblu de calități. Aceste calități și conținutul lor sunt:

- Simțul umorului. Simțul comun ne face să credem că din această diferență rezultă seriozitatea adultului.
- Spirit ludic trebuie să ne facă plăcerea să ne jucăm cu copiii, fără să ne fie teamă că devenim ridicoli. Nu putem cunoaște cu adevărat un copil dacă nu ne-am jucat cu el măcar o dată.
- Creativitate și imaginație sunt două calități indispensabile unei educatoare. Originalitatea și inventivitatea cadrului didactic se poate manifesta în crearea și organizarea conținuturilor, în amenajarea ambientului educațional, în crearea și utilizarea unor strategii ludice în conceperea unor instrumente de lucru, în comunicarea cu copiii și părinții.
- Atenție și abilități de comunicare. Capacitatea maximă de atenție într-o clasă, a unei educatoare este de șapte stimuli concomitenți.
- Empatie este capacitatea de a se transpune în pielea copilului și de a rezona emoțional cu acesta îi oferă educatoarei șansa de a cunoaște mai bine copiii.

- Calm, răbdare și fermitate – calmul și răbdarea sunt trăsături specifice unui profesionist ce excelează în domeniul relațiilor interumane. La grădiniță, calmul, răbdarea și fermitatea educatorului sunt direct proporționale cu gradul de disciplină al preșcolarilor.
- Spirit organizatoric – creativitatea și capacitatea de a improviza sunt importante, dar ele trebuie subsumate unui plan de acțiune.
- Simțul dreptății înseamnă să ai aceeași măsură de lucru pentru fiecare copil în parte. În sistemul românesc de învățământ, atât programele cât și practicile profesorilor au favorizat dintotdeauna pe unii copii în dauna celorlalți.
- Capacitatea de a lucra în echipă – principalii parteneri ai educatoarei sunt părinții copiilor.
- Sănătate nici una dintre cele două calități anterioare nu-și mai are rostul dacă sănătatea fizică și psihică a educatoarei este afectată.

Acestea sunt calitățile unei educatoare profesioniste.

Bibliografie

- Camelia Munteanu, Eusebiu Nicolai Munteanu (2009) — Științele educației –Structuri, conținuturi, tehnici -Ghid pentru învățământul preșcolar - O abordare din perspective noului curriculum, Editura Polirom, Iași;
- Dr. Mircea Cosma, Brândușa Oana Cosma (2003) – Elemente de pedagogie, Editura Psihomedica, Sibiu.

Metoda bulgărelui de zăpadă

Florescu Maria

Presupune împletirea activității individuale cu cea desfășurată în mod cooperativ în cadrul grupelor. Faze de desfășurare:

- a) Faza introductivă - Expunerea problemei.
- b) Faza lucrului individual - Copiii lucrează individual timp de 5 minute.
- c) Faza lucrului în perechi - Discutarea rezultatelor la care a ajuns fiecare. La întrebările formulate se încearcă să se dea un răspuns.
- d) Faza reuniunii în grupuri mai mari - Grupurile inițiale se adună în grupuri mai mari și se reiau temele abordate, recapitulând răspunsurile.
- e) Faza raportării soluțiilor în colectiv - întregul grup, reunit, analizează și concluzionează ideile emise.
- f) Faza decizională - Se alege situația finală și se stabilesc concluziile.

Aplicație:

Lectură după imagini: „Viețuitoarele, toamna...”

- a) Copiii obțin informații prin lectura după imagini.
- b) Ei lucrează individual 5 minute, timp în care se pot formula întrebări de tipul: “Ce se întâmplă cu viețuitoarele toamna? De ce pleacă păsările călătoare toamna, iar primăvara se întorc? Ce s-ar întâmpla dacă păsările nu ar mai pleca în țările calde?”
- c) Se lucrează apoi în perechi, discutându-și părerile și încercând să formuleze răspunsuri la întrebări.
- d) Copiii se grupează în grupuri mai mari și pe baza unor jetoane extrase prin jocul „Săculețul fermecat” (legați la ochi), recapitulează temele abordate. Se răspunde la întrebările nesoluționate.
- e) Copiii reuniți formulează concluziile.

f) Educatoarea/învățătoarea, împreună cu copiii stabilesc că viețuitoarele se pregătesc pentru iarnă: își adună provizii, își pregătesc culcușul/ bârlogul/ vizuina / scorbura, își caută "locuință" în țările calde.

“CARTEA COPILĂRIEI”

Stoian Georgeta

“Cărțile pot într-adevăr să ne schimbe viețile: ale celor care le-au citit, ale celor care le-au scris.

Cititorii și scriitorii descoperă lucruri pe care nu le știau despre lume și despre ei înșiși”
spunea scriitorul american Lloyd Alexander.

Cărțile pot schimba vieți. E o realitate pe care nimeni nu o contestă teoretic, deși sunt mulți aceia care nu o trăiesc la nivel practic. O echipă de cercetători americani a dorit însă să pătrundă mai adânc în misterul manierei prin care cărțile ne accesează mințile, producând uneori transformări spectaculoase.

Printr-un proces de „absorbire a experienței” (experience taking), așa cum este numit de cercetători, cărțile reușesc să ne modeleze și să ne schimbe, iar cele citite în copilărie au un mare impact asupra a ceea ce devenim în viitor, au arătat oamenii de știință de la Ohio State, notează The Atlantic. Atunci când citim o carte, de cele mai multe ori, impactul personajului principal se răsfrânge asupra vieții noastre. Fără să ne dăm seama, luăm o parte din el și transformăm astfel o parte din noi.

Cărțile, fie ele de dezvoltare personală, de ficțiune, memorii sau aparținând oricărui gen, ne pot inspira, ne pot deschide mintea, ne pot face fericiți și, uneori, ne ajută să ne pavăm drumul spre succes și să ne creștem prosperitatea, notează The Daily Mind. Experiențele noi, trăite prin intermediul lecturii, pot constitui elemente de motivare, precum și o resursă de sfaturi prețioase pe care le putem adapta vieții noastre. Cu toate acestea, e important de reținut că nicio carte nu ne schimbă cu forța. Lecturile ne oferă informații, idei, strategii, însă cei care decid ce să aplice în realitate sau nu suntem noi.

Literatura, în special cărțile de ficțiune, au puterea de a schimba personalitatea cititorului, grație experienței individuale unice pe care fiecare o trăiește în timpul lecturii, fie că este vorba de a lăcrima puțin sau chiar a plânge atunci când acțiunea din roman devine emoționantă, fie că este vorba de însușirea anumitor lecții de viață pe care le-a aflat din paginile cărții. Astfel, pe lângă contribuția pe care o au în dezvoltarea vocabularului și rafinarea elocvenței în vorbire,

cărțile pot lărgi perspectivele, ajutându-l pe cititor să îi înțeleagă mai bine pe cei din jur și să își dezvolte abilitățile sociale, precum și să învețe să gândească abstract, a explicat profesorul Oatley.

Bibliografie:

1. Revista inv. primar si prescolar , Nr 2-3 an 2012
2. Pedagogia inv. primar si prescolar editura Universitatii Alexandru Ioan Cuza Iasi 2011

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DE IERI ȘI DE AZI

SĂLĂȘAN MONICA

Învățământul în complexitatea sa de educare a unei națiuni cuprinde trei elemente de bază și anume: a) ȘCOALA ca instituție; b) EDUCAȚIA ca responsabilitate a personalului didactic; c) ÎNVĂȚĂTURA ca parte cumulativă a celor memorate și însușite de personalul instruit. Instituțiile de învățământ fac parte integrantă din dezvoltarea economico-socială a unei societăți.

Să vorbim despre educație. Din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost însoțiți de educație, importanța acesteia sporind cu fiecare generație. Educația reprezintă fundamentul vieții oricărui om cu ajutorul căreia s-au putut dezvolta percepția despre lume, gândirea, stilul de viață, conservarea valorilor sociale, dar și spirituale.

Unul dintre rolurile cele mai importante ale educației este acela de a influența, transforma și dezvolta personalitatea indivizilor. Procesul acesta este influențat atât de factorii genetici, cât și de mediile educogene în care individul se află la un moment dat. Educația din perioada comunistă versus educația de azi? Educația presupune două persoane: una care dorește să împărtășească ceea ce știe și una care dorește să primească darul de preț – știința celuilalt. Contează oare în ce epocă se întâmplă acest lucru? Contează vârsta învățăcelului? Contează instrumentele de lucru? Sunt importante regulile impuse de un sistem?

"Toată viață este o școală." - Comenius

Pe tot parcursul vieții omul capătă experiență, și trăiește o multitudine de evenimente ce îi dau o siguranță în alegerile viitoare. Aceste lucruri se pot întâlni și la școală, acolo capeteți experiență că să fii pregătit când te vei arunca în vâlturile vieții. Pe vremea când de abia se introdusese cartea și școală în lume, activitățile ce nu țineau de școală erau mult mai puține și mai neatractive față de cele din ziua de astăzi.

Partea grea în aducerea copiilor spre educație era chiar lipsa educației în familie, majoritatea proveneau din familii de țăranii, iar aceștia erau obișnuiți numai cu activitățile agricole alături de părinți.

Aducerea lor spre educație era mai greu de făcut, fiind ceva neobișnuit, ceva nou.

Unul câte unul, părinții au fost convinși că numai cu educație copii pot evolua atât ei cât și urmașii lor. În prezent, elevii nu mai sunt interesați de școală cum erau generațiile anterioare. Interesul pentru învățatură scade odată cu apariția mai multor tentații, ceea ce îi distrage pe elevi

de la activitățile școlare. Totodată, unii părinți au așteptări mult mai mari decât capacitățile copilului de a învăța și dau vina pe profesori că nu reușesc să atragă copiii către învățătură.

Numărul elevilor ce lecturează din plăcere a scăzut odată cu evoluarea tehnologiei și continuă să scadă pe zi ce trece. Activitățile preferate ale adolescenților din ziua de azi sunt să iasă în oraș cu prietenii, să folosească excesiv telefonul mobil, să se joace la calculator și să utilizeze site-urile de socializare, folosindu-și tot timpul lor liber, dar și cel în care ar trebui să se pregătească pentru școală..O alta cauza a cumplitelor dispute si batalii politice in domeniul invatamantului aconstituit-o si o constituie readucerea patrimoniului fostelor unitati de invatamant profesional tehnic,agroindustrial si silvic,de la ministerele de resort inapoi la ministerul invatamantului si educatiei.Deși școală nu este privită cu ochi buni de toți elevii, ea este necesară pentru a-ți dezvoltă capacitățile mentale, pentru a-ți putea forma o gândire practică și logică și pentru a-ți găsi un loc cât mai bun de muncă.

POVESTEA GEOMETRIEI ... SAU CUM SĂ „MĂSURĂM PĂMÂNTUL”

Cătălin Zestran

La început a fost „punctul” ·

Și punctul fiind singur nu se putea compara cu nimeni ... și astfel nu avea nicio dimensiune.

Singurătatea nu îi era pe plac așa că punctul nostru și-a imaginat lângă el încă un punct și acesta a apărut. Cele doua puncte stăteau frumos, unul lângă celălalt și se simțeau bine.

Și pentru că se simțeau bine au început să-si imagineze alte puncte lângă ele ... și așa a apărut „dreapta”.

Totul a fost bine pentru o vreme ... până când două puncte s-au certat pentru ceva ... și s-au îndepărtat un pic ... și n-au mai stat de vorbă. Au apărut atunci „semidreptele”. Unele s-au supărat așa de tare încât n-au mai vrut să se întâlnească niciodată ... au rămas "paralele" ...

Mai târziu alte puncte s-au îndepărtat unele de altele ... și semidreapta s-a împărțit în mai multe bucăți care și-au sigilat capetele ... așa au apărut „segmentele”.

Până atunci dreptele și semidreptele nu puteau fi măsurate deoarece mereu își imaginau alte puncte (în ambele direcții sau doar într-una); dar cum au apărut segmentele, cum s-au putut face măsurători!

Segmentele n-au stat departe pentru mult timp ... căci două segmente și-au apropiat capetele unul cu altul ... și așa au apărut „unghiurile”. Dacă se apropiiau mai mult formau unghiuri „ascuțite”, dacă se îndepărtau mai mult spuneau că sunt „obtuze” iar când stăteau în poziție de „drepti” ... erau unghiuri „drepte”.

N-a durat mult până când un al treilea segment s-a luat de mână cu alte două ... și au apărut triunghiurile.

Primele trei segmente s-au nimerit să fie toate egale și cum se țineau frumos de mână ... au format triunghiuri „echilaterale” (în latina „echi” însemna egal ... „echilateral” = „cu laturi egale”).

Alte segmente diferite au vrut și ele să fie împreună, așa că triunghiurile s-au format și în alte feluri: triunghi „isoscel” când doar două laturi erau egale („isoscel” în vechea greacă însemna „cu picioare egale”), triunghi „dreptunghic” când două laturi formau un unghi drept sau chiar triunghiuri „scalene” („oarecare”) - („scalenos” în greacă însemna „inegal”).

Lângă triunghiul echilateral s-a oprit un segment și a văzut că are aceeași lungime cu cele trei laturi ... și s-a rugat să fie primit și el – două laturi s-au desprins politicoase și i-au făcut loc și lui - acum toate stăteau cu unghiuri drepte între ele și laturile opuse erau paralele ... așa a apărut „pătratul”.

Și cum nu toate segmentele erau la fel, dar toate voiau să facă parte dintr-un grup ... au apărut tot felul de combinații!

Dacă doar două câte două segmente erau egale și se țineau de mână în unghiuri drepte, își spuneau „dreptunghi” iar când se aplecau într-o parte deveneau un „paralelogram” (un fel de dreptunghi fără unghiuri drepte).

Când patru segmente egale se uneau fără să țină seama de unghiuri drepte ... își spuneau „romb”.

Și dreptunghiurile și romburile își țineau laturile opuse paralele ... însă atunci când s-au unit patru segmente la repezeală și doar două au rămas paralele ... a apărut „trapezul”.

S-au unit și câte cinci segmente și-au fost botezate „pentagon” iar când șase se țineau de mână își spuneau „hexagon” ... și așa mai departe ... zece segmente formau un „decagon” și doisprezece se intitulau „dodecagon”.

Văzând atât de multe figuri geometrice, punctele au început să danseze de bucurie ... s-au luat de mână și au început să se învâртеască ... și așa a apărut cercul, care are toate punctele egal depărtate de un punct imaginar din centru.

STRATEGII DIDACTICE EFICIENTE UTILIZATE ÎN MEDIUL ON-LINE

Ioniță Tatiana-Elena

Primăvara lui 2020 a adus o schimbare bruscă în sistemul educațional afectat de evoluția epidemiei de SARS-CoV-2, activitatea mutându-se în mediul online, educația la distanță oferindu-ne oportunitatea conectării, a dialogului și a soluțiilor.

Odată cu introducerea obligativității acestor cursuri la distanță, toți profesorii, indiferent de vârstă și pregătire, s-au aflat în fața necesității de a se adapta, și, fie că le-a fost ușor sau greu, a trebuit să fie pregătiti să-și facă meseria în fața calculatoarelor.

Pe perioada carantinei, dacă ne raportăm la eficiența învățării de la distanță, aceasta a fost o adevărată provocare, neajunsurile fiind binecunoscute de toată lumea și resimțite cel mai bine de noi, de dascăli.

Însă, mentalitatea deschisă a profesorilor care au urmărit să rămână conectați cu elevii lor, i-a determinat să conceapă materiale de curs relevante, să pună accentul pe abordarea flexibilă a muncii elevilor și pe importanța reflecției în învățare – toate constituind fundamentul noii paradigme a educației de calitate:

I. Instrumentele și strategiile utilizate pentru conectare de la distanță au fost furnizate materialele într-o varietate de forme: prin video, filmulețe cu activități interactive, cântece, simulări, aplicații etc. Unele bariere ar putea totuși să apară în cazul elevilor care ar avea probleme cu un anumit format – cum ar fi cei cu bariere de citire (dislexia sau cu bariere video), cum sunt cei cu probleme de vedere sau auz care au un dezavantaj major în cursurile în care există o singură modalitate de angajament cu conținutul.

Astfel, apare necesitatea abordării unor sarcini „mixed-media”. De exemplu, într-o lecție de istorie pot fi utilizate: o emisiune radio, articole de ziar și o hartă interactivă, elevul putând identifica subiectul propus spre dezbateră în toate materialele.

II. Există o adevărată bogăție de conținuturi în mediul online, astfel că, o scurtă accesare a internetului prin intermediul celui mai popular motor de căutare, Google, oferă o sumedenie de informații, idei și referințe.

Este momentul în care intervine rolul esențial al profesorului care trebuie să propună materiale primare autentice, aceasta fiind o cale excelentă prin care poate fi ancorată învățarea.

Sursele autentice, exemplele reale și cazurile luate din istoria noastră sau din lumea naturală furnizează un context bogat și nuanțat, în comparație cu acele concepte ipotetice, fabricate, cărora le lipsește autenticitatea. Solicitându-le elevilor să analizeze și să interpreteze materialele primare și conținutul actual poate să le sporească angajamentul și gândirea critică.

III. Angajamentul față de materialul de instruire poate fi demonstrat prin lucrurile pe care le creează elevii și care oferă oportunități de a lucra împreună și de a se exprima personal totodată. De exemplu, elevilor poate să li se ceară să creeze povești digitale, utilizând tehnologii ca Photo Story sau PowerPoint, după ce au ales o temă care le place și este legată de studiul și interesul lor referitor la acel subiect și care leagă viața lor cu conținutul lecției.

O altă situație care generează creerea de către elevi a conținutului – individual sau colaborativ este să citească articole sau texte critice și apoi să creeze prezentări de 2-3 minute sau interviuri înregistrate (podcasts).

Feedback-ul în timp util este esențial pentru învățarea elevilor; acest lucru este valabil mai ales în mediile de învățare online, atunci când elevii nu sunt în măsură să pună întrebări, așa ar fi în mod normal, în cadrul clasei. Astfel, elevii au avut o dezbatere online despre beneficii și neajunsuri legate de tema lecției. Dezbaterile pot fi sincrone (utilizând Zoom sau alt soft de conferințe online) sau asincrone (utilizând VoiceThread sau doar o tablă de discuții).

IV. Reflecția și meta-cogniția sunt esențiale pentru învățare, în orice mediu, iar în învățarea online, profesorii trebuie să-i ajute intenționat pe elevi să reflecteze. Astfel de activități împletesc chestionare, spații de discuție, interviuri și fișe cu întrebări/ provocări care să-i ajute pe elevi să reflecteze asupra propriei lor învățări.

Principală utilizare a evaluării online poate avea ca scop mai degrabă evaluarea formativă decât sumativă a elevilor. Aceasta furnizează cea mai întâlnită formă de feedback prin intermediul forumurilor de discuții sau exercițiilor online.

Evaluarea poate fi efectuată de către cadrul didactic, elev, colegi sau de către o persoană sau un grup din afară. Cele mai comune strategii de evaluare online utilizate în IT sunt în prezent utilizarea comunicării prin computer ca mediu de transfer pentru a trimite și a comenta pe marginea temelor de genul: eseuri, alcătuirea și predarea de portofolii și pentru testarea pe computer, de exemplu răspunsuri scurte, întrebări cu răspuns de tipul alegere multiplă și quiz-uri (întrebare, emisiune-concurs de tip „cine știe câștigă”, interogare, chestionare, examen oral, întrebări de control).

Educația la distanță a însemnat reanalizarea și redimensionarea conținuturilor transmise, trecând dincolo de curriculumul scris, programe și teste, de note, de controale frontale sau reguli rigide, procesul de învățare fiind bazat pe caracteristicile și nevoile imediate ale elevilor: curiozitate, autonomie, satisfacția de a fi parte dintr-un grup, de a contribui la factorul de schimbare, de a fi apreciat.

Referințe bibliografice:

- Anghel, T. (2009), Instrumente și resurse web pentru profesori, București, Editura All.
- Balanskat, A., Blamire, R., Kwefala, S. (2006).
- Bocoș, M. (2013), Instruire interactivă, Iași, Editura Polirom.
- <https://creeracord.com/2020/05/14/strategii-de-predare-ale-profesorilor-premiati-pentru-instruirea-online/>
- <http://scoalagimnazialaluncapascani.ro/wp-content/uploads/2015/01/Innovative-approaches-to-teaching.pdf>
- <https://www.qualform.snsh.ro/campanie-online/strategii-de-crestere-a-atractivitatii-invatariei-in-mediul-online-2>.

EXPERIMENTUL – METODĂ DE DESFĂȘURARE A ACTIVITĂȚILOR ONLINE LA GRĂDINIȚĂ

Godea Ecaterina

Învățarea bazată pe experiment este o metodă de instruire și autoinstruire care presupune explorarea realității prin activități intenționate de provocare, reproducere, reconstituire și modificare a unor fenomene și procese, în scopul studierii lor și al acumulării de informații științifice.

Pornind de la temele cunoscute, încadrate de programa activităților în grădiniță, preșcolarii grupei noastre au fost stimulați să participe la explorarea mediului apropiat.

Iată câteva exemple de activități desfășurate prin experimente:

1. “Cum crește fasolea?” – pentru acest experiment, copiii au avut nevoie de un borcan de sticlă, 1-2 boabe de fasole, șervețel de bucătărie umed. Ca sarcină de lucru, copiii au avut de umezit șervețelul, pe care l-au așezat în borcan, după care, în mediul umed, au așezat boabele de fasole. Cu ajutorul părinților, preșcolarii au observat zilnic boabele și au desenat cum s-au dezvoltat ele. Astfel, ei au reușit să realizeze, prin desene. “Jurnalul bobului de fasole” (încolțirea, dobândirea culorii verzui, creșterea mugurașului, apariția micilor rădăcini, crăparea bobului și apariția frunzelor și creșterea plantei).
2. “Turtă dulce cu miere” – experiment pe bază de făină. Pornind de la povestea cu același nume- “Turtă dulce cu miere”, copiii au fost solicitați să pregătească turtă dulce. La întâlnirea sincron pe care am desfășurat-o cu preșcolarii, am citit povestea și am oferit rețeta pentru prepararea de turtă dulce. Preșcolarii, ajutați de părinți, au avut nevoie de următoarele ingrediente: 250 g făină, 1 linguriță de bicarbonat de sodiu, ½ linguriță de praf de ghimbir, 1 linguriță de scorțișoară, un vârf de linguriță de nucșoară, 100 g unt moale, 2 ouă și 3 linguri de miere. Pe lângă implicarea în activitatea de gătit, copiii au avut ca sarcină și realizarea unui album foto cu momente din timpul preparării, dar și cu produsul final.
3. “Zăpada” – a fost un alt experiment pe care l-am folosit în această perioadă. Copiii, ajutați de părinți, au așezat zăpada în diferite locuri din casă – în balcon, sufragerie, frigider, și au observat ce se întâmplă cu aceasta. La întâlnirea sincron, fiecare copil și-a prezentat

observațiile făcute în timpul experimentului , în urma căruia toți au ajuns la concluzia că zăpada este apă și că se topește la căldură.

Astfel de experimente desfășurate cu preșcolarii au avut un impact uriaș asupra modului în care ne-am desfășurat activitatea în această perioadă. Copiii, dar și părinții, au fost foarte receptivi la astfel de activități.

BIBLIOGRAFIE:

Preda Viorica- Educația pentru știința în grădiniță, Ed. Compania, București, 2000

TOAMNA

Iacobescu Liliana

Cu ploi cernite și frunze ruginii,
A venit așa deodată
Dinspre zarea-ndepărtată
Toamna cea întunecată.
Și n-a venit cu mâna goală,
Cu desaga încărcată
De fructe îmbujorate
Și legume aromate.

Micro-cercetare privind stima de sine la școlarul mic

Porcilă Adina-Maria

Pentru a atinge un nivel înalt al stimei de sine este necesar să ne curățăm de concepțiile greșite despre viață: că nimeni nu ne place, că nimeni nu ne ajută, că cineva ne datorează ceva sau că cineva ne privează de ceva. Dimpotrivă trebuie să credem că suntem curajoși și în măsură să realizăm, în sens pozitiv, ceea ce ne propunem.

Cu ajutorul acestui chestionar, îmi propun să arăt că întărirea stimei de sine la copii de vârstă școlară mică este foarte importantă, pentru că doar o stimă de sine înaltă îi va ajuta să fie fericiți și mulțumiți de gândurile și acțiunile lor. A dobândi o stimă de sine sănătoasă este primul pas în a depăși unele obstacole impuse de emoțiile negative. Prin consolidarea stimei de sine a elevilor se va îmbunătăți calitatea vieții lor atât la nivel mental cât și la nivel fizic.

În educația celor mici dezvoltarea stimei de sine și a încrederii în sine ar trebui să ocupe un rol important, chiar dacă nu este evaluată la examen. Stima de sine și încrederea în sine influențează performanțele academice și profesionale pe toată durata vieții. Astfel că, dezvoltarea acestora ar fi indicat să preocupe părinții și profesorii, deopotrivă, încă de la vârstele fragede ale copiilor. Stima de sine prinde contur încă din copilărie și continuă să se dezvolte până la maturitate.

Stima de sine este o dimensiune fundamentală pentru orice ființă umană, indiferent că este copil, adult sau vârstnic, indiferent de cultură, personalitate, interese, statut social, abilități. Stima de sine se referă la modul în care ne evaluăm pe noi înșine, cât de "buni" ne considerăm comparativ cu propriile expectanțe sau cu alții. Stima de sine este dimensiunea evaluativă și afectivă a imaginii de sine. (Băban, Petrovai. 2001)

Încrederea în sine reprezintă senzația interioară de putere care ne conduce către îndeplinirea propriilor dorințe și este combustibilul ce ne face să acționăm.

Nathaniel Branden, psihoterapeut și scriitor canadian-american, cunoscut pentru activitatea sa în psihologia stimei de sine, spunea: „Unul din cele mai mari daruri pe care un profesor îl poate face unui elev este refuzul de a accepta părerea proastă pe care elevul o are despre sine.”

Atât performanțele cât și eșecurile influențează modul elevului de a privi lucrurile în raport cu sine. Copiii pot deveni furioși, anxioși, foarte sensibili chiar și la recomandările constructive iar aceste sentimente conduc către comportamente agresive, dependente, abandon școlar. Performanțele școlare pot avea atât efecte pozitive cât și negative asupra sinelui elevului.

Rosenberg scoate în evidență aspectele dintre o stimă de sine scăzută și o stimă de sine ridicată: „Persoanele care au încredere în forțele proprii învață cu mai multă eficiență decât cele lipsite de încredere în propriile forțe, chiar dacă, în realitate, acestea din urmă sunt la fel de capabile.”

Elevii au nevoie să își cunoască propriile puteri și să le conștientizeze. Elevul cu o viziune optimistă, care își cunoaște valoarea și are încredere în forțele proprii caută să se autodepășească și să obțină performanțe înalte. În cadrul școlii elevii pot avea și rezultate bune/foarte bune și mai puțin bune. Școlarul cu o stimă de sine ridicată care dă nas în nas cu dificultățile, va manifesta un comportament de adaptare, iar un elev cu o stimă de sine scăzută va avea o atitudine mai puțin realistă și favorabilă.

O imagine de sine puternică și sănătoasă va susține elevul și în momentele de insuccese trecătoare. Școlarul vede calitățile sale ca luând naștere mai degrabă din interiorizarea aprecierilor celorlalți, astfel că este esențial ca, atât părinții cât și profesorii să îi ofere validările necesare. Important este să nu transformăm aceste validări în etichete pozitive: „cel mai bun din clasă”, „cea mai deșteaptă”.

Un elev cu o imagine de sine pozitivă este mândru de ceea ce a realizat, se apreciază (obiectiv) așa cum este, are relații bune cu cei din jur, ia decizii potrivite, are activități extra-școlare. Elevul cu o imagine de sine scăzută are sentimentul de vinovăție cum că nu face bine ceea ce face, nu are încredere în el, se integrează greu în cercurile de colegi, este indecis, ori devine agresiv sau se izolează.

Scopul cercetării constă în dezvoltarea unei imagini de sine sănătoase și implicit o dezvoltare a încrederii în sine, care este real necesară în cazul școlarului, deoarece, pe lângă faptul că vor avea performanțe ridicate, mai departe la maturitate vor avea o încredere în sine mai mare și vor putea face față tuturor provocărilor. Rezultatele obținute în urma acestei cercetări vor duce la alegerea unor strategii de consiliere cu potențial de dezvoltare a personalității elevului, în activitățile desfășurate în cadrul disciplinei Dezvoltare personală.

Obiective:

- determinarea nivelului stimei de sine a elevilor;
- aplicarea unor strategii de consiliere care promovează dezvoltarea stimei de sine;
- evaluarea nivelului stimei de sine al elevilor, înainte și după aplicarea chestionarului;

Întrebarea: Este necesară utilizarea strategiilor de consiliere, care promovează dezvoltarea stimei de sine, în cadrul activităților didactice din ciclul primar?

Instrumente și metode de cercetare

Am ales ca model Scala stimei de sine elaborată de Morris Rosenberg în anii 60, care cuprinde 10 itemi, ce conțin informații, reflectă convingerile subiectului despre sine. Este poate cel mai utilizat chestionar de stimă de sine în cercetările psihologiei sociale.

Instrumentul folosit este chestionarul, cu ajutorul căruia am obținut informații prin intermediul întrebărilor cu răspuns deschis și închis, la care elevul trebuie să răspundă în scris.

Eșantionul cercetării

Chestionarul s-a aplicat unui număr de 13 elevi, cu vârsta de 8/9 ani, din clasa a II-a, de la Șc. Gimn. "Teodor Murășanu" Turda.

Elevilor li s-a comunicat că au ca sarcină completarea unui chestionar. Aceștia nu au fost anunțați în prealabil de desfășurarea unui astfel de moment pentru ca totul să decurgă în mod natural, relaxat. Elevilor li s-a garantat că rezultatele obținute vor fi confidențiale.

Colectarea datelor s-a obținut printr-un chestionar electronic, prin intermediul platformei educaționale Adservio, la care copiii au acces și se descurcă foarte bine.

Chestionarul a cuprins 10 itemi, din care 3 au fost cu o singură variantă de răspuns, 1 cu răspunsuri multiple, iar 6 cu răspuns deschis.

Pentru itemii cu o singură variantă de răspuns și răspunsuri multiple, platforma a colectat și realizat grafice conform răspunsurilor primite.

Itemul 1: De cele mai multe ori sunt mulțumit de mine.

a. de cele mai multe ori b. uneori c. niciodată

Itemul 3: De multe ori sunt trist.

a. da b. nu

Itemul 6: Cred că sunt un copil foarte bun.

a. întotdeauna b. rar c. niciodată

Itemul 7: Alege cuvinte care te caracterizează.

curajos, calm, singuratic, isteț, plictisit, sensibil, emotiv, temător, nepăsător

Pentru ceilalți itemi, citind cu atenție răspunsurile copiilor, am prelucrat datele folosind codificarea și categorizarea acestora.

Itemul 2: Scrie trei însușiri ale tale, am codificat și grupat răspunsurile în 4 categorii: 1-sinele emoțional, 2- sinele fizic, 3- sinele școlar și 4- sinele social.

Itemul 4: Care este cea mai importantă calitate a ta?, am codificat și grupat răspunsurile în 3 categorii: 1- caracter, 2- atitudini față de sine, 3-atitudini față de cei din jur.

Itemul 5: După părerea ta, care sunt lucrurile pe care le faci cel mai bine la școală?, am codificat și grupat pe 6 categorii: 1- abilități la toate disciplinele școlare, 2- abilități sportive, 3- abilități religioase, 4- abilități creative, 5- abilități lingvistice, 6- abilități matematice.

Itemul 8: Alte cuvinte care te caracterizează, am codificat și grupat pe 2 categorii: 1-calități pozitive, 2- calități negative.

Itemul 9: Scrie trei dorințe, legate de activitatea la școală, pe care ai vrea să ți le îndeplinească peștișorul auriu, am codificat și grupat pe 4 categorii: 1- dorința de a performa la școală, 2- dorința de a socializa, 3- dorința de a merge la școală, 4- dorința de a nu mai purta masca.

Itemul 10: Dacă ai o problemă la școală, cu cine o discuți?, am codificat și grupat pe 4 categorii: 1- d-na învățătoare, 2-d-na învățătoare și părinții, 3- părinții, 4- prietenii.

Pentru prelucrarea datelor obținute la itemii cu răspuns deschis, am utilizat opțiunile aplicației PSPP.

PĂDUREA ȘI ENERGIA

Țogoe Petra

MOTO: „Copacii sunt efortul nesfârșit al Pământului de a vorbi cu cerul.”

(Rabindranath Tagore)

Tema activității: Pădurea și energia - Trezirea valențelor civice prin activitățile ecologice

Clasa: a IV-a B

Scopul: Conștientizarea rolului pădurilor, a gestionării în mod durabil a acestora, pentru prevenirea schimbărilor climatice, pentru un viitor cu o economie globală ecologică.

Obiectivele: să recunoască anumite schimbări și transformări din pădure, supuse observării; să comunice impresiile, ideile, pe baza observațiilor efectuate, privind impactul asupra schimbărilor; să prelucrez datele înregistrate și să elaboreze concluzii; să sesizeze comportamente neconforme cu regulile de protecție a mediului, care conduc la degradare; să relaționeze în spirit ecologic cu natura, demonstrând înțelegerea consecințelor propriului comportament în raport cu mediul.

Materiale: ecusoane, materiale promoționale cu mesaje ecologice, carnețele; instrumente de scris.

Desfășurare:

a) Organizarea activității: deplasarea în grup organizat către pădure; prelucrarea regulilor de comportare pe durata deplasării și în pădure, precum și normele de protecție; documentarea anterioară cu privire la rolul pădurii în schimbările din mediul înconjurător; înregistrarea temperaturii în oraș, apoi în pădure.

b) Moment de relaxare: Elevii se plimbă prin pădure, observă, ascultă, admiră... (2/3 min).

c) Captarea atenției; Brainstorming – Închideți ochii, amintiți-vă drumul prin pădure și spuneți ce trăiri vă inspiră atmosfera! Exemplu de răspunsuri: liniște, încântare, bucurie, relaxare...

d) Anunțarea temei printr-un joc de energizare ” Sunt.....și aduc.....”

Elevii își spun prenumele și caută un cuvânt care începe cu inițiala prenumelui și care semnifică un sentiment, o trăire, o particularitate a atmosferei din pădure. Exemple: "Sunt Lucia și aduc liniștea pădurii." / "Sunt Flavius și aduc freamătul pădurii."

Dacă noi am căpătat energie, vom da și pădurii!. Vom discuta astăzi despre pădure și energie.

e)Organizarea elevilor: Activitatea se va desfășura mai întâi frontal, apoi pe două grupe. Într-o cutie sunt două feluri de ecusoane. Elevii trag un ecuson și se alătură grupei potrivite, alegându-și un nume.

f)Desfășurarea activității: Recapitulare: "pădurea ca sursă de energie regenerabilă", rolul acesteia în dezvoltarea durabilă, în atenuarea schimbărilor climatice. Fiecare grupă va avea câte o sarcină.

Grupa A va merge într-o zonă defrișată, unde va observa vârsta copacilor tăiați, va afla date despre cât timp durează tăierea unui copac, care sunt foloasele acestuia, schimbările care s-au produs în acea zonă față de restul pădurii.

Grupa B va merge într-o zonă reîmpădurită, unde va primi explicații despre perioadele de reîmpădurire, pentru a constata de cât timp are nevoie un copac până ajunge la maturitate, de cât timp este nevoie pentru refacerea ecosistemelor, ce rol au acești copaci în viața oamenilor.

Vor nota în carnețele tot ce au aflat, apoi vor împărtăși impresiile lor, cu argumentele corespunzătoare, vor trage concluziile. Vor observa în același timp dacă au fost respectate normele de protecție a mediului.

g)Concluziile: Pădurea: - rol important în menținerea echilibrului de O₂, CO₂, umiditatea aerului; rol important în producția de biomasă; reduce cantitatea gazelor cu efect de seră; atenuază schimbările climatice și favorizează dezvoltarea durabilă; gestionată în mod durabil, poate furniza energie regenerabilă.

h)Evaluare: Fiecare grupă a notat observațiile și concluziile bine argumentate. Pentru fiecare observație pertinentă și concluzie corectă vor primi câte 10 puncte. Câștigă grupa care are cel mai mare punctaj.Vor utiliza materialele colectate pentru redactarea unei compuneri cu titlul "Pădurea de mâine". În final, toți vor fi câștigători deoarece au petrecut câteva ore în aer liber

ASPECTE ALE EDUCAȚIEI DIGITALE

STOIAN MIHAELA- GEORGETA

Evoluția digitalizării, în general, a deschis o lume nouă către predare și învățare, înlocuind vechea predare cu una inovativă. Elevii pot învăța prin descoperire ceea ce își doresc, când își doresc, unde, cât de mult sunt dispuși să învețe și, cel mai important, vor putea să evalueze ceea ce au învățat

La toate nivelurile educației sunt utilizate aplicațiile digitale, tot mai eficiente, dar problema evaluării elevului în acest mediu încă mai este dezbătută. Instruirea online poate fi eficientă, convenabilă și flexibilă pentru profesori, cât și pentru elevi, totuși trebuie accentuat faptul că aceasta tehnologie trebuie folosită pentru a facilita predarea și promova învățarea.

Evaluarea online înseamnă nu numai testarea și evaluarea elevilor, înseamnă un întreg sistem de măsurare a competențelor, este lipsită de interacțiunea profesor-elev, ceea ce ar putea avea un impact major asupra percepției elevilor despre procesul de învățare. Dar și învățarea online, în contrast cu cea tradițională, folosește notițe, audio, video și discuții. S ar putea spune că elevii ar putea găsi mai interesant acest mod de interacțiune, deoarece sunt mai deschiși la a pune întrebări și a participa la discuții de grup mai mult decât în cadrul formal al clasei. Astfel, profesorul poate evalua din punct de vedere instructiv, dar și social implicarea elevului în procesul de învățare online. Autoevaluarea ar trebui să constituie o componentă majoră a învățării online, elevii putând determina dacă îndeplinesc obiectivele învățării, evaluarea online putând avea caracter reglator.

Evaluarea online se poate realiza și prin intermediul chestionarelor, cu timp limitat și feedback imediat. O metodă de evaluare facilitată de sistemul online este aceea a portofoliului unui elev. Astfel, profesorul întocmește un asemenea instrument ce va cuprinde cerințele online, proiectele, comentariile elevului, întrebările și notițele profesorului. Evaluarea va consta în monitorizarea acestor portofolii și măsurarea învățării elevului printr-un set de obiective predefinite.

În concluzie, evaluarea este eficientă atunci când reflectă o înțelegere multidimensională, integrată și demonstrată de-a lungul timpului. Evaluarea trebuie să fie continuă pentru a permite elevilor să își evalueze propriul progres.

IMPRESII...

Mihuș Camelia Mirela

Școala online

Școala online s-a format deoarece a apărut un virus pe nume SARS-CoV-2. Am ajuns să facem școala online pentru că acest Coronavirus a îmbolnăvit grav omenirea și a omorât multe persoane.

La școala online se întâlnesc aproximativ toți copiii din clasă pe o platformă de învățământ. Tot ce îmi place mai mult este că acea gălăgie din clasă nu mai este atât de mare și mă simt puțin mai confortabil, deși îmi este mare dorul de a mă juca împreună cu toți colegii mei pe afară. În timpul orelor, din cauza conexiunii, este mai greu să înțelegi ce spune doamna profesoară. Cred că pentru colegii care fac orele de pe telefon, este mai greu de a înțelege ora și lecția cu ecranul mai mic.

Deși școala online are și părți bune, tot mai bine este fizic.

Mureșan Alexandru- Nicolae, clasa a-IV-a

Liceul Tehnologic „Ioachim Pop” Ileanda

Școala pe platformă

Aceste luni de școală pe platformă au fost cu totul și cu totul diferite față de școala în format fizic.

Unii nu aveau pe ce să se conecteze, alții nu aveau internet. Este mai ușor să înveți din confortul casei tale, dar este neplăcut atunci când se întrerupe conexiunea, sau unii dintre noi nu înțelegem că trebuie să fim la fel de atenți ca și cum am fi în clasă. Este la fel de neplăcut că și jocurile noastre se desfășoară tot online.

Deși e foarte comod acasă, îmi e dor de școala normală.

Lupușan Lois- Carina, clasa a IV-a

Liceul Tehnologic „Ioachim Pop” Ileanda

Dreptul la Educație în Documente Legislative Internaționale

Diana Tănăsoaie

Educația este un proces transformativ al ființei umane. Procesul de educare diferă de la un stat la altul în funcție de principiile, valorile culturale, ideologiile promovate de societate. Grecii antici îi confereau educației rolul „de a modela cetățeni buni” (Murphy, 2015, p. 1). În Dialogurile sale, Platon prezenta educația ca pe un mijloc de a atinge atât justiția individuală, cât și pe cea socială. Justiția individuală putea fi obținută prin dezvoltarea la maximum a capacităților unui individ. Justiția socială se putea obține prin oferirea aceluiași tip de educație fiecărui membru al societății, indiferent de sexul căruia îi aparținea (Lee, 1994). Potrivit filosofiei platoniene, copilul poate învăța prin observarea profesorului, prin participarea la activitatea îndrumată de expert, prin imitarea și repetarea mișcărilor și abilităților profesorului, până la stăpânirea lor. Pentru ca procesul de învățare să fie eficient, profesorul trebuie să aibă o profundă afecțiune pentru elevii săi (Murphy, 2015, p. 7). Profesorul nipon Nobuo Shimahara (2020) descrie educația ca pe o disciplină care se referă la metodele de predare și de învățare aplicate în instituțiile formale, concepută pentru a-i îndruma pe copii în învățarea culturii, în modelarea comportamentului în raport cu rolurile pe care le vor îndeplini la maturitate în societate. Profesorul irlandez Gert Biesta (2015, p. 256) afirmă că „educația este ceea ce e recunoscut în literatura filozofică drept un concept teleologic, adică un concept ce implică o țintă sau un scop”.

Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) consideră educația ca fiind o prioritate pentru evoluția societății și un drept al fiecărui om, de care dispune pe tot parcursul vieții. Pentru asigurarea acestui drept este necesar ca toți indivizii să aibă acces la educație, iar aceasta să fie una de calitate.

Organizația Europeană pentru Cooperare și Dezvoltare (2001) definește conceptul de educație ca pe un proces intenționat de comunicare organizată și susținută, ce are loc între două sau mai multe persoane cu scopul de a determina schimbări în comportamentul, atitudinile, abilitățile, capacitățile, cunoștințele cuiva prin transferul de mesaje, idei, informații, strategii etc. Educația este cu atât mai importantă cu cât achizițiile ce se urmăresc a fi învățate prin intermediul procesului instructiv-educativ nu ar putea fi însușite prin dezvoltarea fizică, naturală a organismului sau a capacităților înnăscute.

Gert Biesta (op.cit, p. 256) identifică 3 funcții ale educației: cea de calificare, de socializare și de individualizare. Funcția de calificare a individului se referă la pregătirea acestuia pentru a fi

capabil să facă ceva în baza informațiilor acumulate, a priceperilor formate și a abilităților antrenate. Cea de-a doua funcție, a socializării, vizează integrarea în comunitate ca parte a acesteia, prin însușirea normelor culturale, sociale, politice, profesionale, religioase ș.a. A treia funcție, cea de individualizare/subiectivizare, se referă la sprjinirea construirii identității persoanei, aceasta trebuind să devină un subiect al acțiunii și al responsabilității, nu doar un obiect ce îndeplinește solicitările altora.

Primul document oficial care a adus în atenție necesitatea recunoașterii și respectării unor drepturi ale copiilor a fost Declarația de la Geneva din 26 noiembrie 1924 privind Drepturile Copilului – un set de proclamații cu rol orientativ, facultativ, aprobate de către Adunarea Generală a Ligii Națiunilor cu titlul de „Carta Bunăstării Copilului”.

Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată în data de 10 decembrie 1948 de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite, afirmă, în art. 25, alin. 2, că drepturile omului încep de la naștere, iar copilăria este o perioadă care necesită îngrijire și asistență specială. Începând cu adoptarea acestei Declarații, importanța educației și a încadrării ei printre drepturile fundamentale ale omului a început să fie tot mai proeminentă.

Pe baza acestor documente, în ziua de 20 noiembrie 1989 a fost aprobată Convenția privind Drepturile Copilului de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite, singurul tratat internațional privind drepturile omului ce s-a bucurat de ratificare aproape universală. Alineatul 1 al art.29 prevede că educația copilului trebuie să urmărească dezvoltarea plenară a personalității, vocațiilor, aptitudinilor mentale și fizice ale copilului într-un spirit de înțelegere, de pace, de toleranță, de egalitate.

Potrivit Recomandării Consiliului UE din 22 mai 2019 privind sisteme de înaltă calitate de educație și îngrijire timpurie a copiilor s-a schimbat maniera în care serviciile de îngrijire și educație timpurie (ECEC) sunt privite, fiind tratate ca parte a pilonului european al drepturilor sociale ale cetățenilor Uniunii Europene. Consiliul i-a recunoscut rolul în „punerea bazelor învățării pentru școală și pentru mai târziu, în viață ” (Consiliul Uniunii Europene, 2019). Jan Peeters (2019) a pus problema „bunei calități” în educația și îngrijirea timpurie (ECEC), stabilind legături directe între politicile legate de „calitate și eficacitate”, „egalitate” și „rezultatele copiilor”.

Odată cu extinderea dreptului la educație se aduce tot mai mult în atenție faptul că dezvoltarea umană atinge nivelul cel mai înalt atunci când este oferită o educație de calitate, nu o educație sub orice formă. Ce reprezintă calitatea în educație?

În cartea lor, Dincolo de calitate în educația și îngrijirea copilului, Dahlberg, Moss și Pence (1999, apud Myers, Robert G., 2004, p. 19) redau viziunea predominantă asupra calității după cum urmează: „Conceptul de calitate este în primul rând definirea, prin specificarea criteriilor, a unui standard generalizabil în funcție de care un produs poate fi judecat cu certitudine. Procesul de specificare a criteriilor și de aplicare sistematică și metodică este menit să ne permită să știm dacă ceva atinge sau nu standardul. Elementul central pentru construirea calității este

presupunerea că există o entitate sau o esență a calității, un adevăr cunoscut, obiectiv și sigur care așteaptă să fie descoperit și descris”.

O educație de calitate dezvoltă creativitatea, îmbogățește cunoștințele, asigură alfabetizarea și dezvoltarea abilităților de calcul matematic, gândirea analitică, capacitățile necesare rezolvării de probleme, abilitățile de relaționare și integrare socială, capacitatea de a lua decizii informate. O educație de calitate „răspunde la nivel local și global la provocările dezvoltării durabile și ale educației pentru cetățenie globală” (UNESCO, UNICEF, The World Bank, 2016, pg. 7-8).

Întrucât bazele citit-scrisului, ale operațiilor prematematice și ale cunoașterii și înțelegerii lumii vii încep a fi puse în copilăria timpurie, este necesar să se furnizeze o educație de calitate începând cu această etapă. Când bazele nu sunt solide, nici restul achizițiilor nu sunt fixate corespunzător.

Shonkoff și Phillips (apud Kaga, 2015,pg. 41, 212) au arătat că dezvoltarea cea mai rapidă a creierului are loc în primii 3 ani din viață, iar capacitatea de a învăța evoluează numai dacă procesele mentale sunt stimulate în mod adecvat la începutul vieții. Participarea la programele de îngrijire și educație timpurie favorizează aceste procese, asigură o mai bună pregătire a copiilor pentru școală, influențând și venitul economic încasat mai târziu de către indivizi și stat.

În prezent, Convenția privind Drepturile Copilului (1989), Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (2000), alături de numeroase alte documente oficiale ratificate de majoritatea statelor lumii, atestă educația ca fiind un „drept ce începe la naștere”, pe care îl are fiecare persoană și care sprijină „atingerea potențialului maxim de dezvoltare” prin „dezvoltarea plenară a personalității, vocațiilor, aptitudinilor mentale și fizice”.

Deși încă mai sunt multe cazuri de încălcări grave ale acestor norme, educația este considerată unul dintre drepturile fundamentale și inalienabile ale individului.

Bibliografie

Consiliul Uniunii Europene. (2019, 05 22). Recomandarea Consiliului Uniunii Europene din 22 mai 2019 privind sisteme de înaltă calitate de educație și îngrijire timpurie a copiilor. Retrieved 02 22, 2021, from EUR-Lex.europa.eu: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019H0605\(01\)&from=EN](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019H0605(01)&from=EN)

Education International. (2015). Education International's commitment to quality Early Childhood Education.ECE Strategy Paper. Education International.

Lee, M. (1994). Plato's philosophy of education: Its implication for current education. Dissertations (1962 - 2010) . Milwaukee, Wisconsin, SUA: Raynor Memorial Libraries.

Murphy, M. (2015). Plato's Philosophy of Education and the Common Core Debate. Association for the Development of Philosophy Teaching (ADOPT). Online Submission: ERIC.

Myers, R. G. (2004). In search of quality in programmes of early childhood care and education (ECCE). Paris: UNESCO Publishing.

UNESCO, UNICEF, The World Bank. (2016). Education 2030: Incheon Declaration and Framework for Action Towards inclusive and equitable quality education and lifelong learning for all.

Alfabetul

Lupașcu Valentina

Cu pași grăbiți ne îndreptăm
Spre scumpa noastră școală,
Unde cu drag noi învățăm
A scrie prima oară...
Cu lucruri simple-am început
Să scriem, să citim,
Iar alfabetu-am cunoscut,
Ca noi să-l îndrăgim.
Cu drag noi vom învăța,
Literale mici și mari,
Și cu spor le vom picta,
În caiete de școlari.
Alfabet el se numește,
Drag ne este să îl citim,
Literale ne povestește,
Și noi toți îl îndrăgim.
A, M au fost pașii de-nceput,
U, N au fost cei de continuat,
Scrierea am cunoscut,
Cuvântul MAMA am descifrat.
Și vom ști de-acum-nainte,

Să formăm cuvinte care,
Să le ținem veșnic minte,
Să le spunem la serbare.

Cine Oare Vine Intrând Domol ... în viața ta ? (Articol științific,pamflet)

Sandu Maria

În șoaptă ,timid ,încet ,dar în același timp galopând , străbătând zărilor ,mările și oceanele s-a furișat peste tot înaintea Toamnei , Norul Negru .Văzându-l neprietenos , oricine nu și-ar fi dorit să se mai întoarcă la casa ei părintească nici aceasta . Văzându-se pusă la colț de celelalte fiice ale Anului ,de surorile dar și de tatăl ei ,zise :

--Este și rândul meu să –mi îmbrac straietele !.De ce vă temeți de mine?

-- Pari agitată ,frumos de aranjată dar ce haine pătate ai pe tine, zise cea de-a doua fiică a Anului ,Vara. S-a întâmplat ceva ?De ce oamenii nu te mai primesc cu drag,de ce - ți miros parfumul gutuielor cu chipul acoperit ,de ce păsările nu se mai bucură de chipurile calde și de veselie copiilor care le urau odată ,călătorie plăcută și întoarcere ușoară?

Tomnei ,îi picură o lacrimă pe o frunză de stejar.Apoi,două și dintr-o dată o ploaie de lacrimi înduioșează pădurea de un verde –gălbui ,ruginiu-roșcată .Auzind acestea bufnița asculta ,ascunsă în tulpina unui copac bătrân și scorburos .Îndrăznește să-i aline supărarea . O mângâie pe creștet îi șterge lacrimile zicând :
- Norocul copiilor nu-l ia nimeni Planetei îi este drag să respire liber ,să le ofere copiilor clipe minunate de fericire ,de libertate .Sora ta nu este vinovată iar ,tovarășul ei Norul Negru s-a arătat pe neașteptate. Ea este întotdeauna mărinimoasă ...Este firesc să vă speriați .Orice lucru neprietenos... are și părți bune .Să nu uitați că muuuulte lucruri care au sufocat Planeta trebuie să încheie un volum .De ce să nu începeți voi altul? Oare,cât mai poate Pământul să respire cu plămânii ciunțiți de poluare ,oare animalele sălbatice cât vor mai suferi fără habitat,oareeee ...când copiii vor învăța din nou să se joace prin parcuri ,citind o carte ,să se plimbe pe ulițe,sau să se joace pe covorul cald și multicolor al frunzelor Toamnei ?

--Liniștește-te , îi spuse suspinând ,Vara .Toooooate ,dar toate sunt trecătoare.

--Și...eu nu am nicio vină,suspina Toamna .Asta am învățat de la tatăl meu și de la sora mea mai mare ,Iarna .Orice musafir să fie bine primit .Nu este politicos să-l scoți pe ușă afară. Învăță ce-i bine de la el.Evită lucrurile neplăcute ,ia-ți o nouă înfățișare de ÎNVĂȚĂCEL , fii politicos și desparte-te cu bunătate . Oferi bunătate,primești respect. ! Apoi ,ia-ți și tu o nouă înfățișare! ”Schimbarea din viața ta” ,deschide o nouă filă a vieții tale .Scrie o carte continuă mândrită dar

împăciuitoare Toamna cu povață . Începe cu Prefața .Continuă să scrii lucruri noi zîmbind în fiecare zi , Povestea ,”Cine Oare Vine Intrând Domol ...în viața ta ?” Vei învăța că,un început tragic va avea un final fericit.

- Ca-n basme ? zâmbi ironic Vara.

- Desigur .Ca-n basme ,în poveștile pentru copii ,răspunse Toamna.

Și așa Vara a înțeles că Toamna este cea mai frumoasă ,că jocurile,veselia ,culorile calde și Toleranța i-au inmuiat intențiile .Și s-au despărțit fericite .

Toamna a pornit la drum alături de Norul Negru întâlnind –o pe cealaltă soră mai mare ,Iarna.Acum Norul Negru și Iarna Albă alături . Abia atunci Vara a înțeles rostul nonculorilor și au trăit împreună fericiți :Anul cu fiicele sale iar ,Norul Negru s-a transformat într-o aură binecuvântată de Dumnezeu lievitănd prin eter aducând vesel,ie și înțelegere tuturor.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus Povestea,Cine Oare Vine Intrând Domol ...în viața ta.

SOLUTII PROACTIVE IN CAZUL COPILOR CU ADHD

IOANA VLASCEANU

Soluții proactive propuse pentru situațiile în care copiii întâmpină dificultăți în:

1. a urma instrucțiunile în cadrul unei activități:

- ghidajul prin întrebări ajutătoare;
- împărțirea sarcinii în sarcini mai mici și mai puțin complexe;
- utilizarea unor întrebări specifice.

2. a trece de la o activitate la alta:

- între sarcini să existe momente de repaus (intonarea unor cântecele pentru introducerea segmentată a secvențelor acțiunii);
- focusarea pe noua sarcină;
- ghidaj verbal (“Ce urmează acum să facem?”, “Ce lecție trebuie să facem?”);
- caiete diferite pentru sarcini diferite, chiar dacă e vorba de aceeași activitate;
- introducerea utilizării culorilor (scriu numere- folosesc galben);
- scrierea la tablă a diferitelor concepte cu culori diferite;
- folosirea recitării de poezie în grup, în mod constant, care să conțină conceptele învățate (exerciții de dicție) în scopul sistematizării mentale a conceptelor mai dificile.

3. a menține atenția într-o activitate :

- rupturi de ritm (realizate prin inflexiuni ale vocii, bătăi din palme, cântecele);
- recaptarea atenției în momentul în care apar perturbații în sala de clasă (folosirea tehnicii de a vorbi din ce în ce mai încet)
- introducerea de exerciții fizice pentru revigorarea corporală și mentală;
- tehnici de introducere a stării (“Așa-i că acum ne simțim mult mai bine?”)

4. a-și aminti regulile :

- acompanierea regulilor de anumite semne/simboluri pentru o mai bună aderență a regulilor;
- numerotarea regulilor și adresarea de întrebări aleatorii privind ghicirea acestora;
- recitarea regulilor la începutul orelor;
- redactarea regulilor sub formă afirmativă sau sub formă de metafore, prezentarea lor prin desene sugestive, afișate pe pereții din clasă;
- ancorarea în spațiu și timp a sarcinilor, ceea ce duce la setarea așteptărilor în vederea creșterii motivației.

PROBLEME PROPUSE – clasa a IV-a

MARILENA BABAN

1) Calculați cu cât este mai mare doimea numărului A decât sfertul numărului B, pe baza următoarelor exerciții:

$$10 \times 10 \times 10 - 100 \times \{400 : [200 - (10 \times 100 - A \times 10)]\} + 10 \times 2 \times 10 = 1 \times 1000$$

$$B \times 1 \times 0 + B : 6 \times 6 - B \times 6 : 6 + 6 : 6 \times B = 6 \times 10$$

2) La poarta Castelului fermecat, Făt-frumos găsește o capcană matematică: „Te gândești la un număr pe care îl mărești cu produsul dintre 907 și 6, apoi micșorezi suma găsită cu un număr format din nouă unități, patru sute, cinci unități de mii și trei zeci și vei obține cincimea lui 305. La ce număr trebuia să te gândești?”. El a răspuns repede, lăudându-se că e prea ușor: „La 580”.

Voi ce părere aveți? Motivați răspunsul cu ajutorul rezolvării.

3) Întâlnind un grup de ghiocei, Zefirul, un vânt calduț de primăvară, îi salută:

- Bună ziua, o sută de ghiocei!

- Nu suntem o sută! Dacă ar mai fi încă pe-atâția, încă jumătate și încă un sfert din câți suntem și cel care tocmai s-a ofilit, am fi fost 100.

Câți ghiocei a întâlnit Zefirul?

4) Știind că $(abc + def) : 14 \times 13 = 650$, iar $abc : def = 3$ rest 72, află care sunt cele două numere, abc și def.

5) Demonstrați că numărul 655 se poate scrie ca o sumă de 5 termeni, din care primii trei sunt reprezentați de numere impare consecutive care au suma 39, iar dacă împărțim pe al patrulea la următorul, obținem câtul 5 și restul 4.

Provocări pentru elevii din CLASA a II-a

Mădălina Drăgușin

1. Compară cel mai mic număr de trei cifre diferite cu suma numerelor 36 și 48 micșorată cu 17.

2. Fetele din clasa a II-a au plantat un număr de panseluțe egal cu cel mai mic număr de două cifre cu suma cifrelor 5, iar băieții au plantat un număr de zambile egal cu dublul numărului de flori plantate de fete.

Câte flori au plantat elevii clasei a II-a?

3. Află diferența dintre cel mai mare număr de două cifre cu suma cifrelor 3 și cel mai mic număr de două cifre cu cifra unităților 6.

4. Mă gândesc la un număr scad din el 15 și obțin răsturnatul scăzătorului. La ce număr m-am gândit?

5. La suma dintre 12 și succesorul său adaugă numărul 21 mărit cu predecesorul său.

6. Află suma a trei numere știind că dacă din „a” scădem 10 obținem numărul „b”, „b” este cu 15 mai mic decât „c”, iar „c” este cu 13 mai mare decât 15.

7. Patru membrii ai unei familii au împreună 92 ani. Câți ani vor avea împreună peste 2 ani? Câți ani aveau împreună acum 2 ani?

8. Câte numere de două cifre cu cifra unităților 3 sunt în șirul 0- 100?

9. Care este diferența dintre suma vecinilor numărului 24 și răsturnatul acestuia?

10. Află „a”, „b”, „c”, dacă:

$$a + b = 37$$

$$b + c = 64$$

$$a + c = 40$$

RAȚA ȘI BONDARUL

ILIE ANA-MARIA

Un bondar gospodar,
Singuratic și avar,
Tot zbura din floare-n floare
Și se întindea la soare.
De-odată, pe potecuță,
Văzu pe-o frunză, o frăguță
Mare, coaptă și zemoasă,
Ce dori s-o ducă-acasă.
-O frăguță atât de bună
Mi-ajunge o săptămână,
Gândea vesel Bondărel.
Însă el e mititel,
Nu are, sărmanul, forță
Ca să care o frăguță.
Tot trăgea și impingea,
Dar fructul nu se clintea.
O rățușcă un pic moțată
Și puțin cam crăcnată,
Îi sări în ajutor:
-Ce tot faci aici, de zor,
Măi, fârtate Bondărel?

Am să te ajut nițel
Dacă vrei să reușești
Din loc frăguța să urnești.
Dar bondarul cel zgârcit,
Gândindu-se la-mpărțit:
-N-am nevoie de ajutor,
O ridic acum în zbor.
Din aripi el tot dădea,
Dar fraga nu se mișca.
Apoi, foarte rușinat,
Spre rățușcă s-a-ndreptat,
O rugă să îl ajute
Din loc frăguța să mute.
Ea îl acceptă pe dată,
Căci nu era supărată
Și-amândoi s-au apucat
De împins și de cărat,
Iar spre seară, la apus,
Acasă fraga au dus.
Vai, ce mult s-au bucurat
De ce au realizat!
Iar bondaru-și dădu seama
Că-n unire stă puterea.

O lectură conștientă a programei

Cireșanu Luminița

Principalele provocări cu care m-am confruntat și le observ în acest an școlar sunt, în principal, elemente componente ale tipologiei familiei din care face parte elevul.

Familia este cel mai important context de viață, cu rol esențial în socializarea copilului. Mediul familial, ca factor de ordin psihogen, privit sub aspectul structurii, al condițiilor de ordin social-economic, cultural-educativ, oferă sau nu, construiește sau cârpește limbajul-comunicarea elevului. Astfel, nivelul redus al educației familiei, nu atât ca durată a studiilor ci, în special, ca valoare calitativă, se răsfrânge asupra copilului. Dezvoltarea laturii fonetice a limbajului, diferențierile fonetice specifice se încheie în jurul vârstei de 4 ani. Copilul și-a însușit spiritul limbii și regulile gramaticale în mod practic, prin comunicarea verbală cu cei din jurul său. Deci, rolul familiei este esențial, dar adulții se află ei înșiși în incapacitatea de a vorbi corect în contexte diferite de viață. Apare, astfel, atât un model greșit în însușirea limbajului elevului, cât și un context nefavorabil facilitării înțelegerii, comunicării și exprimării trebuințelor copilului. Din start profesorul se confruntă cu cea mai grea misiune: să corecteze obiceiuri, deprinderi deja prost formate în care spiritul limbii materne a crescut într-un mediu neprielnic.

Dacă rămânem în sfera nucleului familiei, o piedică reală în formarea competenței de a identifica semnificații ale mesajelor o reprezintă presiunea socială a modernității, tehnologizării, robotizării. Se înlocuiesc frumoasele dialoguri din familie, simplele cerințe, răspunsuri, observații, cu „jocuri” pe tableta....cu „prietenii” ireali pe telefon....cu forme robotizate ale unei aparente comunicări pe calculator..

Deficiențele de ordin educativ ale familiei sunt completate de factori socio-economici, de impactul major al mass-mediei, dascălul de la catedră aflându-se în fața unei reale provocări: să construiască contexte didactice pentru repovestirea unor secvențe din textul audiat, oferirea de răspunsuri la întrebări despre mesajul audiat, zidind pas cu pas printre ... denivelări ... și construind cărămidă cu cărămidă, înlăturând molozul adus din nepăsare, o „cetate” a viitorului adult, o fortăreață în care se poate sădi, crește și dezvolta una din cele 8 competente cheie, „COMUNICAREA ÎN LIMBA MATERNĂ”.

Mă pregătesc pentru concurs

Enăchescu Carmen

1. Care este suma primelor trei numere pare scrise cu trei cifre diferite?

- a. 306 b. 308 c. 310 d. 312

2. Din împărțitul numărului 123, scade triplul lui. Ai obținut:

- a. 123 b. 369 c. 492 d. 95

3. Dacă la un număr adaugi 28, din rezultat scazi 43 și triplezi noul rezultat, obții 171.

Numărul este:

- a. 50 b. 72 c. 100 d. 71

4. Triplul jumătății succesorului numărului 199 este:

- a. 300 b. 200 c. 100 d. 50

5. Diferența dintre produsul și suma cifrelor numărului 475 este:

- a. 156 b. 124 c. 63 d. 9

6. Dacă din triplul unui număr scădem jumătatea sa, obținem 375. Numărul este:

- a. 75 b. 50 c. 125 d. 150

7. Dacă împărțim două numere, obținem câtul 2 și restul 6. Diferența lor este 16. Suma lor este:

- a. 26 b. 12 c. 36 d. 32

8. Suma dintre descăzut, scăzător și diferență este 174. Triplul descăzutului este:

- a. 87 b. 78 c. 261 d. 135

9. Avem două numere naturale egale. Dacă mărim primul număr de 3 ori, iar pe al doilea îl micșorăm de 2 ori, suma lor devine 714. Numerele au valoarea:

- a. 204 b. 505 c. 102 d. 201

10. Ionel are 11 ani, iar tatăl său are 31 de ani. Cu câți ani în urmă a fost tatăl de 6 ori mai în vârstă decât fiul?

a.4 ani

b.5 ani

c.6 ani

d.7 ani

PROIECT DE ACTIVITATE

PANCIU EMILIA

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:

GRUPA: MARE

CATEGORIA DE ACTIVITATE: ACTIVITATI LIBER ALESE II

MIJLOC DE REALIZARE : Joc de miscare

TEMA: "Dansul iepurasului"

SCOP : Consolidarea deprinderilor de a participa la un joc ;

Dezvoltarea spiritului de echipa;

Crearea unei bune dispozitii;

Dezvoltarea armonioasa a organismului;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1- să respecte pasii de dans;

O2- să execute miscarile in concordanta cu muzica;

O3- să danseze dupa melodie;

STRATEGII DIDACTICE: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.

DURATA: 30-35'.

Anotimpul preferat

ȘCHIOPU DIANA

Toamna

Sunt frumoasă și bogată
Și destul de colorată!
Dacă vara eu închid,
Un nou an școlar deschid!
Nu sunt eu prea călduroasă,
Ci sunt cea care-i ploioasă.
La început v-aduc în dar
Multe frunze colorate,
Dar și multe poame coapte.
Însă spre final,
Vă-ntâlniți și cu brumar,
Luna care vă vestește,
Că toamna sfârșește!

Iarna

Sunt frumoasă, dar geroasă,
Pe alocuri albicioasă.
Eu vă dau de veste,
Că un an sfârșește,
Iar un altul nou sosește!
Sunt iubită de copii,

C-aduc multe jucării,
Daruri și ciocolățele,
Moș Crăciun vine cu ele!
Când gerarul a sosit,
La joacă ați și pornit!
Cu bulgări vă alergați
Și cu sania zburdați!

Primavera

Eu sunt cea care învie
Natura cu bucurie!
Mărțișorul vă vestește,
Că primavera sosește!
Nu sunt eu prea călduroasă,
Însă nici prea friguroasă,
Iar în mai un pic ploioasă.
Păsările călătoare
Vin spre noi fără-ncetare,
Pomii înmuguresc,
De-nflorit se pregătesc.
Insecte, fluturi, albine,
Ne spun că vara vine!

Vara

Eu sunt cea mai călduroasă
Și-ncep cu o zi frumoasă.
1 Iunie-i despre tine,
La mulți ani cu drag, copile!
Eu închid anul școlar

Și v-aduc vacanța-n dar.

De scăldat vă pregătiți,

Spre mare acum porniți!

Pe bunici îi vizitați,

Pe la rude vă plimbați

Și pe toți îi încântați!

Eu sunt vara, cea în care,

Voi aveți vacanța mare!

LECȚIA ÎNTRE TRADIȚIE ȘI ONLINE

Gherghinescu Georgiana

Una din provocările deja lansate în societatea contemporană este necesitatea regândirii școlii, a educației formale, alături de cea nonformală și informală, în variatele lor forme de articulare. Ca subsistem al macrosistemului de educație, sistemul școlar, prin oferta sa educativă, contribuie la structurarea traiectelor de (auto)formare și (auto)dezvoltare a personalității individului, pregătindu-l pentru a fi un beneficiar pretențios al educației permanente.

Așa cum remarcă profesorul Emil Păun, „școala contemporană funcționează, în mare măsură, în spațiul deschis și delimitat de paradigma modernității”, iar influențele postmoderniste sunt încă timide în practica educativă, chiar dacă sunt resimțite tot mai des indicii teoretice interesate de orientările propuse de postmodernism. (O “lectură” a educației prin grila postmodernității, 2002, p.13)

Lupta dintre tradițional și online este deschisă angajantă, revoluționară. Prin profesia lor, dascălii sunt aceia care dau viață transformărilor care au loc la nivelul sistemului de învățământ prin reformele care vizează calitatea educației. Modelul tradițional de predare nu răsunde noilor tendințe în didactica modernă, fiind fondat pe un model de învățare pasiv .

În modelul tradițional, cadrulul didactic îi revine rolul major de emițător, de a transmite cunoștințe spre un receptor pasiv, determinat să memoreze, să reproducă informația. Noul model de predare online se vrea un model activ și presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea interactivității.

Acest model impune în activitatea online un nou tip de relaționare pe mai multe direcții, profesor-elev, elev-elev, elev-profesor.

Temenul de modern este folosit în educație, de obicei pentru a releva situația avansată a prezentului în relație cu trecutul care a fost depășit prin dezvoltare. Pentru unii, modernitatea este opusă practicilor tradiționale și se caracterizează prin schimbare, inovație și dinamism.

Odata cu trecerea de la paradigma tradițională la cea modernă, asistăm la mutații semnificative și în cadrul învățământului.

În secolul XVII o nouă cultură, modernă, concretizată printr-o manieră de a gândi, a simți, a vedea lumea începe să se impună. Chiar dacă primii gânditori moderni (Grotius, Descartes, Galilei) nu au vrut să se separe de creștinism, ei s-au îndepărtat de miezul acestei religii. Efectele modernității vor influența în mod treptat civilizația europeană în toate aspectele ei.

BIBLIOGRAFIE

1. Ioan Cerghit „Metode de învățământ||, 2006, Ed. Polirom, Iași
2. Dumitru I „Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, 2001, Editura de Vest, Timișoara

SĂNĂTATEA PLANETEI – OBIECTIV PRIMORDIAL ÎN EDUCAȚIA ȘCOLARULUI MIC

Bădițescu Elvira Diana

”Dacă dorim să continuăm a trăi pe această planetă, este nevoie de o schimbare de atitudine”
(Albert Einstein).

Planeta Pământ , datorită condițiilor naturale pe care le pune la dispoziție -relief, climă, apă, sol,etc.- oferă un mediu propice evoluției ființelor vii de mii și mii de ani.

Din păcate, în ultimul timp, starea mediului înconjurător este tot mai deteriorată: spațiile împădurite se reduc, solurile agricole se degradează, stratul de ozon este mai subțire, numeroase specii de plante și animale au disparut, efectul de seră se accentuează și toate acestea din cauza acțiunilor oamenilor. Oare ei nu au înțeles încă faptul că întreaga lume este în interrelație ? Adică fiecare acțiune va produce o reacție care în complexul sistemelor vii este de multe ori imprevizibilă?

Pornind de la aceste rânduri ne dăm seama că astăzi există o nevoie imperioasă de educație ecologică pentru toate vârstele. Protejarea planetei Pământ, casa noastră, a tuturor, este o problemă care trebuie să- i intereseze nu doar pe ecologiști, ci pe toată lumea, atât copii cât și adulți. Ca și cadre didactice, în cadrul instituțiilor școlare, trebuie să punem accent pe educația ecologică, pentru a ne putea bucura pe termen îndelungat de albastrul curat al cerului, de limpezimea apelor, de florile câmpului și de frunzele verzi ale arborilor.

Lucru posibil de altfel, datorită subiectelor pe această temă din cadrul orelor de Matematică și explorarea mediului, Dezvoltare personală, Comunicare în limba română, mai târziu (clasele III-IV) de Științe ale naturii, Geografie sau a unui opțional la decizia școlii în această direcție.

Pentru formarea conștiinței și conduitei ecologice ca scop primordial al educației ecologice , cadrele didactice vor avea în vedere parcurgerea următoarelor etape:

- instruirea ecologică;
- formarea convingerilor ecologice;
- formarea comportamentelor ecologice.

Urmărind pe parcursul întregului ciclu primar realizarea obiectivelor educației ecologice, atât prin valorificarea conținuturilor unor texte din manual, cât și prin excursiile, vizitele, mapele tematice realizate, vom constata că la sfârșitul acestei perioade elevii au un bagaj de cunoștințe, dar și de abilități în stare să i facă să acționeze în vederea protejării mediului, chiar de la această

vârstă. Astfel, copilul va fi capabil să protejeze mediul apropiat (curtea, spațiul verde, arborii existenți), să planteze o floare, un copac, să atragă atenția celorlalți pentru a păstra curățenia, să participe la reciclarea unor deșeuri (din sticlă, plastic, hârtie) etc. desfășurată.

Considerăm că este o datorie de conștiință și etică să contribuim la ocrotirea mediului , a naturii, pentru că natura aparține nu numai generațiilor actuale ci și generațiilor viitoare în care proiectăm idealuri, speranțele noastre de continuitate.

Astfel omul rămâne singurul care poate să protejeze lumea vie și trebuie să învețe să o facă!

Bibliografie:

Berca, M., „Ecologie generala și protectia mediului” , Ed. Ceres, 2000,București

Dumitrescu, F., Stănculescu, C. – „Natura pe înțelesul copiilor”, Editura Carminis, 1998,Pitești;

Ionescu, Al., Săhleanu, V., Bândiu, C., – “Protecția mediului înconjurător și educația ecologistă”, Editura Ceres, 1989,București

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Glodeanu Maria Mihaela

Grădinița, cuvântul în sine, ne duce cu gândul la natură, la flori, la aer curat și prospețime, la un spațiu deschis, unde zboară liberi fluturii printre petale și frunze iar copiii vin și învață cu plăcere. În grădiniță copilul învață să exploreze mediul înconjurător, să analizeze, să pună întrebări, să-și exprime opinii și stări sufletești, să inițieze jocuri. Prin intermediul jocurilor desfășurate în grădiniță, preșcolarul își formează deprinderea de ordine, curățenie, igienă personală, într-un cuvânt de autoservire și independență, învață să iubească și să respecte natura. Jocul în mijlocul naturii îl ajută pe copil să-și consume energia prin mișcare, îl împiedică să se plictisească, îi stârnește curiozitatea, interesul, îi stimulează creativitatea, inițiativa și este activitatea pe care o fac cu cea mai mare plăcere. În fiecare copil este o nevoie imperioasă de a se juca, de a se amuza, de a fi activ. Acestea sunt expresii ale normalității și împrietenesc copilul cu natura de la vârste fragede.

Mediul înconjurător este un adevărat paradis pentru cine știe să-l privească și să-l înțeleagă. Vârsta preșcolară este o perioadă în care se poate forma la copii spiritul de observare și al priceperi de a selecta ceea ce este frumos din natură, prețuire față de frumos și armonia din natură. Mediul înconjurător în care copilul își desfășoară activitatea constituie un prilej permanent de influențare asupra acestuia, oferă posibilitatea de a veni mereu cu ceva nou pentru el, îi stârnește curiozitatea și dorința de cunoaștere. El constituie un cadru necesar evoluției ulterioare a copilului.

Natura, prin caracterul său viu și dinamic, trezește interesul copiilor. Este necesar ca preșcolarii să fie ajutați să pătrundă tainele naturii pentru a sesiza și înțelege interdependența și cauzalitatea fenomenelor.

Orice copil poate deveni prieten al naturii cu condiția să o respecte, adică să o privească în calitate de ecolog, cu gândul refacerii ei permanente. Natura are nevoie de prieteni, de protecție. Dacă îndrăgește natura și îi înțelege tainele, copilul se descoperă într-un viitor apărător și protector al acesteia. Dacă de la această vârstă înțeleg că orice specie și fenomen are un rol bine definit în natură, că dispariția sau distrugerea unora aduce dereglări importante, îi va stârni dorința de a se interesa de ocrotirea mediului și nevoia de a ocroti natura. Copilul învață la grădiniță să exploreze lumea înconjurătoare, să o analizeze, să pună întrebări în legătură cu

aspectele întâlnite, să facă predicții pe baza datelor culese, să-și exprime opinii și stări sufletești și să inițieze acțiuni.

Activitățile în aer liber permit participanților să experimenteze „învățarea activă” într-un cadru natural: rezervație naturală, parc, pădure, orice alt spațiu aflat în afara zidurilor unei clădiri. Observările, într-un spațiu neconvențional, relaxant, liber, cu bogăția de culori, de forme, de sunete sunt foarte prețioase și cultivă dezvoltă bucuria de a învăța la copilul mic .

Manifestarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător apare la copilul preșcolar ca urmare a desfășurării unor activități variate. Astfel se dezvoltă la copii deprinderea de ocrotire și îngrijire a mediului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Acatrinei G.: “Poluarea si protecția mediului ambiant”, editura Universitatii “Al. I. Cuza”, Iasi – 1994
2. Barnea M., Calciu Al.: “Ecologie umana”, editura Medicala, Bucuresti – 1979
3. Martinescu G., Ciuhodaru L.: “Fise medicale de igiena”, editura Bit, Iasi –

INITIEREA IN APLICAREA METODEI FIGURATIVE PRIN JOC

Proteasa Maria –Cristina

Interesul pentru studiu la varsta scolara mica se gaseste intr-o faza incipienta. Prezentarea continutului matematic cat mai atragator, clar, variat stimuleaza placerea de a cauta si satisfactia de a descoperi lucruri noi.

Dupa ce elevii au studiat toate cele 4 operatii matematice: adunarea, scaderea, inmultirea si impartirea se poate trece la partea de probleme a caror rezolvare cere metoda figurativa si mai exact de aflare a segmentelor ca marimi necunoscute, stiind total, diferenta sau cat.

Momentul in care copiii au fost pusi in fata acestei metode nu s-a departat dintr-o data de concret. La prima lor intalnire cu o astfel de problema , am apelat si la material didactic concret, mai exact la corpuri geometrice. Acestea mi-au fost de mare ajutor, intrucat am plasat utilizarea lor intre textul problemei, identificarea datelor si a relatiilor dintre acestea si reprezentarea grafica. Adica: am invitat 2 elevi in fata clasei si le-am asezat pe masa 17 corpuri geometrice. I-am anuntat ca unul din ei trebuie sa aiba cu 3 mai multe decat celalalt, sarcina lor fiind sa –si imparta piesele astfel incat sa respecte cerintele problemei. Evident , nu au reusit din prima, insa au tot incercat pana cand singuri si-au dat seama ca cel mai simplu ar fi ca cel care are mai multe piese sa le ia pe acelea(3) din multimea de pe masa, urmand ca pe cele ramase sa le imparta in mod egal.

Astfel , au inteles de ce in reprezentarea grafica, pe langa cele doua segmente reprezentand corpurile geometrice fiecarui copil, apare segmentul mai mic ce reprezinta diferenta dintre ei(cele 3 piese) si de ce urmeaza sa fie scazut din total, pentru ca apoi sa impartim la 2 sa aflam valoarea unui segment. Cu ajutorul creionului si riglei, am trecut la reprezentarea grafica .

Folosind corpurile geometrice din provocarea anterioara, jucam jocul “ Cel mai bun pilot” care piloteaza o racheta, elevii antrenandu-se in concurs pentru a castiga titlul de pilot cosmonaut.. Fiecare primeste o fisa pe care e desenata o racheta cu 5 trepte, pe fiecare din ele avand de rezolvat o sarcina de reprezentare .Emotia sau teama au fost inlocuite cu entuziasmul.

Ce a uitat pictorul?- proiect didactic

Haraga Nicoleta

Grupa: mare

Domeniul: Estetic și creativ – colaj

Subiectul activității: „Ce a uitat pictorul?”

Tema activității: elemente de limbaj plastic: pata de culoare

Mijloc de realizare: colaj: dactilo-pictură și lipire

Scopul activității: Evaluarea deprinderii de a exprima cu ajutorul elementelor de limbaj plastic (linia, punctul, pata de culoare) o temă dată.

Obiective operaționale:

O.1- să obțină efecte plastice prin combinarea culorilor primare (galben, roșu, albastru);

O.2- să aplice culoarea cu ajutorul degetelor realizând o compoziție plastică;

O.3- să finalizeze lucrarea începută, ordonând materialele la sfârșitul activității;

Strategia didactică:

Material didactic: fișe, ștampile, vopsele lichide, lipici, carton colorat, sclipici;

Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul.

Forme de organizare: frontal, individual.

Durata: 30 min

Bibliografie: Activitatea integrată în grădiniță, DPH București, 2008

PREVENIREA EȘECULUI ȘCOLAR PRIN TRATAREA DIFERENȚIATĂ

MIRESCU SIMONA –GEORGIANA

În condițiile învățământului activ, învățătorului îi revin îndatoriri noi, complexe, referitoare la cunoașterea evoluției fiecărui copil și la evaluarea sistematică a achizițiilor acestuia. Constatând lacune în cunoștințe sau în deprinderile unui copil, el trebuie să-i organizeze procesul de învățare astfel încât, bazându-se pe achizițiile sale anterioare, să-i completeze lipsurile. În acest context, greșelile pe care le face elevul vor constitui un indicator al demersurilor și al achizițiilor sale, care îi permite învățătorului să construiască programul de recuperare bazat pe sprijin individual și eficace. Numai astfel, fiecare elev, își va constitui, cu ajutorul învățătorului propriul său itinerar de învățare.

Actul didactic, în didactica sa, are caracter procesual, secvențial și poate fi reglat și autoreglat în permanență. Evaluarea vizează, deci, atât rezultatele învățării elevilor, cât și procesul însuși, în continua sa desfășurare.

Cunoașterea cu precizie de către învățător a obiectivelor urmărite de fiecare secvență, precum și a competențelor pe care trebuie să le dobândească elevii prin parcurgerea conținuturilor prevăzute de programele școlare constituie o condiție esențială pentru realizarea unui învățământ eficient. Ea permite organizarea demersului didactic ca sistem de relații între: obiectivele urmărite, conținut de predare-învățare, strategii (sarcini, situații de învățare), evaluare, progres școlar al fiecărui elev.

Activitatea diferențiată cu elevii trebuie să asigure realizarea sarcinilor învățământului formativ ce vizează dezvoltarea armonioasă a tuturor lanțurilor personalității. Activitatea diferențiată se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ organizat cu întregul colectiv al clasei. Obiectivele instructiv-educative ale activității diferențiate cu elevii trebuie realizate în principiu în timpul lecției. Activitatea diferențiată trebuie să-i cuprindă pe toți elevii clasei, atât pe cei care întâmpină dificultăți, cât și pe cei cu posibilități deosebite, pentru ca folosindu-se metode și procedee specifice particularităților individuale, să se asigure stimularea dezvoltării lor până la nivelul maxim al disponibilităților pe care le are fiecare.

În tratarea diferențiată a elevilor se va evita suprasolicitarea lor față de potențialul psihic real. Conținutul învățământului este comun obligatoriu, diferențiate sunt doar modalitățile și formele de predare-învățare.

Diferențierea activității în cadrul lecției presupune îmbinarea și alternarea echilibrată a activității frontale cu activitatea individuală și pe grupe de elevi. Diferențierea activității cu elevii se realizează în toate momentele lecției. Volumul mereu în creștere al cunoștințelor ce trebuie însușite de elevi și capacitatea acestora de a le asimila satisfăcător crează un decalaj care determină o acțiune de renovare a învățământului pe mai multe planuri: obiective pedagogice și conținutul învățământului, structuri, organizare și tehnologie didactică.

Abordând stilul tratării diferențiate, clasa devine un mediu dinamic și mereu în schimbare, în care dascălii pot dovedi că apreciază pe fiecare dintre elevi și pe toți elevii.

Tratarea diferențiată este o premisă a prevenirii eșecului școlar și reprezintă garanția obținerii unor rezultate deosebite în munca institutorilor.

Dificultăți de adaptare la clasa a V-a

Voicu Anca-Davida

Fiind învățătoare la clasa a IV-a și mamă de elev din ciclul gimnazial, mereu am avut temerea că trecerea la un alt ciclu școlar va provoca un discomfort copiilor. Trecerea copilului propriu mi-a demonstrat că, deși nu e plăcut pentru copii, adaptarea lor are loc, până la urmă. Totul depinde de felul de a fi al copiilor. De cele mai multe ori, temerile noastre, ale adulților, nu sunt împărtășite de copii, care trec într-o nouă etapă din viața lor plini de entuziasm și cu dorința "să fie mari". Și totuși, din experiența cu fiica mea am strâns câteva "obstacole" în calea adaptării.

Atunci când elevul care a terminat clasa a IV-a ajunge să devină elev al clasei a V-a, acesta va trece printr-o serie de transformări impuse de mediul la care se adaptează. Această trecere poate provoca copiilor un "șoc" prin care vor trece cu bine cu sprijinul profesorilor și al părinților.

Diferența dintre ciclul primar și clasa a V-a este, în primul rând, că la fiecare oră intră în clasă un alt profesor, o persoană diferită, pe când în ciclul primar era "doamna învățătoare". Doamna învățătoare era cu elevii în curte, era cu elevii la oră, ea știa ce se întâmplă cu copilul de la intrarea în școală până la plecarea acasă. La gimnaziu e diferit. Profesorii intră și ies din clasă, unii dintre ei nefiind foarte interesați de cunoașterea aprofundată a elevilor, ci, mai mult, de predarea materiei. Dirigintele clasei nu este mereu în apropierea colectivului, uneori nefiind în școală.

Trecerea de la calitative la note este un alt element care dezechilibrează elevul la începutul clasei a V-a. Orarul încărcat, cu multe materii la care au de învățat copii, uneori cu ore după amiaza. Programa este mai încărcată, sarcinile uneori nu sunt destul de clar formulate de către profesori, uneori nu sunt date nici explicații suplimentare, conținuturile predate nu sunt adaptate pregătirii copiilor, de multe ori profesorii folosind limbajul de specialitate, cu care copilul nu este obișnuit. Elevului îi este destul de greu să se adapteze diverselor stiluri de predare, ținând cont de faptul că, până la acel moment, toate materiile au fost predate de o singură persoană, cu același stil de predare.

Unii profesori nu știu cum să ofere sprijin elevilor, nu au nici timp, iar elevii nu știu cum să ceară acest ajutor. Există în școală conflicte între elevii aceleași clase, dar și din clase diferite, care, poate nu sunt gestionate corect, sau nu sunt nici măcar observate.

Toate aceste "noutăți" pot provoca reacții nepotrivite ale copilului față de școală, dar, dacă profesorii se deschid către elevi, iar părinții își sprijină copii, trecerea către această nouă etapă din viața lor va fi mult mai ușoară.

Profilul de formare, prezentat părinților elevilor care intră în clasa pregătitoare

Țicheriu Marinela Lucreția

La începutul clasei pregătitoare este foarte important să prezentăm părinților ceea ce vom urmări pe parcursul celor cinci ani de studiu în învățământul primar. Astfel, îi vom familiariza cu competențele pe care copiii dumnealor le vor dezvolta până la finalul clasei a IV-a. Putem să facem acest lucru în întâlniri față-în-față, sau on-line, prin intermediul unor aplicații diverse.

Voi expune mai jos, profilul de formare prezentat părinților elevilor mei, la începutul ciclului primar, în format PowerPoint.

Dragi părinți,

Voi începe cu un citat al lui Elbert Hubbard:

„ Scopul învățării unui copil este ca acesta să meargă mai departe fără profesorul său”.

Consider că, într-adevăr, scopul învățării unui copil ar trebui să fie acela de a merge mai departe fără profesorul său, dascălul fiind, doar, deschizătorul de drumuri . Astfel, pornind din clasa pregătitoare, cu ajutorul meu, vor parcurge drumul cunoașterii până la finalul clasei a IV-a. Sunt convinsă că, acești elevi vor putea merge mai departe înspre gimnaziu, fără mine, cu un bagaj de cunoștințe , încheind astfel o etapă a școlarității lor. Vor urma alți profesori, alte etape și își vor putea continua drumul către finalitatea educațională urmărită atât în cadrul școlii, cât și în cel al familiei.

Acest lucru se poate realiza cu ajutorul celor opt competențe – cheie, acestea reprezentând rezultate ale învățării, ansambluri de cunoștințe, abilități și atitudini care urmează să fie formate copiilor dumneavoastră.

Cele opt competențe – cheie sunt :

1. Comunicare în limba maternă / română :

- În cadrul acesteia vor învăța : să utilizeze în mod corect limba română, să formuleze întrebări și răspunsuri, să citească, să scrie, să-și exprime propriile gânduri, emoții, în contexte familiare de comunicare, să descopere dragostea pentru lectură.

2. Comunicare în limbi străine :

Vor învăța : să identifice anumite informații într-o limbă străină, în cazul nostru în limba engleză, în mesaje orale sau scrise , simple, să-și exprime anumite păreri, emoții în cadrul unor mesaje scurte, scrise și orale, să inițieze dialoguri scurte în contexte familiare de comunicare

3. Competențe matematice (A) și competențe de bază în științe și tehnologii (B) :

Vor învăța : să folosească terminologia specifică matematicii, să numere, să calculeze, să rezolve probleme simple, să utilizeze unitățile de măsură, să recunoască figurile și corpurile geometrice, cum să se comporte în relația cu mediul înconjurător

4. Competențe digitale:

Vor învăța: cum să utilizeze, corect, dispozitivele pe care le dețin, să folosească unele funcții și aplicații simple ale acestora, să respecte unele norme de bază privind siguranța în mediul on-line

5. A învăța să înveți :

Vor învăța: să identifice elementele pe care le presupune o sarcină de lucru, să formuleze întrebări când au neclarități, să utilizeze metode simple pentru a înregistra informații, cum să-și concentreze atenția asupra sarcinii de lucru.

6. Competențe sociale și civice:

Vor învăța: să manifeste interes pentru autocunoaștere, cum să se comporte în mediul școlar, familial, social, cum să ne acceptăm unii pe ceilalți, indiferent de religie, naționalitate, culoarea pielii etc.

7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat:

Vor învăța: cum să manifeste curaj în abordarea și realizarea unor sarcini, cum să coopereze, cât de important este să fie creativi.

8. Sensibilizare și exprimare culturală:

Vor învăța că dragostea pentru cultura națională, locală, pentru portul popular, cântecele, arta, obiceiurile specifice zonelor țării noastre ne reprezintă, ca neam.

Voi încheia tot cu un citat, la care vă rog să reflectați !

„ Întregul scop al educației este să transforme oglinzile în ferestre”. (Sydney J. Harris)

Rolul educației în formarea personalității copilului

ZAHARIA COSMINA DACIANA

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Educația permanentă este mai mult decât o paradigmă sau normă pedagogică, ea presupune existența unui sistem social concret care să includă ansamblul experiențelor de învățare oferite de către societate individului. Acest sistem are trei componente majore: educația inițială, educația adulților, educația difuză. Sistemul de învățământ reprezintă prin conținut, cuprindere și organizare un subsistem în cadrul educației permanente. Preocuparea autoformativă se dezvoltă în procesul afirmării personalității în relație cu lumea exterioară ce apare la sfârșitul preadolescenței și când se accentuează năzuința spre realizarea de sine, autodepășire și creativitate. Motivația automodelării personalității la nivel caracterial este dată de modelul și idealul de viață ce devin scopuri ale autoeducației. Procesul prin care subiectul face opțiunea pentru un anumit model pe care-l transformă ulterior într-un ideal propriu de viață tangibil este foarte personal și greu de anticipat. Acesta are la bază procesul de formare a unei identități de sine autentică și de dezvoltare personală în plan afectiv, moral și spiritual, precum și o permanentă autoevaluare la toate nivelele personalității. Se vorbește, de aceea, de „educație permanentă integrată”, termenul „integrată” desemnând, pe de o parte, integrarea tuturor instanțelor și formelor de educație la diferite nivele (educație prescolară, educație școlară, educația adulților) și, pe de altă parte, integrarea într-un sistem unitar a tuturor formelor sociale de educație (formală, nonformală și informală). Din perspectiva educației permanente, învățământul apare ca o etapă importantă în formarea individului dar nu singura.

Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalență cu acesta, Philip Coombs a diferențiat încă din anii 70 trei tipuri (forme, moduri) de educație: formală, nonformală și informală. Termenul cel des folosit și care s-a suprapus multă vreme peste sensul educației este cel de educație formală sau școlară. Semnificația corectă este cea de educație intenționată, organizată, sistematică și evaluată, încredințată unor educatori cu o pregătire specială și realizată în instituții specializate (grădiniță, școală, universitate, centru de formare). Educație formală: sistemul de educație, structurat ierarhic și gradat cronologic, pornind de la școala primară până la terminarea universității, incluzând, pe lângă studiile academice generale, diverse programe specializate de formare (cursuri, activități de formare organizate de instituții de învățământ de la bibliotecă sau din mass-media. Educație nonformală: orice activitate educațională organizată în afara sistemului formal existent – fie că se desfășoară separat sau ca un element important al unei activități mai largi – care este menită să răspundă nevoilor educaționale ale unui anumit grup și care are urmărește obiective de învățare clare.

Educația nonformală este educația de tip instituțional, dar nonșcolar, desfășurată în locuri care nu au în mod special o misiune educațională proprie (în cluburi, asociații, teatre, muzee etc.). Acest termen „desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar întotdeauna cu efecte formative” constituindu-se ca “o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal”.

Educație informală: procesul de învățare de-a lungul vieții, în cadrul căruia fiecare individ își formează atitudini, își interiorizează sau clarifică anumite valori, dobândește deprinderi și cunoștințe din experiența cotidiană, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care trăiește – de la familie și vecini, de la locul de muncă sau de joacă, de la piață/ magazin. Este acea educație cu caracter spontan și nesistematic, care se realizează prin contactele directe ale individului cu mediul social, de cele mai multe ori aceste influențe fiind hotărâtoare în evoluția individului (programe TV, concerte, diverse situații cotidiene). Această formă precede și depășește ca durată și experiență educația formală și ar trebui să se constituie într-un temei relevant pentru educație. Cele două educații: nonformală și informală se află într-o relație complexă cu școala. Pe de o parte, școala valorifică primele achiziții nonformale ale copiilor, pe de altă parte, școala trebuie să asigure fundamentele care fac posibile educația și învățarea pe tot parcursul vieții, în varii contexte. Documentele recente de politici educaționale acordă un rol important acestor conexiuni. O măsură concretă în acest sens este elaborarea portofoliului personal pentru educație permanentă, ce conține, pe lângă studii și educație formală, calificările obținute și competențele dobândite în contexte nonformale, care sunt recunoscute sau nu printr-un act de studiu. Portofoliul induce astfel o presiune asupra sistemelor formale de a deveni mai competitive și de a-și diversifica oferta.

Bibliografie:

- 1.C.Cucos,Pedagogie,EdituraPolirom,Iasi,2002;
2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;

Importanța lecturii

Costina Gheorghe

Pentru a sublinia importanța lecturii, vin cu câteva exemple practice din cadrul orei noastre săptămânale de lectură. Cea mai iubită activitate o reprezintă prezentarea cărții preferate, moment în care elevii care doresc ies în fața clasei, în fața colegilor, pentru a populariza cartea citită, pentru a expune ideile lor cu privire la conținutul parcurs. Eu și colegii elevului adresăm întrebări care au rolul de a dezvălui tainele textului literar, moment în care îl încurajăm și îl stimulăm pe elevul respectiv să își împărtășească ideile, părerile, convingerile, opiniile. De fiecare dată elevii sunt aplaudați, apreciați pentru implicarea în activitățile de lectură și, în acest fel, ei prind drag de carte, simt că ideile emise de ei au valoare și sunt demne de luat în seamă.

Foarte multe activități susținute în cadrul orei de lectură sunt inspirate de pe platforma de învățare twinkl.ro și voi enumera aici: „Cărămizile lecturii”, „Să ne întindem la citit”, „Căutată – Se oferă recompensă”. În cadrul activității „Cărămizile lecturii”, elevii au scris pe fiecare cărămidă numele cărții preferate sau a ultimei cărți citite, precum și numele autorului cărții. Este valorizant ca fiecare elev să contribuie la construcția aceluia zid, formându-se astfel și sentimentul de apartenență la grup, încurajând ideea de ctivitate în echipă.

O altă activitate preluată de pe twinkl.ro este „Să ne întindem la citit!” Noi ne-am întins la lectură, atât la propriu, cât și la figurat: am imprimat tricouri în miniatură pe care le-am completat cu idei, comentarii, caracterizări ale personajelor preferate din lecturile citite și le-am înșirat pe sfoară cu cleștișori. Elevii au fost foarte încântați să își vadă ideile expuse sub această formă, iar scopul activității a fost atins: lectura se realizează cu plăcere, au ocazia să devină ei înșiși autori de mici texte, să scoată în evidență trăsături ale personajelor preferate etc.

Importanța lecturii este imensă, aduce multiple beneficii elevului, dezvoltă vocabularul, imaginația, creativitatea, gândirea critică și autocritică. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, activitate care se răsfrânge asupra capacităților de gândire și limbaj. Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică aspectul cognitiv, aspectul educativ, aspectul formativ.

„Fiecare carte pare că închide în ea un suflet. Și, cum o atingi cu ochii și cu mintea, sufletul ți se deschide ca un prieten bun.” (Maxim Gorki)

Webografie: www.twinkl.ro

INTERVENȚIA ÎN CAZUL COPIILOR CU NEVOI SPECIALE ÎN CLASĂ

Gheorghe Georgeta Mihaela

S-a conturat în ultima perioadă de timp o nouă paradigmă la nivelul managementului clasei de elevi: integrarea, ca principiu organizatoric preluat și acceptat necondiționat și în pedagogia generală.

Cei mai mulți copii cu probleme de învățare și de comportament prezintă și puncte fierbinți la nivel social-relațional. În universul vieții lor cotidiene, regulile comportamentale, modalitățile de definire ale informațiilor și situațiilor, precum și decodificarea modelelor, au o altă semnificație statuată prin jocul regulilor și al normelor stabilite de comunitatea școlară și de educator. Rămâne deschisă întrebarea: cu ce drept acordă unii pedagogi eticheta de "handicapat" copiilor dezavantajați tocmai în spiritul însușirilor anterior amintite? Ce trăsături de personalitate determină un anumit tip de percepție socială pentru copiii cu nevoi speciale? Când cineva este considerat "normal", când diversitatea personalității umane poate fi considerată drept apanaj al normalității, atunci nu mai avem nevoie de a tinde către apartenența omogenității, și astfel, anumiți oameni nu vor mai fi izolați, selecționați. În acest caz este drept ca trebuințele individuale și problemele descrise anterior să ia într-un timp cât mai scurt locul noțiunii stigmatizate, fără a simplifica prin acesta acțiunile pedagogice, dar mai ales substratul teoretic, argumentativ.

Tot astfel nu va mai fi creată o a doua categorie de oameni inferiori. Cei fără handicap trec drept normali, iar instituțiile lor fiind orientate regulamentar, rectiliniu, în timp ce, prin simetrie, cei cu nevoi speciale, ca anormali, punându-li-se la dispoziție direcții specializate de instrucție și formare.

În sinteză, integrarea socială nu poate cauza separație socială, ci o firească echilibrare a realității sociale. Includerea nu va mai putea fi atinsă prin excludere. Ca pedagogi, trebuie să recunoaștem că diferențierea și variabilitatea sunt normale și că numai pornind de la comunitate ele pot fi acceptate.

Speranța democratizării societății contemporane pe baza respectării drepturilor omului pentru fiecare membru al ei a cuprins de la o perioadă încoace și persoanele cu nevoi speciale în educație pentru care posibilitățile de viață normale sunt mai reduse, dar spre care totuși aspiră. Ar fi de amintit aici câteva pasaje din Statutul Consiliului Europei privitoare la problema abordată: Art I: "Persoana umană este inviolabilă", Art. II: "Persoana umană are dreptul la dezvoltare liberă", Art. III: "Egalitatea tuturor oamenilor și interdicția dezavantajării ori a prejudecării persoanei

umane”. Managementul clasei prezintă în momentul de față necesitatea schimbării paradigmelor astfel încât evaluarea pedagogică să fie operate la un nivel înalt de obiectivitate, iar noțiunile teoretice să găsească o proiecție practică la nivelul sarcinilor concrete de intervenție în dezvoltarea personalității. Schimbarea raportului dintre componenta medicală și cea educativă la nivelul teoriei și practicii cu persoanele având nevoi speciale este un prim demers al pedagogiei integrative ca funcțiune ce trebuie aplicată imediat.

Managementul clasei de elevi se află în fața unei noi provocări, pretențiile pedagogice trebuiesc mărturisite realist, iar dezideratul integrării în științele generale ale educației trebuie să fie redeschis. Astfel, pe bazele schimbate ale cadrului acțional de astăzi nu vor mai fi posibile separațiile între școlile de masă și școlile special, între pedagogie și pedagogie specială, iar problematica integrării se va situa pe o poziție privilegiată la nivelul preocupărilor Științelor Educației.

Pentru managementul clasei este demnă de luat în seamă deschiderea către pedagogie și către științele educației. Sistemul prezentat anterior croiește drumul unei reale integrări pedagogice în clasă. Ea pune temelia unei punți de legătură între cele două latifundii spirituale și științifice având ca rezultat un înalt nivel calitativ al instrucției și învățământului cu acest specific. Managementul clasei are atunci posibilitatea de a-și îndeplini și nobila misiune de a transcende granițele fizice și spirituale dintre copiii și tinerii cu dificultăți adaptive și ceilalți copii din clasă/școală. Când integrarea va deveni regulă în orice caz instrucțional, nu va mai fi necesară decât o calificare superioară a cadrului didactic.

Cu privire la schimbarea raportului dintre managementul clasei și psihopedagogia specială trebuie menționat că începutul acestuia ar fi bine să se găsească în modificarea personalității, a gândirii și reprezentărilor educatorilor în vederea mobilizării lor pentru realizarea dezideratului integrării școlare. Așadar, sistemul de formare al cadrelor didactice poate fi considerat ca un potențial element preferențial pentru introducerea în școală și universitate a ideii și practicii integrative.

Nu este greu de înțeles de ce e absolut necesară sensibilizarea cu conceptul de integrare, precum și cu o strategie specifică de calificare a cadrelor didactice în conformitate cu aceste obiective. Această problemă constituie încă o temă fundamentală de investigare pentru specialiștii domeniului științelor educației. Procesul de formare și de perfecționare a cadrelor didactice trebuie să fie reasezat pe baze noi, refundamentat preluând la nivelurile curriculare conținuturi privitoare la integrare. La poziția de până acum a educatorilor au contribuit și anumite ambiguități provocate de nediferențierea clară a diagnosticului medical cu cel psihologic și cu terapia educațională.

Altfel, atât politica educațională și școlară, cât și științele educației în general urmează să dezvolte această orientare înspre scopurile și dezideratele propuse. Cu obiectivitate se cuvine să menționez că integrarea nu poate fi considerată ca unica problemă de studiu a psihopedagogiei

speciale, ci va fi substituită treptat de avatarul conștiinței individuale și sociale în fața fenomenului complex provocat de persoanele cu nevoi speciale.

Bibliografie: Romiță B. Iucu, „Managementul clasei de elevi”, editura Polirom, București, 2006.

Comunicarea eficientă dintre părinte și copil

Adomnicăi Tabita- Adriana

Trăim într-o societate în care comunicarea dintre părinte-copil a devenit tot mai slabă. Observ chiar și în clasa mea de elevi, că acest lucru este o problemă majoră, o problemă pe care o întâlnesc la mai bine de jumătate de clasă. Aceste lucruri apar din cauza neimplicării suficiente a părinților în viața copiilor lor, din cauza nepăsării unora din ei, din cauza certurilor petrecute în familie și chiar din cauza faptului că, în loc să comunice, să împărtășească ideile cu aceștia, deseori li se oferă un telefon, o tabletă, un laptop sau un calculator pe care să-și petreacă în mare parte timpul singuri.

Familia, în lumea în care trăim, joacă cel mai important rol în dezvoltarea, formarea și comunicarea eficientă a copiilor. Aceasta constituie baza pentru fiecare copil în parte.

De asemenea, putem spune că, peste tot în jurul nostru, comunicarea este cheia care deschide orice ușă. Suntem înconjurați de la comunicarea cu propria persoană și până la comunicarea cu ceilalți.

Comunicarea deficitară dintre părinți și copii se poate datora unor factori care se întâlnesc frecvent în familii. Câteva exemple întâlnite chiar în clasa mea de elevi sunt: stresul- un factor foarte des întâlnit care pune presiune pe elevi deoarece părinții au așteptări prea mari de la copii ; frica- este un alt factor care apasă pe umerii unora deoarece trăiesc în familii dezorganizate, în care deseori sunt certuri, bătăi; nepăsarea- își face și ea prezența tot mai mult în ziua de azi deoarece unii părinți consideră că, așa cum s-au descurcat ei în viață se vor conforma și ai lor copii ; amenințarea- un alt factor care își pune amprenta într-un mod accentuat asupra copiilor. Acestea sunt doar câteva aspecte pe care le-am putut observa eu, și care cred că, generează în copii frica de a comunica cu părinții, dar și cu ceilalți.

Anamaria Chiș prezintă în unul din articolele sale cele 12 blocaje ale comunicării care apar în relația părinte-copil: comenzile, amenințările, predicile, soluțiile găsite în locul lui, lecțiile, judecățile, acceptarea oricărui lucru, jignirile, analiza, consolarea, interogarea și amânarea. (Anamaria Chiș, 2017)

Lipsa de timp a părinților, lipsa activă de implicare în momentele cele mai importante, lipsa susținerii suficiente, lipsa evitării comportamentului copilului, lipsa înțelegerii copilului, lipsa

ascultării acestuia, lipsa răbdării și devotării sunt doar câțiva din factorii care mențin și adâncesc comunicarea defectuasă dintre părinte și copil.

În concluzie, eu cred că, comunicarea eficientă dintre părinte și copil se poate produce pe baza unei relații armonioase de prietenie, pe baza susținerii, chiar și atunci când nu este totul după așteptările părintelui, pe baza empatiei dintre cei doi, dar și a rezolvării situațiilor care nu sunt tocmai plăcute.

MOTIVAȚIA ÎN PROCESUL INSTRUCTIV -EDUCATIV

Nisteriuc Mădălina- Sînziana

Motivația este unul dintre cele mai importante prerechizite ale învățării școlare. Sunt investite sume enorme de bani pentru construcția de școli, pentru echiparea acestora, pentru remunerarea personalului didactic, dar toate acestea devin inutile dacă elevii nu vor să învețe. Problema care se pune în acest context este următoarea: Ce anume îl face pe un elev să dorească să învețe, iar pe un altul să nu dorească acest lucru? Dorința unui elev de a depune un efort cognitiv în scopul achiziționării de noi cunoștințe este produsul mai multor factori cu acțiune conjugată; pornind de la personalitatea și abilitățile elevului implicate în sarcini specifice de învățare până la mobilizarea generală pentru învățare.

Motivația pentru învățare influențează procesul de învățare în sine, și, implicit, rezultatele acestui proces. Literatura de specialitate s-a focalizat mult asupra acestei teme care își păstrează actualitatea. Specialiștii au încercat să identifice pârghiile prin care se declanșează motivația pentru învățare, dar și acele tehnici și strategii prin care adulții din școală – în principal profesorii și directorii – pot crește gradul de motivare a elevilor.

Motivația învățării se subsumează sensului general al conceptului de motivație și se referă la totalitatea factorilor care îl mobilizează pe elev la o activitate menită să conducă la asimilarea unor cunoștințe, la formarea unor priceperi și deprinderi. Elevii motivați sunt mai perseverenți și învață mai eficient. Motivația este una dintre cauzele pentru care elevul învață sau nu învață.

Foarte mulți profesori reproșează elevilor faptul că nu fac eforturile necesare pentru a învăța și că nimic nu-i motivează. Orice profesor care dorește stimularea motivației elevilor pentru activitatea de învățare trebuie să înceapă prin a-și analiza și autoevalua propria motivație, precum și modul în care își desfășoară activitățile de predare-învățare-evaluare.

Motivația nu poate fi abordată în mod singular. Elevii manifestă grade diferite de motivare, ca intensitate și sunt sensibili la diferite tipuri de motivație. De exemplu, un elev poate fi motivat să-și facă o anumită temă pentru acasă pentru că este împins de curiozitate sau interes pentru cunoaștere, altul dorește să obțină aprecierea din partea profesorului, colegilor sau părinților. Un elev poate resimți un acut resentiment față de obligațiile școlare, pe care le îndeplinește, dar cu mare efort, în timp ce altul vede în aceeași sarcină școlară provocare, plăcere, încântare.

Pentru a avea succes este necesar să ne formăm un stil de predare- învățare care să motiveze elevii, centrat pe argumentarea utilității, stimularea abilităților și competențelor existente, asigurarea trecerii la acțiune.

În procesul de creștere a motivației elevilor pentru învățare, fixarea obiectivelor constituie o etapă importantă. Este bine ca profesorii să încurajeze elevii să-și asume obiective ambițioase sau să-i convingă să accepte obiectivele pe care aceștia le propun, în funcție de interesele și aptitudinile identificate.

Stima de sine are un impact profund pozitiv sau profund negativ asupra motivației și performanței școlare. Oferirea de feedback pozitiv, atitudinea optimistă față de elevi, tratarea echitabilă a tuturor elevilor, comunicarea deschisă și caldă (modul de adresare asupra rezultatelor evaluării, găsirea unui cuvânt bun pentru fiecare elev, chiar și atunci când acesta creează dificultăți în clasă), răbdarea, tactul sunt abilități importante pentru un profesor care motivează învățarea elevilor. Deși nu este ușor, de noi depinde găsirea strategiei optime de motivare!

PROFESORUL CA MANAGER AL CLASEI

Ioniță Elena

Profesorul este o persoană cu o pregătire specială într-un domeniu de activitate și care predă o materie de învățământ.

Managerul (administrator, organizator, planificator) este specialist în management (persoana care are cunoștințele și talentul necesar pentru a valorifica profitabil resursele umane, financiare și materiale ale unei societăți comerciale, organizatorii etc.)

Profesorul poate fi manager deoarece acesta lucrează cu o organizație (clasă de elevi) și coordonează resursele (umane, materiale, financiare și informatice ale acesteia). Condiția pe care trebuie s-o îndeplinească însă un profesor pentru a fi manager este să aibă dublă specializare (și specializare în managementul clasei și talentul necesar adică abilități de leader). În continuare voi inventaria câteva sfaturi practice în ceea ce privește managementul clasei de elevi:

1. Începeți prin a fi ferm cu elevii: puteți deveni mai relaxați ulterior.
2. Impuneți liniștea în clasă înainte de a începe să vorbiți.
3. Învățați să folosiți numele elevilor.
4. Pregătiți lecțiile în amănunțime.
5. Pregătiți materialele și aparatele necesare înainte de sosirea elevilor.
6. Este necesar să cunoașteți modul de utilizare a aparatelor și să fi executat măcar o dată experimentele respective înainte de a le executa la oră.
7. Fiți dinamic, mergeți printre bănci.
8. Începeți lecția cu ceva captivant și încercați să mențineți interesul și curiozitatea elevilor.
9. Oferiți instrucțiuni clare.
10. Învățați să vă controlați vocea.
11. Este bine să aveți pregătite exemple alternative și materiale auxiliare pentru o mai bună înțelegere a ceea ce predați.
12. Când vorbiți, priviți clasa și învățați cum să observați totul.

13. Când fixați teme pentru acasă, țineți cont de vârsta, abilitățile și fondul cultural al elevilor.
14. Structurați lecțiile în așa fel încât învățarea să se producă în perioadele de timp optime.

Importanța activităților extrașcolare în educația copiilor

Tanase Bianca Ionela

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori – “Descoperirea copilului”)

Școala este ca o lume fermecată, plină de basm și feerie, este lăcașul unde se pun bazele „clădirii” fizice și spirituale a „puiului de om”. Doar „zâna”, modelatoarea de suflete și minți, știe, cu mult tact și răbdare, să-i treacă pragul palatului fermecat pentru a îmbrăca haina plină de vrajă și mister a basmului, a jocului, a cântecului și a poeziei. Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed- back pozitiv.

Disciplinarea pozitivă

Păcurariu Elena

1. Dragostea, onestitatea, respectul, răbdarea și timpul consider că sunt nevoi emoționale prioritare ale copilului. Nevoia de dragoste a copilului este satisfăcută atunci când părintele îl îmbrățișează, iar onestitatea, în momentul în care părintele recunoște că și el greșește uneori; faptul că este adult nu îl face perfect. Timpul reprezintă o nevoie a copilului pe care părinții o pot îndeplini prin acordarea unui răgaz din zi, doar pentru joacă.

2. Dacă părinții nu sunt onești cu copilul, acesta poate să îi mintă în legătură cu aspecte importante, de exemplu, faptul că și-a făcut temele sau să lovească un coleg, iar apoi să nu recunoască atunci când este întrebat de către învățătoare/alt cadru didactic. Atunci când părintele este prea preocupat de problemele de la serviciu sau din viața cotidiană și nu are răbdare să-și asculte copilul, să facă temele cu el sau să-l ajute să repare o jucărie, pot apărea comportamente problematice ale copilului precum: aruncarea/lovirea jucăriilor, plâns set strident și țipete în magazin/spații publice.

3. Părinții sunt persoanele din viața copilului care joacă un rol foarte important în dezvoltarea emoțională a acestuia. Încă din primele minute din viața copilului, părinții sunt cei de care la început depind, apoi sunt ajutați să cunoască lumea, iar apoi încurajați să devină autonomi, astfel că, ei pot controla foarte atent factorii ce țin de vârsta copilului, mediul în care apare comportamentul și standardele comportamentale ale familiei când se are în vedere stabilirea existenței unui comportament problematic sau nu. În cazul în care copilul se află la vârsta preadolescenței, dar încă are sentimente de neliniște și teamă atunci când se află la școală preț de 5-6 ore și își dorește să ajungă cât mai repede acasă, în mediul său confortabil, sigur, atunci părintele ar putea încerca să caute sursa acestei nesiguranțe/disconfort a copilului. Părintele poate preveni apariția comportamentelor nedorite precum timiditatea sau agresivitatea copilului prin descoperirea unor hobby-uri care să îl ajute să se integreze în anumite grupuri atunci când familia se mută constant.

4. Comportament problematic Operaționalizarea comportamentului

Emi lovește alți copii de la grădiniță

Emi refuză să împartă orice jucărie, indiferent dacă se joacă cu ea sau nu.

Emi se încruntă și își strânge pumnii atunci când nu este numit primul să răspundă la o întrebare.

Emi aruncă cu jucării sau orice obiect îl are în apropierea lui în alți copii când este nemulțumit.

Adelina este hiperactivă

Adelina ia jucării și le pune pe măsuță, iar după 5 minute le abandonează și dorește să ia altele.

Adelina se plimbă în timpul activităților pe la măsuțele celorlalți copii.

Adelina spune că se plictisește sau că nu poate să modeleze o floare, doar după câteva minute.

5. Etichetarea copiilor de către părinți aduce cu sine o serie de consecințe negative precum: o stimă de sine scăzută a copilului, conflicte în sânul familiei, comportamente nedorite la nivel verbal (jigniri, acuzații). Părintele trebuie să cântărească propriile cuvinte cu atenție pentru ca acestea nu aducă repercusiuni asupra dezvoltării emoționale a copilului.

Inteligența emoțională

FILOTE OTILIA

Dacă ar fi să analizăm concepțiile pe care le aveau oamenii în trecut cu privire la "intelență", vom ajunge la concluzia că aceștia puneau accentul defapt pe inteligența intelectuală și pe cea cognitivă. Iar faptul că oamenii aveau o afacere de succes sau copiii aveau rezultate academice foarte bune ajungeau să fie considerați ca fiind persoane inteligente. În schimb, întrucât omul are în construcția sa și o bază afectivă, acesta trăiește și experimentează o serie de emoții pe lângă toate acțiunile și procesele gândirii. Cu alte cuvinte, trăirea emoțiilor pozitive, cât și negative în diverse situații este absolut normală, însă aspectul cel mai important este defapt gestionarea acestora în diferite situații și întâmplări din viața reală. Așadar, aceste abilități constituie: inteligența emoțională

Inteligența emoțională a fost definită ca abilitatea de a percepe, înțelege și exprima emoțiile într-un mod adecvat, și de a le gestiona astfel încât să faciliteze atingerea scopurilor precise. Acest tip de inteligență constă în capacitatea de cunoaștere și înțelegere a propriei persoane, dar și a celorlalți. Aceasta poate fi asociată cu alte cuvinte precum: iubire, empatie, solidaritate.

Astfel, vom împărți definiția inteligenței emoționale în patru ramuri:

1. Autocunoașterea- reprezintă abilitatea de a recunoaște cu precizie emoțiile și sentimentele atunci când sunt trăite de persoana respectivă;
2. Stăpânirea de sine- este abilitatea de a folosi sentimentele într-un mod constructiv și benefic propriei persoane;
3. Conștiință socială- reprezintă capacitatea de a înțelege și simți emoțiile, gândurile, motivațiile persoanelor;
4. Gestionarea relațiilor- reprezintă capacitatea de a inspira și influența persoanele.

Aceste elemente ale inteligenței emoționale enumerate mai sus au diverse beneficii, iar pasul cel mai important este acela de a aminti sau chiar exemplifica aceste beneficii elevilor pentru a reuși să ajungă adulți bine formați pe plan emoțional.

În ceea ce privește personalitatea unui bun conducător, studiile din diferite domenii (ingineri, medici, redactori, agenți comerciali și publicitari) și la diferite nivele (șefi de echipă, de

secție, directori de instituții) au demonstrat că ei posedă o inteligență emoțională ridicată, chiar dacă la școală nu au avut note prea mari.

În concluzie, inteligența emoțională are abilitatea de a indentifica, de a înțelege, de a utiliza și gestiona într-o manieră pozitivă emoțiile, cu scopul de a întări mesajul comunicării, de a reduce nivelul de stres, de a arăta empatie și de a depăși barierile comunicării.

Avantaje și dezavantaje ale folosirii tehnologiilor moderne la clasă

Asofiei Ionela

Procesul de învățământ și actul învățării au fost schimbate și regândite odată cu introducerea internetului și a tehnologiilor moderne. Prin aceste modificări s-a urmărit o creștere a eficienței activităților de învățare dar și dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual.

Cadrele didactice trebuie specializate și instruite iar ca orice altă metodă de învățare și cea asistată pe calculator prezintă avantaje: stimularea capacității de învățare inovatoare, adaptabilă la

condiții de schimbare socială rapidă; motivarea elevilor în procesul de învățare prin prelucrarea rapidă

a datelor, de efectuare a calculelor, de afișare a rezultatelor, de realizare de grafice, de tabele; aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor și asigurarea unui feed-back permanent din partea profesorului.

Cu toate acestea avem și dezavantaje: folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice; individualizarea excesivă a învățării duce la negarea dialogului profesor

– elev; folosirea necorespunzătoare a calculatorului în timpul orelor poate provoca plictiseală, monotonie;

Tehnologia modernă poate fi folosită în anumite activități didactice sub forma unor secvențe de pregătire pentru transmiterea informațiilor, în rezolvări de exerciții și probleme, pentru aplicații practice, simularea unor jocuri didactice, evaluarea rezultatelor învățării și autoevaluare.

Ceea ce este nou în folosirea calculatorului ca mijloc de învățământ, față de celelalte mijloace didactice, este caracterul interactiv al procesului învățării. Oricare ar fi domeniul de utilizare a

calculatorului în instruire, acesta nu înlătură celelalte mijloace aflate în recuzita de lucru a cadrului

didactic. Calculatorul este un mijloc didactic care se integrează în contextul celorlalte mijloace, amplificându-le valențele instructiv-formative, completându-le atunci când este necesar.

Introducerea calculatorului în procesul didactic și învățarea asistată de calculator prefigurează doar schimbări calitative în tehnologia didactică, domeniu care asigură scurtarea timpului de evaluare

obiectivă a calităților mijloacelor de învățământ și a metodelor.

În contextul actual de învățare exclusiv online, tehnologia modernă și competențele tehnice devin un necesar. Abia acum se văd roadele orelor de informatică urmate în cadrul opțiunilor dar și

măiestria, creativitatea și capacitatea de adaptare a elevilor și a profesorilor deopotrivă.

Ca orice lucru nou acesta a fost privit ca o provocare, iar unii au făcut față, alții au avut nevoie de îndrumare. Teoretic, și privind lucrurile în ansamblu, modalitatea de lucru online a prezentat multiple avantaje: a fost evitat bullyingul, o problemă tot mai intensă în școli și licee; copiii s-au obișnuit mai bine cu tehnologia, au descoperit programe utile, totul a fost mai interactiv, anterior,

copiii de vârste mai mici erau obișnuiți mai degrabă cu jocurile pe smartphone și pe tabletă, mai puțin

cu programele, browsingul și chiar utilizarea laptopului sau a computerului desktop; s-a pus mai puțin

accent pe teorie și mai mult pe practică, iar folosind resurse adecvate, totul s-a făcut mai simplu, completând de exemplu în programe care permit chiar evaluarea instant; copiii au fost mai odihniți

având acces la resursele educaționale după un program mai flexibil; programele și alte resurse digitale

interactive, avizate de sistemul educațional au fost folosite pentru a uniformiza modul de predare;

părinții au avut acces complet la modul în care acționează copilul, la modul de predare și la teme, au

fost la curent, cu adevărat, cu situația școlară a copilului; copiii nu au mai lipsit de la ore dacă au fost

supravegheați acasă de un adult; s-au utilizat simplu variantele de manuale digitale.

Totuși, în realitatea actuală aceste avantaje și beneficii ale învățării online se transformă foarte ușor în dezavantaje: lipsa accesului la tehnologie pune mari probleme printr-un deficit de dispozitive,

dar și conexiuni suficient de bune, mai ales în contextul aglomerării rețelelor; lipsa posibilității notării

adevate și a testării eficiente; mulți profesori au abilități limitate în utilizarea platformelor online de

tip Zoom, iar „școlarizarea” acestora se face de obicei pe cont propriu, un proces lent și care depinde

de fiecare; unii nu au spații potrivite pentru învățat online în locuințele mici, mai ales unde sunt mai

mulți copii în familie și în special în mediul rural, în familii foarte sărace; copiii nu se concentrează la

lecțiile online în condițiile în care nu sunt supravegheați permanent de profesor, iar la lecțiile live pot

opri camera sau / și microfonul de pe dispozitivul pe care îl folosesc; se pune mai multă presiune pe

elev, trebuie să depună mai mult efort decât era obișnuit la școală, unde primea totul pasiv acum fiind

obligat adesea să studieze și să descopere singur, ceea ce pentru mulți elevi este extrem de dificil.

Din studii știm că un factor important în procesul de învățare este inteligența emoțională și cu cât izolarea copiilor durează mai mult iar dezvoltarea socială stagnează cu atât învățarea va avea de

suferit mai mult și va fi foarte greu de recuperat și remediat.

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE LA PREȘCOLARI

Pascaru Oana Veronica

În preșcolaritate se conturează primele elemente ale conștiinței de sine și ale socializării. Acum, copilul se descoperă pe sine, face cunoștință cu propriile capacități și limite și dezvoltă un comportament social care trebuie să respecte cerințele impuse din exterior. Tot acum este perioada în care se pun bazele dezvoltării competențelor, fiind necesară implicarea tuturor factorilor pentru dezvoltarea lor optimă.

Educația socio-emoțională a preșcolarilor constituie o prioritate majoră în cadrul activităților desfășurate în grădiniță deoarece ea are în vedere asigurarea premiselor și condițiilor de apariție și manifestare a comportamentelor sociale și emoționale dezirabile la această vârstă. Aceste comportamente vor reprezenta fundamentul competențelor sociale și emoționale viitoare, precum și al conduitei socio-emoționale. O cerință care se impune în preșcolaritate este cunoașterea particularităților de vârstă și individuale ale copilului de către educatoare, deoarece acest aspect condiționează succesul activității educative. Un cadru didactic implicat va putea să interacționeze mai eficient cu preșcolarii din grupă și le va putea oferi toate premisele necesare pentru o dezvoltare optimă din toate punctele de vedere.

Chiar dacă până de curând studiile de specialitate arătau că o persoană cu un nivel mai ridicat de inteligență are șanse mai mari de reușită în viață, cercetările mai recente din domeniul pedagogiei contrazic aceste teorii. Nu sunt ignorate abilitățile intelectuale deoarece ele au un rol foarte important atât în viața de școlar cât și în cea adultă dar este pus un mai mare accent pe dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Preșcolaritatea este o perioadă de achiziții fundamentale în plan emoțional, social și cognitiv, inteligența emoțională din viața adultă avându-și originea în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale din această perioadă. Drept urmare, preșcolaritatea este perioada cea mai indicată pentru dezvoltarea și optimizarea competențelor socio-emoționale necesare în viața de adult.

În continuare vom da câteva exemple de jocuri utilizate în vederea dezvoltării socio-emoționale a preșcolarilor „Mergi cum îți spune Emoțica!”, „Te rog să ai încredere în mine!”

1. Denumirea jocului: „Mergi cum îți spune Emoțica!”

Nivel vârstă: 5-6 ani

Scop: Recunoașterea și exprimarea emoțiilor de bază; Demonstarea abilităților de autocontrol emoțional

Obiective urmărite:

- să recunoască emoția executând mișcările sugerate de aceasta;
- să respecte regulile aferente unei situații de joc;

Materiale necesare: păpușa Emoția, diferite melodii

Descrierea jocului: Copiii sunt așezați în semicerc pe scăunele. Pe unul dintre scăunele se află păpușa Emoția, prietena copiilor. Aceasta le povestește copiilor că dimineață, când venea la grădiniță să se joace cu ei, s-a întâlnit pe stradă cu oameni care aveau feluri diferite de a merge. Unii erau supărați, alții mergeau ca niște oameni grăbiți, alții erau veseli, fericiți etc.

Emoția îi invită pe copii să se ridice de pe scăunele și să se plimbe prin sală așa cum fac de obicei, timp de un minut în timp ce ascultă o melodie. La un semn stabilit de comun acord, copiii vor schimba felul de a merge și vor trebui să se plimbe ca niște copii grăbiți. După ce s-au plimbat ca niște copii grăbiți timp de un minut, se va schimba din nou felul de a merge. De data aceasta vor merge ca niște copii nervoși/supărați timp de un minut. Muzica se va schimba în funcție de emoția care trebuie exersată.

După ce s-au experimentat diferite tipuri de mers care prezintă emoțiile negative se trece apoi la cele pozitive. Este important să se înceapă cu emoțiile negative pentru ca preșcolarii să se elibereze de ele, urmând ca la finalul jocului, după realizarea diferitelor tipuri de mers în care se prezintă emoțiile pozitive (mersul unui copil curios, vesel, fericit etc), copiii să rămână cu o stare de spirit bună. Deoarece jocul se termină într-o notă pozitivă copiii înțeleg faptul că pot avea acces la o stare de spirit pozitivă dacă ei își doresc acest lucru. Se stimulează astfel încrederea în sine și menținerea unei stări de bine.

Modalități de desfășurare: Jocul se poate desfășura cu întreaga grupă de preșcolari dar și pe grupuri mici.

2. Denumirea jocului „Te rog să ai încredere în mine!”

Nivel vârstă: 5-6 ani

Scop: Participarea la interacțiunile pozitive cu copiii de vârstă apropiată ; Însușirea și respectarea regulilor, înțelegerea efectelor acestora în planul relațiilor sociale în contexte familiare

Obiective urmărite:

- să respecte regulile impuse de joc;
- să coopereze cu partenerul de joc;

- să exerseze strategii de reglare emoțională;

Materiale necesare: eșarfă, pernuțe pătrate

Descrierea jocului:

În desfășurarea acestui joc este nevoie de doi copii. Unul va fi Îndrumătorul iar celălalt va fi Cercetătorul. Cercetătorul este cel care va trebui să parcurgă o anumită distanță pășind pe niște pernuțe, legat la ochi și ghidat de către îndrumător.

După ce se stabilește cine este cel care vrea să fie cercetător, acesta va fi legat la ochi cu o eșarfă, astfel să nu poată vedea nimic. Îndrumătorul va așeza apoi pernuțele unele lângă altele încât să formeze un traseu pe care îl va parcurge cercetătorul legat la ochi.

Regula jocului este că cercetătorul se va lăsa ghidat de către îndrumător și va face câte un pas în direcția indicată. Cel care ghidează pașii îl va atinge ușor pe cel care este legat la ochi atingându-l ușor cu mâna: pe burtă pentru un pas în față, pe spate pentru un pas în spate, pe umărul stâng pentru un pas la stânga și pe umărul drept pentru un pas la dreapta.

După ce cursa se încheie se vor schimba rolurile și se va juca din nou.

Educatoarea va adresa la sfârșitul jocului câteva întrebări participanților: Cum te-ai simțit în timpul jocului?; Ai avut încredere în celălalt copil care te-a ghidat?; După ce ați schimbat rolurile și ai fost tu îndrumătorul, ți-a fost ușor să îl ghidezi pe partenerul tău?; Cum te simțeai când nu vedeai nimic?; Ți-a ascultat partenerul instrucțiunile?.

Modalități de desfășurare: Jocul se poate juca în același timp de mai multe perechi, devenind astfel un joc mult mai provocator.

Copiii învață să aibă încredere unii în ceilalți, să coopereze în joc, să interacționeze pozitiv cu ceilalți copii

Bibliografie: Ștefan, C. A., Kallay, E., 2010, Ghid practic pentru educatori, Ediția a II-a, Ed. ASCR, Cluj-Napoca;

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PROCESUL EDUCATIV AL COPILULUI CU CES

Din Maria-Minodora

Fiecare copil este diferit, special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Copilul cu cerințe educaționale speciale necesită o școlarizare adaptată particularităților individuale și/sau caracteristice unei deficiențe (tulburare de învățare), dar și o intervenție specifică, privind reabilitarea/recuperarea și compensare corespunzătoare.

Atât noi, cadrele didactice, cât și familia avem un rol foarte important în sprijinirea copilului, în educarea acestuia. De aceea, eu, profesorul psihopedagog, împreună cu dirigintele, cu psihodiagnosticianul și cu ambii părinți, am stabilit anumite reguli referitoare la timpul petrecut în afara orelor de curs, pentru a-l sprijini pe copil:

- întocmirea unui program zilnic care să conțină timp de relaxare, timp pentru odihnă, pentru lecții, pentru joacă; dacă nu îl respectă, părintele să îi ofere alegerea: de a respecta programul sau nu, cu asumarea consecințelor de rigoare. (exemplu: “Ai de făcut o alegere! Ori îți faci lecțiile acum, ori te culci deseară fără să vezi emisiunea ta preferată la televizor!”);
- alegerea împreună a momentului cel mai bun pentru a face lecțiile; o activitate fizică intensă îl poate relaxa după o zi petrecută la școală;
- identificarea ambianței care corespunde cel mai bine nevoilor copilului la efectuarea temelor (cu radioul pornit sau nu), spațiul de unde să-l poată supraveghea;
- reducerea la minimum a factorilor care l-ar putea încurca atunci când își face lecțiile;
- fragmentarea în etape mai mici a sarcinii de a-și efectua temele (cu pauze relaxante), pentru a evita ca el să devină impresionat de amplexarea acestora; cantitățile mai mici au menirea de a-l încuraja;
- pregătirea din timp a trecerii la efectuarea temelor; exemplu: „Mai ai 15 minute de joacă, pentru că apoi trebuie să-ți faci temele!”;
- atragerea atenției, mai mult prin gesturi și prin expresiile feței decât prin vorbe care i-ar putea fi străine;
- stabilirea locurilor precise pentru găsirea lucrurilor personale; de exemplu: caietele pentru școală în sertarul din dreapta al biroului, cărțile în stânga;

- efectuarea regulată a unei sarcini care îi face plăcere (să pună mâncare și apă papagalului), să colecționeze poze, să participe la cursul de dans modern organizat în școală;
- încurajarea copilului prin privilegii și activități satisfăcătoare; de exemplu: activități care răsplătesc: primește un prieten la el peste noapte sau este lăsat să plece el în vizită la un prieten, merge însoțit să mănânce la McDonald's, la cinema, se amână momentul în care trebuie să se culce sau să vină de la joacă.

Părerea mea este că orice copil poate fi educat cu blândețe, prin asta înțelegând chimia unică dată de ingredientele cheie căldură (siguranță și protecție, iubire exprimată în gesturi, cuvinte și comportamente, efort pentru a înțelege cum gândește și ce simte în orice situație de viață și mai ales atunci când îi este greu, dar și pentru a-i cunoaște și accepta nevoile în fiecare etapă de vârstă) și structură (reguli care să îi ajute să funcționeze sănătos și autonom în familie și în comunitate; argumente pentru a reuși în fiecare nouă încercare; modele de comportament și atitudine; încurajarea participării lor în fiecare decizie care îi privește; abilitatea de a rezolva probleme și educarea minții în a căuta soluții).

Familia reprezintă un sprijin foarte important în viața și educația copilului. Fără sprijinul părinților, noi, cadrele didactice, nu am reuși să atingem un progres important în educarea copiilor.

Bibliografie:

- F. R. Mogonea (coord.), Curs CESFORM, Editura Sitech, Craiova, 2020;
- I. Vali (coord.), Resurse în școala pentru toți: activism, respect, toleranță (RE-START) pentru cadrele didactice (educatoare, învățători, profesori) din învățământul preuniversitar din medii defavorizate

Educația permanentă

Măluroi-Vlăduț Maria

Educația permanentă reprezintă o consecință a nevoii de adaptare la mediul socio-cultural și a integrării cât mai optime în realitatea înconjurătoare. Educația permanentă este data de ansamblul experiențelor de învățare oferite de societate pe toată durata vieții, apărând ca o necesitate a societății moderne, ca un răspuns la rapidele transformări din sfera socială, economică și culturală. Școala este primul (și cel mai important) factor de educație și în același timp de educație permanentă. Școala are rolul principal de a asigura educația tineretului, formarea personalității și pregătirii lui generale și socioprofesionale.

Dar școala, pentru a-și îndeplini rolul său integral, trebuie și poate să asigure: pregătirea pentru autoeducație, pentru educație permanentă, imperios cerută de viață, de practica socială, după absolvirea școlii; realizarea în mod organizat și sistematic a educației permanente, îndeosebi a perfecționării profesional-științifice, iar pentru educatori și perfecționarea pedagogică și metodică. Necesitatea educației permanente este relaționată cu următorii factori:

- dinamismul vieții economice și a mobilității profesiunilor;
- transformările continue și schimbările continue din viața socială;
- succesiunea de „revoluții” în cultura, știința, tehnica, organizarea muncii etc.;
- diversificarea și accelerarea difuzării cunoștințelor și a valorilor spirituale (prin multimedia, internet etc.);
- democratizarea vieții sociale și ca prim efect democratizarea educației;
- creșterea nivelului de aspirații culturale și nevoilor spirituale la diferite vârste etc.

Obiectivele educației permanente pot fi grupate astfel:

- a) obiective convenționale: priceperi, deprinderi sociale, practice etc.;
- b) obiective care necesită accentuare și reînnoire. Acestea țin mai mult de dezvoltarea societății
- c) obiective de importanță centrală, prin asigurarea unei „noi calități a vieții” (personale și colective). Ele vizează: stabilitate intrapsihică, vigoare emoțională, capacitate de opțiune responsabilă, reînnoirea cunoștințelor etc.;

Tehnici de educație permanentă:

1. tehnica de a învăța singur cu cartea și calculatorul conectat la Internet

2. tehnica de a investiga singur în laborator, pe teren, în biblioteci

3. tehnica de a reînvăța și reinvestiga singur sau în echipă

Educația permanentă trebuie să se caracterizeze prin: flexibilitate, dinamism, diversitate, universalitate, creativitate pentru a asigura sporirea valențelor și eficienței personalității și profesionalității.

Bibliografie:

Ion Jinga, Educația permanentă, Editura Științifică și Enciclopedică, 1979

<https://www.scribd.com/doc/.../Educatia-permanenta-REFERAT>

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ REALIZATĂ ÎN ȘCOALĂ

Ploaie Mădălina Diana

Educația ecologică are un caracter interdisciplinar și pluridisciplinar. Ea cuprinde în aria sa de responsabilitate toată realitatea ambientală cu cele mai diverse aspecte ale sale. Sistemul de cunoștințe se acumulează treptat. Elevii trebuie să înțeleagă faptul că mediul, raporturile om/natură și om/mediu social sunt absolut vitale pentru fiecare persoană în parte , dar și pentru societate.

Manifestarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător apare la copii ca urmare a desfășurării unor acțiuni variate din punct de vedere al temei, conținutului și strategiilor utilizate care pun copilul în situația de a exersa numeroase acțiuni de îngrijire și ocrotire a mediului, copiii fiind prietenii naturii.

Prin educația ecologică putem să cultivăm dragostea și interesul elevilor pentru lumea care ne înconjoară, putem să formăm atitudini de aprobare sau dezaprobare privind rezultatele pozitive sau negative ale acțiunii omului asupra mediului.

Educația elevilor despre mediu necesită cunoașterea interacțiunii om-mediu, conștientizarea de către micul cetățean a necesității implicării în protecția mediului, participarea lui directă la activități care conduc la rezolvarea problemelor de mediu, deoarece ei sunt gestionarii și consumatorii de mâine al resurselor.

În școala primară elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens. Menirea școlii este să ofere în mod gradat și în acord cu particularitățile de vârstă, cunoștințele științifice care motivează conduitele și normele eco-civice, să creeze și să organizeze activități educative privind protejarea mediului înconjurător: întreținerea și curățarea parcului, a mediului de joacă, ocrotirea unor animale, amenajarea „colțului naturii” în clasă, desfășurarea de activități care să ofere elevilor posibilitatea de a intra în contact direct cu ceea ce ne înconjoară, de a amenaja , îngriji și menține în bună stare ceea ce au. În aceste cadre se pot face diverse activități sau experimente, pot urmări evoluția plantelor sau chiar a unor păsări (papagali), pești (acvarii)etc. Astfel capătă cunoștințe noi sau aprofundează ceea ce știu.

Abordarea ecologică prezintă anumite particularități metodologice. Având în vedere că scopul final al acestui demers educativ este adoptarea unui comportament adecvat, precum și acțiuni

concrete de protecție a mediului înconjurător se pot surprinde câteva modalități de trecere de la informarea teoretică, prin implicarea individuală, spre activitatea concretă. Sub îndrumarea cadrului didactic elevii vor percepe vizual, auditiv, olfactiv, tactil, mediul înconjurător în timpul observării naturii. Acest lucru se realizează în timpul excursiilor sau ieșirilor în natură, în parc, într-o livadă, etc. Elevii pot completa fișe de observație, care să cuprindă denumirea locului unde se fac observațiile, plantele și animalele din zonă, gradul de poluare a zonei sau nepoluarea acesteia, sursele de poluare (după caz). Prin documentarea din diverse și variate surse de informare se pot realiza proiecte pe teme date sau portofolii care pot cuprinde sarcini de lucru, fotografii, compuneri literare, afișe, postere, desene, colaje, etc.

Dacă tuturor activităților le vom găsi o formă de organizare atractivă în care elevii să fie realizatorii acțiunii, atunci, cu siguranță, micii ecologiști de astăzi vor fi cetățenii responsabili de mâine ai Terrei.

Adevărata educație ecologică își va atinge scopul numai atunci când se va reuși ca elevii de azi – cetățenii de mâine să fie absolut convingși de necesitatea ocrotirii naturii; implicându-se activ în procesul de „consiliere” a omului cu natura.

Mediul înconjurător este un mecanism viu cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană. A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii atât de amenințată astăzi înseamnă a contribui la fericirea omenirii.

Iată câteva sfaturi practice pe care le putem urma în propria locuință, fără mare dificultate pentru a proteja mediul înconjurător. Multe dintre acestea au fost propuse de către elevi:

1. Economisește apa! Când te speli pe dinți, oprește robinetul! Renunță la băile prelungite și optează pentru dușuri scurte! Dacă nu ai băut toată apa din pahar, nu o arunca în chiuvetă. Folosește-o pentru a uda o floare! Gândește-te că pe planetă aceasta sunt milioane de oameni care suferă de sete; sunt copii cărora părinții nu le pot oferi un pahar cu apă. Apa este o resursă prețioasă a cărei calitate se modifică dacă nu este protejată! Nu îți bate joc de ea!
2. Nu arunca uleiul sau mâncarea în chiuvetă sau în toaletă; în felul acesta contaminezi apele curgătoare și distrugi organisme vii, deoarece uleiul nu mai lasă oxigenul să pătrundă în apă!
3. Folosește produse de curățat ecologice!. Resursele de apă nu vor mai avea de suferit de pe urma detergenților chimici care ajung să ne afecteze și sănătatea!
4. Plantează flori în ghivece, jardiniere pe care să le așezi pe balcon, pervazul exterior al ferestrei; acestea vor atrage albinele și fluturii a căror existență este afectată de distrugerea pajistilor, dar și de aplicarea îngrășămintelor chimice în agricultură;
5. Realizează în camera un colț verde: plante care să oxigeneze locuința; în felul acesta vei trăi într-un mediu sănătos;

6. Participă la acțiuni de ecologizare, plantare împreună cu familia; copiii trebuie să aibă un model bun, demn de urmat;

7. Circulă cât mai puțin cu mașina personală și numai în caz de necesitate majoră; mergi mai mult pe jos, mai ales dacă distanța este mică sau cu mijloacele de transport în comun; gazele de eșapament sufocă orașele și ne îmbolnăvesc; poluarea aerului datorită traficului auto este una dintre cauzele cancerului de plămâni;

8. Învăță să reciclezi! Sortează gunoiul și depune-l în locurile special amenajate pe sortimente! Economisind resursele planetei ne prelungim existența; o tonă de hârtie pe care o reciclăm poate salva de exemplu 17 arbori; iar aceștia produc oxigenul atât de necesar vieții;

9. Să ne opunem transformării spațiilor verzi în spații betonate; copiii noștri au nevoie de aer curat și de locuri verzi unde să se poată juca în siguranță; niciun părinte nu își dorește să-și vadă copilul expus pericolelor în timp ce se joacă printre mașinile parcate mai mult sau mai puțin corect;

10. Alege de Crăciun un brad artificial! Mofturile de tipul „vreau să simt miros de brad în casă” sau „Crăciunul fără brad natural nu are valoare” fac ca în fiecare an sute de mii de brazi să fie tăiați și după câteva zile aruncați; gândiți-vă că unui brad îi sunt necesari peste 20 de ani să ajungă la mărimea necesară tăierii ca pom de Crăciun; în felul acesta suprafețe întinse de pădure sunt decimate! Spiritul Crăciunului nu stă în mirosul de brad!

11. Economisește energia electrică: scoate încărcatoarele de la telefoane din priză după ce bateria s-a încărcat, scoate aparatele electrocasnice din priză când nu le folosești, deoarece acestea consumă energie electrică chiar dacă sunt în stand by, nu ține lumina aprinsă în cameră sau televizorul deschis dacă nu e nimeni în cameră respectivă; gândește-te că pentru producerea energiei electrice se folosesc mai mult resurse neregenerabile și care poluează distrugând astfel stratul de ozon; iar găurile din stratul de ozon sunt vinovate de topirea ghețarilor și de moartea animalelor polare.

Avantajele și dezavantajele învățării online

Drumeși Adriana Elena

Liceul George Țârnea Băbeni

Educația online este unul dintre numeroasele progrese pe care tehnologia și lumea digitală le-a pus la dispoziție. Nu mai trebuie să fim prezenți fizic la clasă pentru a învăța și, în timp ce mediul învățării online este diferit de configurația tradițională a clasei, nu înseamnă neapărat că este mai puțin eficient.

Odată cu apariția telefoanelor mobile, internetului, playerelor, DVD-urilor și multe altele, ce ar trebui folosit în clasă și ce trebuie lăsat la ușa școlii? Aceasta este o întrebare la care mulți profesori și părinți se gândesc în aceste zile. Nu există un răspuns ușor. Există avantaje și dezavantaje clare ale utilizării noilor media în clasă. Acum dezbateră este mai presantă ca niciodată, deoarece programele de învățământ încorporează tot mai mult tehnologia și profesorii experimentează noi metode de predare. Pe de o parte, tehnologia îți permite să experimentezi în pedagogie, să reorganizezi sala de clasă și să implici mai bine elevii. Pe de altă parte, unii susțin că tehnologia din clasă poate distra atenția și poate încuraja înșelăciunea.

Elevii sunt nativi digitali. Au crescut cu tehnologia. De fapt, este una dintre abilitățile de bază ale secolului XXI de care vor avea nevoie în școală și la locul de muncă. A avut loc o trecere, relativ rapidă, de la paginile cărților la paginile web online. De exemplu, volumele de enciclopedii, mult apreciate de generațiile trecute, au devenit acum mai învechite, deoarece aceste cunoștințe sunt ușor accesibile prin internet și CD-ROM-uri. Copiii din învățământul primar învață cum să folosească noile media mai rapid și mai bine decât părinții lor.

Ca profesor pentru învățământul primar, am început să încorporez platformele digitale în demersul didactic și am constatat că folosirea rețelelor de socializare poate să-i implice pe elevi foarte bine în cadrul orei. Astfel pentru a încuraja participarea elevilor la ore, tehnologia poate fi utilizată pentru a completa planurile de lecție cu materiale digitale, videoclipuri, știri, discuții online. Unul dintre principalele avantaje ale accesării paginilor de pe web este că majoritatea au hiperlinkuri ce ne conduc către o altă pagină și ne deschid o cantitate vastă de informații.

Avantaje ale învățării online:

- Oferă o alternativă la clasele tradiționale.

- Permite o anumită flexibilitate și îl determină pe elev să fie responsabil, să învețe automotivația și autodisciplina.
- Se obține un feedback instantaneu. Învățare este mai activă; putem crește implicarea prin sondaje online sau prin întrebări de testare în timpul lecțiilor. Aceste sondaje ajută la implicarea tuturor elevilor, inclusiv a celor timizi care în mod normal nu ar ridica mâna în clasă.
- Există nenumărate resurse care fac învățarea mai distractivă și mai eficientă. De la aplicații și manuale electronice până la platformele educaționale, nu lipsesc instrumente care pot transforma sala de clasă. Unii profesori se orientează spre „gamificarea” clasei, utilizarea scenariilor competitive și distribuirea de puncte și recompense pentru a face sala de clasă mai distractivă și mai antrenantă.
- Se pot automatiza o mulțime de sarcini obositoare cum ar fi urmărirea prezenței și performanței elevilor.
- Elevii au acces instantaneu la informații noi, care le pot suplimenta experiența de învățare.
- Favorizează un mediu de învățare mai colaborativ. Elevii, conectați în rețea online, pot împărtăși informații, pot lucra împreună la proiecte de grup și pot interacționa cu cadrul didactic.

Dezavantaje ale învățării online:

- ☒ Este impersonală, spre deosebire de educația în clasă în care există o interacțiune față în față reală între elev și profesor. Învățarea online oferă un tip intens de învățare, în timp ce educația în clasă vine cu interacțiunea umană. Prin interacțiunile față în față, profesorii pot ajuta elevii să-și construiască respectul de sine și încrederea și maturitatea emoțională.
- ☒ Utilizarea internetului și a altor instrumente digitale au adăugat noi cerințe în viața profesorilor și au crescut dramatic gama de conținut și abilități pe care aceștia trebuie să le cunoască, astfel a crescut și volumul lor de muncă.
- ☒ Calitatea informațiilor și sursele pe care elevii le găsesc poate să nu fie de calitate.
- ☒ Există, de asemenea, problema gradului de securitate a programelor de învățare online.
- ☒ Elevii nu au acces egal la resursele tehnologice.
- ☒ Autenticitatea muncii. Oricine poate realiza un proiect și nu elevul propriu-zis.
- ☒ Evaluările au tendința de a fi bazate doar pe cunoștințe și nu neapărat pe partea practică.

Elevii au astăzi la dispoziție resurse la care mulți dintre noi nu am visat niciodată. Cele mai multe dintre aceste resurse pot fi utilizate și pot ajuta elevii să învețe și să progreseze, însă este important să se ajungă la un echilibru între inovație și convenționalitate. Este clar că avantajele sunt mai mari decât dezavantajele, dar cheia tehnologiei în clasă va fi întotdeauna relația profesor-elev, pentru că acolo are loc educația.

Poate fi frustrant și consumă timp, dar, în final, tehnologia în educație poate deschide uși către noi experiențe, noi descoperiri și noi moduri de învățare și colaborare, însă nicio tehnologie din clasă nu poate înlocui profesorii talentați și inspirați.

Resurse bibliografice:

-Didactic.ro

METODE MODERNE DE EVALUARE ONLINE

VASIU DAMARIS

Evaluarea copiilor/elevilor s-a schimbat în noul mileniu. Deși metodele tradiționale „hârtie-stilou” și-au păstrat eficiența, noi tehnologii se dezvoltă consecvent pentru a ajuta profesorii cu acest aspect al muncii lor.

În acest articol voi descrie câteva modalități de a evalua eficiența predării și învățării, folosind tehnologia. Vom prezenta patru metode de evaluare online care necesită formare în prealabil, implică elevii în activitate și oferă feed-back profesorilor în legătură cu procesul de învățare al elevilor.

CE ESTE EVALUAREA?

Pe scurt, evaluarea este un proces de furnizare a unor informații legate de ceea ce au învățat elevii în urma unor experiențe educaționale.

CARE ESTE SCOPUL EVALUĂRII?

Prin definiție, scopul general al evaluării este de a evalua și a îmbunătăți învățarea, dar, obiectivele acestea pot varia ușor în funcție de tipul de evaluare utilizat. Există două tipuri de evaluare de bază:

- evaluarea formativă apare în cadrul unei lecții și este folosită pentru a determina cât de bine a învățat elevul un material. Sunt cele mai recomandate atunci când sunt folosite cu consecvență, au structură consistentă și oferă copiilor feed-back-ul esențial.
- evaluarea sumativă se referă uneori la un examen final și măsoară cunoștințele elevului la sfârșitul unui capitol (curs, perioade) mai lungi de învățare. În mod cert, evaluarea este mai mult decât o notă, un calificativ. Atunci când un profesor concepe o probă de evaluare bine structurată, acestea ajută, în mod real elevii să atingă „succesul”, provocându-l să reflecteze, interacționeze și aplice cunoștințele pentru a răspunde la întrebări, a rezolva probleme și a comunica informații.

CUM EVALUĂM ONLINE COPIII?

TESTUL RAPID. Este un instrument de evaluare tradițional. Atunci când este administrat online, reprezintă un mod excelent de a implica elevul în învățare. Întrebările testelor rapide pot lua o

mulțime de forme, cum ar fi „răspunsuri multiple”, „completează formularea/răspunsul”, sau „Zona de întâlnire”. Un avantaj al acestora este că sunt scurte și ușor de administrat. Deasemenea, orinea întrebărilor poate fi inversată, testele rapide putând fi personalizate. Testele rapide online sunt ideale pentru a măsura rezultatele învățării unui număr mare de elevi. Un astfel de test poate fi dat la începutul unei lecții pentru a obține o idee de ansamblu despre cunoștințele actuale ale copiilor sau pentru a accentua concepte învățate în cadrul lecțiilor sau pot lua forma unui test final la sfârșitul unui modul, pentru a evalua performanțele academice ale copiilor.

TESTELE CU ÎNTREBĂRI DESCHISE. Sunt cele mai des utilizate metode de evaluare calitativă. Ele încurajează pe cei care învață să-și exploreze gândurile, sentimentele și opiniile, evaluând modul de înțelegere generală a unui subiect. Acest tip de întrebări încurajează dezvoltarea gândirii critice și se potrivește ideal evaluării învățării de nivel înalt. Administrarea lor presupune ca elevii să gândească, să se organizeze și să-și formuleze răspunsurile.

METODA EXTRAGE-ȘI-PLASEAZĂ este un tip de evaluare care exprimă abilitatea elevului de a face conexiuni între informații și de a aplica cunoștințele specifice în rezolvarea unei probleme. Într-un astfel de test se pot încorpora atât imagini, cât și texte, oferindu-i elevului impresia că rezolvă o problemă din lumea reală, aspect antrenant și provocator.

INTERVIUL ONLINE poate fi inclus în proiectarea învățării online pentru a da învățării o tentă personală. În cadrul interviurilor online elevii își pot demonstra competențele în limbă, muzică sau în stăpânirea unor abilități specifice importante. Interviurile pot include o componentă de consiliere care le permite elevilor să obțină feed-back imediat din partea profesorilor, iar acest lucru îi ajută pe elevi să se simtă din ce în ce mai responsabili cu munca lor.

Bibliografie:

1. <http://citeseerx.ist.psu.edu>.
2. <https://www.tandfonline.com>

ZECE GHIOCEI -cântec-

STROIA RAMONA ANIȘOARA

Un ghiocel își arăta
Clopoțelul prin zăpadă.
Și fiindcă lui, chiar îi plăcea
A mai chemat un ghiocel
1,2.

Doi ghiocei își arătau
Clopoțelii prin zăpadă.
Și fiindcă lor, chiar le plăcea
Au mai chemat un ghiocel
1,2,3.

Trei ghiocei își arătau
Clopoțelii prin zăpadă.
Și fiindcă lor, chiar le plăcea
Au mai chemat un ghiocel
1,2,3,4...

Zece ghiocei într-un buchețel
Ei atunci s-au adunat.
Și mămicilor și bunicilor
Toți le-am dăruit cu dor
ÎNTR-UN BUCHEȚEL!!!

Cântecul poate fi interpretat pe melodia "Un elefant!,,

Motănelul Miorlăilă

Carmen Letiția Luca

Miorlăilă-i furios.
I se -ntâmplă tot pe dos.
Azi de dimineață tare,
S-a-ntâlnit cu-n ghem mai mare.
Cu lăbuța l-a atins
Și blănița-n el și-a prins.
Poc, poc; mingea l-a înțepat
Și degrabă s-a supărat.
Se înfoaie pe spinare
Și deschide gura mare.
Motănelul mofturos,
Acum este tot țâfnos,
Parcă a aterizat pe lună.
Nici nu miaună,
Nici nu se mișcă
Parcă e făcut din frișcă.
-Cine ești și ce dorești?
Spuse mingea înțepată.
Tu nu știi să ocolești?
Treci blănosule , odată!
-Ghem de ace , du-te-n colo

Eu am dreptul, că sunt solo.

Ești atât de morocănos

Fii și tu mai prietenos.

Eu vroiam doar să mă joc,

Iar acum mă ții pe loc.

Cam așa se ciondăniță , motănelul

Cu vecinul lui ariciul.

„ Sănătatea mediului –sănătatea noastră ”

Lungu Simona

Educația pentru sănătate își propune să ajute oamenii să înțeleagă factorii care le afectează starea de sănătate și, de aceea, este legată obligatoriu de calitatea vieții, de promovarea bunăstării individului din punct de vedere fizic, social și mental, de cunoștințe despre ce este benefic și ce este periculos pentru bunăstarea individului. De asemenea, își propune să formeze și să dezvolte priceperea de a utiliza cunoștințele despre sănătate, de a crește competența individului de a le utiliza în folosul propriu și a face din acestea un scop social realizat cu participarea comunității și cu acceptarea responsabilității pentru propria stare de sănătate.

Educația pentru sănătatea copilului preșcolar este o latură a educației generale, alături de educația psiho-motrică, educația artistico-plastică, educația intelectuală, educația moral-civică și are particularitatea că se realizează prin intermediul acestora.

Cunoștințele despre sănătate se oferă treptat, la fiecare palier de vârstă din ce în ce mai complexe, mai corelate, având grija să se asigure continuitatea în predarea și însușirea acestora.

Procesul educativ în grădiniță poate oferi un model al sănătății, ca parte a modelului educațional propus de societate la un moment dat.

Aici se pot conștientiza aspecte legate de sănătate și boală, se pot oferi cunoștințe mai mult decât educația medicală în sens tradițional; ea include noțiuni și cunoștințe nu numai despre propriul organism, igienă, accidente și prim ajutor, alimentație, siguranță în circulația pe stradă, ci și despre relațiile interumane și igiena acestora, despre propria persoană în scopul cunoașterii, despre boală și sănătate, despre sărăcie și bogăție, despre inegalitate și egalitate socială, despre sănătatea și îmbolnăvirea naturii sau a planetei

Scopul educației pentru sănătate în grădiniță este să asigure cunoștințele despre sănătate în noua reconsiderare a conceptului și formarea deprinderilor de viață sănătoase adecvate vârstei preșcolare, stadiului dezvoltării psihologice și cerințelor vieții sociale de a forma persoane flexibile care se pot integra și adapta ușor la condițiile de mediu social

„DRUMUL SPRE CARTEA MEA”-joc

Mateescu Alessandra

Jocul are o influență puternică în viața copiilor, întrucât acesta este o sursă de bucurie pentru cei mici, un izvor de cunoașteri și noi dezvoltări, el are întrebuințarea de a satisface nevoile de bază ale celor mici: nevoia de creativitate, de a se manifesta, nevoia de mișcare, de încurajare și multe altele.

Jocul are o prezență importantă în educația timpurie și nu poate fi înlocuit de niciun alt element. Personalitatea și primele cunoștințe ale copiilor preșcolari se formează prin joc, întrucât la această vârstă cei mici se joacă tot timpul. De asemenea, jocurile au un impact pozitiv asupra dezvoltării copiilor și asupra dezvoltării abilităților acestora. Prin joc, cei mici reușesc să învețe despre lume și viață, încep să dobândească abilitatea de a înțelege probleme și teme complexe.

„Drumul spre cartea mea” este un joc interesant care sporește interesul copiilor în a afla lucruri noi, este o activitate potrivită pentru deblocare și motivare de participare în grup. Preșcolarii își dezvoltă spiritul de atenție și învață să respecte regulile printr-un mod distractiv.

Vârsta jucătorilor: 4+

Numărul de jucători: 4+

Spațiul de joacă: curtea grădiniței, în parcuri, în fața blocului

Materialele necesare: carte confecționată din carton/ caiet cu foaie velină, frunze

Jocul constă în parcurgerea unui labirint din frunze, unde pe parcursul acestuia, copiii vor întâmpina diferite dificultăți (întrebări, ghicitori), pentru a continua traseul, preșcolarii trebuie să dea un răspuns corect la cele 12 probe pe care le vor întâlni. Pentru a putea începe jocul, este nevoie de 2 echipe, sau mai multe (în funcție de numărul preșcolarilor). Fiecare echipă va primi câte o carte din carton unde vor lipi frunzele adunate la sfârșitul labirintului. La fiecare probă, echipa câștigătoare (cea care a dat răspunsul corect) va primi câte o frunză, pentru fiecare probă vor primi o frunză diferită. Câștigă echipa care adună cât mai multe frunze.

Prima probă:

Au plecat spre țări cu soare

Păsările călătoare,

Căci la noi e frig și plouă.

Vântul bate cu putere

Frunzele-au căzut și ele.

În cămară adunate

Stau la sfat fructele coapte

Nu este greu de ghicit

Ce anotimp a sosit ? (Toamna)

A 2-a probă:

-Numește un cântec de toamnă, apoi cântă primele două versuri. (Acum e toamnă da)

A 3-a probă:

În copac se naște,

Doina o cunoaște.

Bruma dacă pică,

Viața i-o ridică. (Frunza)

A patra probă:

-Câte luni are anotimpul toamna? Care sunt acestea?

A 5-a probă:

Miezul, doar, e de mâncat.

Coaja e de aruncat.

Și în sac se pot păstra

Sparte, doar, se pot mânca. (nuca)

A 6-a probă:

-Desparte în silabe cuvintele: toamnă, fructe, legume, frunze

A 7-a probă:

Bate lin și bate tare

E puternic, blând sau mare,

E de nord, de sud, de vest,

Uneori vine din est. (Vântul)

A 8-a probă:

-Care sunt legumele toamnei?

A 9-a probă:

Rotunjoare, colorate

In cămară sunt păstrate

Si cu ele curățate,

Faci plăcinte minunate. (merele)

A 10-a probă:

-Ce legume putem pune la murat?

A 11-a probă:

Forma de ciuperca are

Si de ploaie ne apăra. (umbrela)

A 12-a probă:

-Cu ce sunet începe cuvântul ardei, dar măr?

ACTIVITĂȚILE EXTRADIDACTICE

BODRIHEIC DORU CĂLIN

„Lumea în care cei mai mulți trăiri este o lume în care fiecare are o chemare, o ocupație, ceva de făcut... Dar lucrul important este că fiecare trebuie să aibă educația care să-i permită să vadă în activitatea sa zilnică tot ceea ce reprezintă o semnificație largă umană.” spunea J. Dewey

Activitățile extradidactice oferă condiții dintre cele mai prielnice pentru formarea conștiinței și conduitei cooperante. Libertatea de exprimare și relațiile cu ceilalți este mai mare și, ca atare, posibilitățile de îmbogățire a experienței sociale se amplifică. Cadrul de acțiune oferă câmp larg manifestării inițiativei și participării în funcție de anumite preferințe, interese, capacități, preocupări, etc.

Pe parcursul desfășurării lor trebuie să urmărim modul în care evoluează raportul dintre competiție și cooperare. Nu este exclus ca spiritul de competiție să alunece pe panta unor rivalități dintre elevii aparținând unor grupe diferite, rivalitatea care să înăbușe spiritul de cooperare. Efectele negative ale competiției vor deveni în acest caz prioritare față de aspectele pozitive ale cooperării. Intervenția discretă a învățătorului se impune cu necesitate.

Asemenea activități extradidactice generează relații de prietenie și întrajutorare, fortifică simțul responsabilității și statornicește o atitudine justă față de colectiv și față de scopurile urmărite. Important este ca elevii să fie antrenați nu numai în desfășurarea unor asemenea activități, ci și în inițierea și organizarea lor.

Prin specificul lor ele oferă o independență mai mare din partea elevilor și asigură o paletă mai largă de posibilități pentru manifestări disciplinate. Asemenea activități, care presupun respectarea unei game variate de norme disciplinare, ar fi:

- a). excursiile și vizitele;
- b). manifestările cultural-artistice și sportive;
- c). cercurile de elevi;
- d). consultațiile și meditațiile.

Semnificativ este, de asemenea, faptul că în asemenea activități opinia colectivului se manifestă cu mai multă forță în urmărirea respectării lor. Dacă libertatea de opțiune a elevilor este mai extinsă, responsabilitatea lor față de colectiv se accentuează.

Excursia este o metodă de extindere a orizonturilor. Scopul participării la acest eveniment este de a câștiga cunoștințe despre un anumit subiect, loc sau eveniment. Având în vedere amploarea conceptului de excursie, există multe tipuri de excursii în care sunt subdivizate în funcție de anumite trăsături caracteristice.

Obiectul excursiei este un obiect sau un fenomen care reprezintă o valoare istorică, culturală, estetică sau științifică. Vizitarea locului de interes este supravegheată de un ghid. Acesta este un specialist calificat care este în măsură să ofere informații detaliate despre obiect către excursionist. Unul sau mai mulți observatori participă la inspecția obiectului, în funcție de tipul de excursie. tipuri de excursii Scopul turului îi determină direcția.

Adesea călătoria este distractivă. Aceste excursii fac parte integrantă din activitățile turistice. În caz contrar, excursia devine un eveniment educațional.

Bibliografie:

1. Dima, Silvia, (coordonator) și colaboratorii, „Copilăria - fundament al personalității”, editată de Revista Învățământul Preșcolar, București, 1997
2. Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, E.D.P. - R.A. București, 1996

COMUNICAREA DIDACTICĂ

Bodriheic Ana Emilia

Avem privilegiul de a trăi într-o perioadă a exploziei informaționale, generată de creșterea exponențială a cunoștințelor umane. În acest univers se află omul însuși, ca parte a sistemului informațional. Adaptat acestor realități, și procesul de învățământ este un sistem dinamic complex, cu cei doi poli ai săi, între care se realizează comunicarea de tip bilateral, de transmitere și de receptare a informației. În cadrul procesului de învățământ, comunicarea mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său; ea este definită ca relația prin care interlocutorii se pot înțelege și se pot influența reciproc prin intermediul schimbului continuu de informații, divers codificate. În activitatea școlară coexistă mai multe forme ale comunicării, care se completează reciproc. Aici nu folosim niciodată un sigur tip de comunicare și nici măcar o singură formă de comunicare. Cunoașterea și stăpânirea tehnicilor de comunicare corespunzătoare diferitelor tipuri de comunicare este indispensabilă în viața profesională. Pentru că noi, învățătorii, lucrăm cu sufletul și cu mintea copilului și pentru că la vârsta aceasta copilul este extrem de sensibil afectiv, suntem imperios obligați să utilizăm cele mai diverse forme ale comunicării, toate având drept scop realizarea obiectivelor propuse într-o manieră fină și elegantă, țesând o adevărată dantelărie din corzile sufletului uman, făcându-l să vibreze și să scoată la lumină ceea ce fiecare individ are mai valoros și mai inedit.

Orice formă de comunicare s-ar folosi, eficacitatea ei depinde în primul rând de calitățile transmisiei, adică de structurarea logică a conținutului, claritatea, precizia și plasticitatea exprimării, aspecte care țin, în bună parte, de personalitatea învățătorului, de relațiile învățător – elev și de contextul psihosocial. După criteriul partenerilor, comunicarea poate fi: intrapersonală, interpersonală, intragrup, publică. Clasa de elevi este un grup, reunind un număr restrâns de membrii. Între cadrul didactic și elev se mai folosește un alt tip de comunicare: comunicarea interpersonală. În cadrul oricărei activități didactice, se întâlnesc situații când unii elevi au nelămuriri, neclarități și atunci profesorul este nevoit să explice în particular acelui elev problema întâlnită, să comunice cu el pentru a rezolva nelămurirea. Apoi, elevii comunică între ei în cadrul unor activități în perechi sau pe grupe, realizând o comunicare interpersonală. În activitatea didactică aceste tipuri de comunicare coexistă. În funcție, însă, de natura conținutului și finalitatea comunicării, un anumit tip de comunicare domină.

Locul central în comunicare îi revine învățătorului. El asigură predarea - învățarea-evaluarea unor conținuturi specifice, divers codate. Copilul învață să comunice în familie, în

mediu social general , dar mai ales în cadrul activităților de instruire și de educare organizate instituțional. În școală, învățătorul trebuie să cultive și să întărească statutul de interlocutor , de partener al elevului față de propria devenire și să permită elevului să construiască progresiv imaginea pozitivă a sinelui, într-un climat favorabil și adecvat exprimării proprii și comunicării interpersonale reușite. Așadar, echilibrarea balanței cognitivului cu afectivul și motivaționalul trebuie să fie o constantă a activității formatorului. Formarea la elevi a capacității de comunicare presupune : abordarea funcțională și aplicativă a elementelor de construcție a comunicării , achiziționarea cunoștințelor fundamentale despre comunicare , exersarea comunicării pe un fond motivațional optim. În procesul de formare la elevi a capacității de comunicare , învățătorul trebuie să facă dovada competenței sale comunicative. Exprimarea sa trebuie să fie întotdeauna corectă , clară , stimulativă , încurajatoare și să nu fie niciodată jignitoare, inhibitoare, supărătoare, iritantă, încărcată de reproșuri. Aria informațiilor pe care le stăpânește în legătură cu procesul comunicării să fie cât mai cuprinzătoare.

După statutul interlocutorilor distingem : comunicare verticală și comunicare orizontală. funcționa aceste tipuri de activitate, elevii trebuie să știe să comunice eficient în cadrul grupului. Atât comunicarea verticală cât și cea orizontală sunt elemente componente importante ale activității

didactice .

Orice învățător care reușește să intre în rezonanță cu trăirile și frământările copiilor , care reușește să stabilească o comunicare cu ei, a făcut un pas pozitiv în actul complex al comunicării.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, C, Psihopedagogie, Ed. Polirom, 1998

Păun, E, Sociopedagogie, Ed. Cartea Românească, 2001

Nicola, I, Pedagogie, Ed. Didactică și Pedagogică, 1996

ROLUL METODELOR DE EVALUARE ÎN PROCESUL DIDACTIC

Domide Anuța

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare.

Procesul de evaluare necesită demersuri și atitudini metodologice concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă și conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fișe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validității, a relevanței, a fidelității demersului evaluativ. În efortul de determinare a calității rezultatelor școlare și a progresului școlar, cadrele didactice au la dispoziție un arsenal de metode și instrumente de evaluare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit.”

Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune

așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicile de evaluare.

Privită din această perspectivă, evaluarea ar trebui să reprezinte ”nu doar un mod de control al cantității de informații/cunoștințe memorate de elev, ci mai ales un criteriu de reorientare curriculară, de regândire a metodelor, a obiectivelor, a programului de învățare al elevului.”

BIBLIOGRAFIE

1. Nicola, Ioan (1994), Pedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, RA
2. Radu, Ion (1981), Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, București, E.D.P.
3. Stanciu, Mihai (2003), Didactica postmodernă, Editura Universității Suceava
4. Stoica, A. (2003), Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică, Ed. Humanitas Educațional, București
5. Goian, M. E. (coord.)(2008), Limba română. Comunicare – cl.a III-a, Ed. Nomina, Pitești

Activitate: „Crăciunul, bucuria iernii”

Mihai Cristina

Disciplina: Limba engleză

Obiective:

- ❑ Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor
- ❑ Satisfacția demonstrării cunoștințelor de limba engleză
- ❑ Dezvoltarea spiritului de inițiativă și de competiție
- ❑ Folosirea aptitudinilor și a talentelor artistice
- ❑ Dezvoltarea, atât a spiritului de echipă, cât și pe cel de competiție

Etapele activității:

- Dobândirea de către elevi de cunoștințe cu privire la originea sărbătorii de Crăciun: vechi legende, simboluri, culori, tradiții și obiceiuri ale copiilor, jocuri și cântece specifice;
- Aplicarea cunoștințelor dobândite la orele de limba engleză, prin interpretarea de poezii și cântece de Crăciun (Jingle Bells, We wish you a Merry Christmas, Santa Clause is coming to town, Silent night, Oh, Christmas Tree);
- Folosirea imaginației copiilor, în crearea de decoruri specifice sărbătorii de Crăciun;

Martinel, ursuletul calator

Croitoru Mirela Dimitrina

"Intr-o zi frumoasa de februarie, la poalele muntelui protector, mergea trist Martinel, un ursulet frumusel. Soarele il mangaia pe crestet asa cum mama lui o facea de atatea ori. Si mergand el asa, fara sa stie unde il duc pasii, l-a salutat o ciupercuta vesela:

- Salutare, draga ursule!
- Ziua buna, Ciupercuta draguta!
- Nu te-am mai vazut in poiana noastra, zise Ciupercuta!
- Eu vin de departe ... zise el trist si ingandurat.

Poposind langa Ciupercuta, Martinel a povestit cum de zile bune tot merge pe cararile padurii, cum s-a pierdut de familia lui, dupa o prigoana din calea mistretilor. Mama Ciupercutelor atunci i-a propus sa ramana in poiana lor, sa fie prietenul Ciupercutelor, i-a aratat si un loc bun unde sa-si faca barlogul. Ursuletul demult nu mai primise atata dragoste si a acceptat. ..."

Povestea oglindeste de fapt prietenia inocenta a doua grupe de copilasi din doua gradinite: Gradinita nr 129 Bucuresti-grupa Ciupercutelor si Institutia de Educatie Timpurie nr 28 "Decelus"-grupa Ghiocel din orasul Balti Republica Moldova.

Aceasta frumoasa si emotionanta experienta a facut parte din Proiectul Transnational "Ursuletul de plus" din anul scolar trecut 2020-2021. Chiar daca vremurile au fost ingradite de pandemie, dragostea si-a urmat cursul firesc, bucuria copiilor fiind cu atat mai mare in vizionari pe zoom, ganduri frumoase scrise in jurnalul de calatorie pe care Martinel le-a dus dintr-o tara in alta pe calea postei. Copilasii au fost ajutati de doamnele educatoare Tamara si Silvia din Republica Moldova si de Maxim Andrada si Croitoru Mirela Dimitrina din Bucuresti. Bucuria copiilor a fost impartasita si de parintii acestora, marturisita in agenda de impresii de calatorie.

Copiii au povestit despre activitatile lor, au facut cunostinta online pe zoom, ne-am schimbat pareri si ne-am bucurat reciproc de activitati educative realizate impreuna si fiecare in grupa lui. Aceasta experienta a ramas consemnata in agenda lui Martinel care zi de zi a scris intamplarile si activitatile experimentate.

A fost o experienta inedita din toate punctele de vedere, o provocare, care s-a dovedit un real succes educational transnational! Bucuria din ochii copiilor e aceeaasi oriunde s-ar afla, deschiderea lor de a-si face noi prieteni nu cunoaste niciodata frontiere!

Activități liber alese

MOLDOVAN ELENA

TEMA ANUALĂ: "CUM ESTE, A FOST ȘI VA FI PE PAMÂNT"

SĂPTĂMÂNĂ INDEPENDENTĂ: „O LUME DISPĂRUTĂ"

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Activități liber alese

TEMA ACTIVITĂȚII: "ȘTAFETA DINOZAUROILOR" - joc de îndemânare

"DINO SPUNE..." - joc de atenție

"Ghicește dinozaurul!" - joc senzorial

TIPUL ACTIVITĂȚII: Formare de priceperi și deprinderi

SCOPUL: Dezvoltarea capacității de orientare și atenție prin respectarea regulilor impuse de joc, precum și fortificarea organismului copiilor prin folosirea mișcării;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- să rețină regulile jocului în succesiunea lor;
- să participe cu plăcere la joc;
- să se manifeste adecvat atât în postura de învins, cât și în cea de învingător;
- să respecte regulile jocului.

STRATEGII DIDACTICE:

- a) Metode și procedee: explicația, demonstrația, exercițiul, jocul;
- b) Forme de organizare: frontal, individual, pe echipe
- c) Materiale didactice: ecusoane, cercuri, ouă dinozaur, siluete dinozauri, bețe din lemn, support pentru pipăit, Dino

Forma de evaluare: globală, individuală, observarea comportamentului

JOC DE INDEMANARE: „Stafeta dinozaurilor”

Descrierea jocului:

Copiii sunt împărțiți în două echipe: “T-Rex” și “Bronto”. Vor fi așezați pe două rânduri, unu în spatele celuilalt. Primul copil din fiecare echipă va primi un băț pe care este așezat un dinozaur. Va trebui cu îndemănare și atenție să traverseze sala dus, apoi întors, ocolind obstacolele, după care va înmâna bățul colegului următor.

Prima echipă care va așeza dinozaurul în ou, va câștiga jocul!

JOC DE ATENTIE: “Dino spune...”

Copiii sunt așezați în cerc. La comanda „Dino spune ...”, ei trebuie să execute comanda. De exemplu: „Dino spune: Săriți într-un picior”, „Dino spune: Aduceți-mi un dinozaur de plastic”, „Dino spune: Dormiți!”, „Dino spune: Spuneți-mi fiecare un nume de dinozaur!”, etc. Dacă înainte de comandă, nu este rostit „Dino spune: ...”, copiii nu trebuie să execute comanda.

JOC SENZORIAL: „Ghicește dinozaurul”

În sacul suportului pentru pipăit sunt introduse trei tipuri de dinozauri: Stegosaurus, Brontozaurul și Triceraptus. Copiii, vor veni pe rând, vor introduce mânuțele în suport și vor pipăi un dinozaur. Aceștia, trebuie să recunoască dinozaurul pe care l-au pipăit. Dacă vor răspunde corect, vor fi aplaudați, iar cine nu răspunde corect va primi o pedeapsă

EVALUAREA ÎNIȚIALĂ LA CLASA PREGĂTITOARE

IONESCU ANASTASIA- GEORGIANA

Evaluarea școlară este procesul prin care se delimitează, se obțin și se furnizează informații utile, permițând luarea unor decizii ulterioare. Actul evaluării presupune trei momente relativ distincte: măsurarea, aprecierea rezultatelor școlare și adoptarea măsurilor ameliorative.

În funcție de perspectiva temporală la care se raportează verificarea, analiștii au stabilit trei tipuri de evaluare: evaluare inițială, care se face la începutul unei etape de instruire (prin teste docimologice, concursuri, observație, etc.), evaluare continuă, care se face în timpul secvenței de instruire (prin tehnici curente de ascultare, teze, etc.) și evaluare finală, care se realizează la sfârșitul unei perioade de formare (prin examene, de exemplu).

Evaluarea inițială se realizează la începutul unui nou ciclu curricular, la începutul anului școlar sau dacă o clasă este preluată de un alt profesor pentru învățământul primar și urmărește stabilirea nivelului de pregătire a elevilor. Informațiile obținute îl ajută pe profesor să identifice nivelul achizițiilor elevilor în materie de competențe, abilități și cunoștințe, îi oferă un sprijin în planificarea activităților de predare și învățare viitoare, chiar în realizarea unor programe diferențiate în funcție de capacitățile elevilor.

Pentru a realiza o evaluare inițială eficientă, Mariana Norel afirmă că este necesară o bună cunoaștere a programelor școlare, nu numai a clasei la care se face evaluarea, ci și a clasei anterioare (a nivelului anterior). De aceea, înainte de a prelua clasa pregătitoare, este recomandabilă parcurgerea curriculumului pentru învățământul preșcolar, participarea la câteva activități din cadrul domeniului experiențial „Limbă și comunicare”, pentru familiarizarea cu metodele folosite de educatoare/ profesor pentru învățământ preșcolar și pentru a putea întocmi, adecvat particularităților de vârstă ale elevilor și nivelului lor de pregătire, proba de evaluare inițială.

Evaluarea inițială la clasa pregătitoare se realizează la începutul anului școlar și urmărește să descopere nivelul achizițiilor din învățământul preșcolar cu care încep studiul în învățământul primar. La clasa pregătitoare formele de evaluare sunt apropiate de cele practicate în învățământul preșcolar.

În funcție de observațiile obținute prin evaluare inițială profesorul pentru învățământul primar proiectează drumul de-a lungul clasei pregătitoare, de aceea organizarea evaluării inițiale este deosebit de importantă.

Vasile Molan afirmă că, la clasa pregătitoare, această etapă nu li se anunță elevilor, ea se desfășoară normal, ca orice activitate, doar profesorul urmărește aspecte pe care le evaluează. Această evaluare poate fi orală, în cea mai mare parte, și scrisă, dacă profesorul a stabilit obiective pe care le măsoară prin evaluarea scrisă.

În elaborarea itemilor, profesorii consultă fișele psihopedagogice ale copiilor, întocmite de educatoare, fișe care îi orientează în organizarea evaluării inițiale.

Itemii se construiesc pentru a măsura nivelul elevilor în domeniile:

- 1) Dezvoltarea fizică, a sănătății și igienei personale (avem în vedere: motricitatea grosieră și motricitatea fină, dezvoltarea senzo- motorie, starea de sănătate, de igienă și de securitate personală)
- 2) Dezvoltarea socio- emoțională (urmărim: nivelul interacțiunilor cu adulții și cu elevii de vârsta lor, acceptarea diversității, formarea conceptului de sine, autocontrolul emoțional și expresivitatea emoțională)
- 3) Capacități și atitudini de învățare (apreciem: curiozitatea și interesul elevilor pentru cunoștințele noi, inițiativa și perseverența în învățare)
- 4) Dezvoltarea limbajului și a comunicării (avem în vedere: nivelul limbajului și al comunicării, calitatea exprimării, atitudinea față de carte, nivelul auzului fonematic, aprecierea și folosirea mesajului scris, nivelul de conștientizarea a mesajului scris, primele deprinderi de folosire a scrisului)
- 5) Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii (urmărim: nivelul gândirii logice și al rezolvării de probleme, stăpânirea primelor elemente de matematică, capacitatea de explorare a mediului înconjurător și interesul pentru cunoașterea acestuia) .

Pentru evaluarea inițială la clasa pregătitoare, pentru domeniul „ Dezvoltarea limbajului și a comunicării” , Vasile Molan recomandă să construim cerințe pentru a măsura dacă elevul:

- Participă la conversații cu elevii de vârsta lui și cu alții;
- Înțelege unele mesaje simple;
- Răspunde corect la întrebări;
- Formulează corect întrebări;
- Folosește corect pluralul și singularul;
- Folosește, în exprimare, pronumele potrivite;

- Folosește corect verbele la prezent, trecut și viitor;
- Sesizează sunetul de la începutul cuvântului;
- Folosește corect propozițiile;
- Prezintă o întâmplare folosind cel puțin 3- 4 propoziții ordonate logic;
- Redă conținutul unui text ascultat cu dimensiunea potrivită vârstei;
- Folosește corect instrumentul și suportul de scris.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoș, C., (2006), Pedagogie. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași
2. Cucoș, C.,(2008), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași
3. Molan, V., (2014), Didactica disciplinelor „ Comunicare în limba română” și „ Limba și literatura română” din învățământul primar, Editura Miniped, București
4. Norel, M.,(2010), Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar, suport de curs, Brașov

Metode și tehnici de evaluare în învățământul preuniversitar - Importanța evaluării inițiale, metode, tehnici și strategii aplicate pentru realizarea evaluării inițiale

Mihai Ligia Raluca

Evaluarea este un proces didactic complex, integrat întregului proces de învățământ, care urmărește măsurarea cantității cunoștințelor, priceperilor, capacităților dobândite de elevi, ca și valoarea, nivelul, performanțele și eficiența activității de perfecționare a activității instructiv-educative. (Frăsineanu, E., 2008, p. 261)

În concepția lui Vasile Molan, evaluarea inițială urmărește să stabilească nivelul de la care se pleacă în procesul de formare pe o anumită etapă, an de învățământ, ciclu de învățământ, ciclu curricular. (Molan, V., 2014, p. 210)

După Ecaterina Frăsineanu, evaluarea inițială stabilește nivelul de pregătire a elevilor la începutul unei secvențe de instruire, an școlar sau ciclu de învățământ pentru a determina condițiile în care elevii se pot integra în activitățile instructiv-educative viitoare.

În urma evaluării inițiale se realizează orientarea în legătură cu modul de predare adecvat elevilor și oportunitatea unui program recuperativ pentru întreaga clasă sau necesitatea unor măsuri de sprijinire a învățării pentru unii elevi. (2008, p. 266)

Scopul evaluării inițiale este cu atât mai bine atins, cu cât reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, pentru ca ei să trateze cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, să le fie trezită motivația cunoașterii și dorința soluționării corecte a problemelor enunțate. Înțelegând-o ca un exercițiu util activității de învățare și nu ca o evaluare propriu-zisă care implică emoții, mai ales că rezultatele ei nu se consemnează în catalog, elevii se pot concentra liber și în mod expres asupra rezolvării itemilor propuși și astfel rezultatele ei pot reflecta obiectiv dacă elevii au pregătirea necesară creării premiselor favorabile unei noi învățări.

Așadar, rezultatele evaluării inițiale sunt puncte de plecare în procesul instructiv-educativ și devin și nivel de comparare a evaluărilor în activitățile ulterioare.

O decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util o reprezintă alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare

. Evaluarea inițială poate fi realizată prin mai multe modalități: harta conceptuală, investigația, chestionarul, testele.

În lucrarea sa, „Pedagogie”, Constantin Cucoș consideră că verificarea scrisă reprezintă o metodă potrivită în realizarea evaluării inițiale, întrucât aceasta apelează la anumite suporturi scrise, pe baza cărora elevii au șansa să-și prezinte achizițiile la care au parvenit fără intervenția profesorului, în absența unui contact direct cu acesta. Posibilitatea verificării unui număr relativ mare de elevi într-un interval de timp determinat, raportarea rezultatelor la un criteriu unic de validare, constituit din conținutul lucrării scrise, avantajarea unor elevi timizi sau care se exprimă defectuos pe cale orală reprezintă avantaje ale acestei metode de evaluare. Pe de altă parte, verificarea scrisă implică feedback mai slab, în sensul că unele erori sau neîmpliniri nu pot fi eliminate operativ prin intervenția profesorului. (2006, p. 382)

Crenguța Lăcrămioara Oprea scoate în evidență în lucrarea sa „Strategii didactice interactive” faptul că metoda hărților conceptuale reprezintă o altă metodă potrivită pentru evaluarea inițială. Hărțile conceptuale sau hărțile cognitive pot fi definite drept oglinzi ale modului de gândire, simțire și înțelegere ale celui care le elaborează. Reprezintă un mod diagramatic de expresie, constituindu-se ca un important instrument pentru cercetare și evaluare la toate nivelele și la toate disciplinele. Ele reflectă emergența cunoașterii.

Modul de realizare a hărții conceptuale poate să fie unul strict dirijat sau lăsat la alegerea elevului. Sarcina elevului poate fi una fie de completare a spațiilor libere din structura hărții, sau, elevul poate fi lăsat să-și aleagă singur conceptele și să stabilească relațiile dintre acestea. (2006, p. 256)

Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele: tratarea diferențiată a elevilor, selecția riguroasă a conținutului învățării, utilizarea acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigură învățarea activă și formativă, îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe).

Așadar, procesul evaluativ își îndeplinește pe deplin funcția majoră numai atunci când, atât dascălul cât și școlarii reușesc să colaboreze nu pentru că trebuie, ci pentru că își doresc acest lucru, fiecare îmbunătățindu-și comportamentul în funcție de reacțiile celuilalt.

BIBLIOGRAFIE:

- Joița, E. (coord.), Frăsineanu, E., (2008). Pedagogie și elemente de psihologie școlară. Craiova: Arves
- Molan, V., (2014). Didactica disciplinelor „comunicare în limba română” și „limba și literatura română” din învățământul primar. București: Miniped
- Cucoș, C. (2006). Pedagogie. Ediția a II-a. Iași: Polirom
- Oprea, C. L., (2006). Strategii didactice interactive. București: EDP

Importanța utilizării materialelor din natură asupra capacității creative a preșcolarilor

Crăciun Roxana Alina

Arta, frumosul din natură și din viața socială, impresionează, innobilează sufletul omenesc, îmbogățește viața, determinând dobândirea unor atitudini superioare în plan spiritual și ideatic. Îl pregătim pe copil pentru a fi capabil să perceapă justetea frumosului, calitatea artei în deosebi, îi cultivăm capacitatea de a discerne arta pură.

Prin utilizarea materialelor din natură în diverse creații se înțelege dezvoltarea sistematică a capacității de a percepe, de a înțelege și de a crea frumosul în artă. Arta are o mare forță educativă. Valoarea imaginii artistice rezidă în faptul că face apel la sentimentele copilului, antrenează activ aspectul afectiv al psihicului său. Arta transmite un mesaj emotiv a cărui receptare este condiționată de capacitatea copilului de a deține disponibilități de înțelegere a limbajului și de a intui starea creatorului. Toate aceste materiale îi dau posibilitatea copilului ca interesul și curiozitatea să îi fie satisfăcute, ca predispozițiile naturale să se dezvolte exersându-le într-o activitate sau alta devenind aptitudini.

În cadrul activităților practice, lucrările realizate cu materiale din natură pot rezulta în adevărate opere de artă.

Abilitățile obținute la vârsta preșcolară prin intermediul activităților practice permit copilului să deprindă la debutul școlar anumite competențe care la rândul lor devin o garanție a integrării sociale și o condiție a dobândirii performanței.

Copilul, beneficiarul de artă, omul de mâine, capătă, descifrează și apoi mânuiește o

„gramatică” a formelor de comunicare și de expresie plastică, iar animatorul și mentorul acestei achiziții este fiecare dascăl. Pentru aceasta noi, educatorii, trebuie să stăpânim foarte bine, atât limba română, matematica și alte domenii experiențiale, cât mai ales „gramatica” artei practice prin folosirea materialelor din natură. Avem menirea ca, pe lângă înzestrarea copiilor cu noțiunile fundamentale ale științei, să-i facem să înțeleagă nu numai mesajul acestor materiale și a unei opere de artă, ci să le „cultivăm” și spiritul, gustul și simțul estetic, altfel spus, să-i ajutăm să înțeleagă dragostea față de natură și față de ceea ce ne oferă gratuit aceasta. Dacă un copil a descoperit prin propriile lui eforturi de observație, de imaginație și gândire, o însușire mai puțin vizibilă a unui obiect, dacă a redat o compoziție într-un mod personal, toate acestea sunt

considerate forme de manifestare a însușirilor creative ale copiilor care cer stimulate și dirijate, contribuind la educarea personalității, la o viață sufletească mai bogată, copiii devenind mai fericiți.

Educația în secolul XXI

Munteanu Lidia

Educația pentru societatea cunoașterii reprezintă forma actuală a educației intelectuale, răspunsul educației la provocările societății cunoașterii. O societate în care cunoașterea are rolul determinant, dar nu este cunoaștere în sine ci pentru sine și pentru societate, în care cunoașterea este orientată valoric, este societatea cunoașterii. Orientarea valorică a cunoașterii se referă la selecția valorilor economice, politice, științifice, tehnice, culturale după criterii stabilite de comunitățile respective potrivit intereselor comune, cu scopul propășirii societății în ansamblul ei. Astăzi, mai mult ca oricând, Școala trebuie să devină o instituție formativă, în care primordiale sunt nevoile copilului și nu structuri rigide, la care acesta ar trebui să se adapteze.

La nivelul curriculumului, noile abordări încearcă să rezolve armonizarea diferitelor tipuri de educație (formală, nonformală, cognitivă, intelectuală, noile educații, alternativele educaționale), scindarea și separarea disciplinelor (monodisciplinaritatea, pluridisciplinaritatea, interdisciplinaritatea și transdisciplinaritatea), sinergia câmpurilor disciplinare.

Cadrele didactice și formatorii sunt actori-cheie în orice strategie ce are în vedere stimularea și dezvoltarea unei societăți. Având în vedere rolul cadrelor didactice în societatea cunoașterii, se impune sprijinirea corespunzătoare a cadrelor didactice și formatorilor, definirea competențelor, incluzând aici competențe metodologice, competențe de comunicare și relaționare, competențe de evaluare a elevilor, competențe psiho-sociale, competențe tehnice și tehnologice precum și competențe de management al carierei.

Rolul profesorului este de a crea situații de învățare în cadrul cărora elevul își conștientizează demersurile de învățare, rezultatele, neajunsurile și își perfecționează continuu activitățile de învățare; aceste abilități se educă, se învață, se exersează încă din primii ani de școală.

Învățământul modern este centrat pe capacități și competențe; nu trebuie să abuzăm de memorie, dar trebuie să cerem o memorizare de tip logic. Scopul educației este dezvoltarea fiecărui individ pentru a-și putea valorifica potențialul propriu.

Curriculumul va fi derivat din aceste competențe, manualele vor fi evaluate în funcție de capacitatea lor de a promova aceste competențe, profesorii vor predă în funcție de măsura în care le dezvoltă, iar elevii în funcție de măsura în care au dobândit competențele menționate la niveluri specifice pentru fiecare ciclu de studiu.

Astăzi, mai mult ca oricând, Școala trebuie să devină o instituție formativă, încare primordiale sunt nevoile copilului și nu structuri rigide, la care acesta ar trebui să se adapteze. Învățământul centrat pe elev, mai mult decât oricând, trebuie să devină realitate, și nu doar un concept frumos formulat.

Într-o societate a educației permanente ar trebui să domine eficiența, calitatea dar și conduita morală. Pentru aceasta ar trebui reconsiderat statutul științelor socio-umane pe care se sprijină civilizația și cultura. Imperativele educației viitoare, din perspectiva noului curriculum, sunt bine conturate, cu proiecte generoase de ameliorare și armonizare a sistemului de învățământ cu dezideratele societății noastre.

BIBLIOGRAFIE:

Cerghit, I.,(1980) Metode de învățământ.București EDP.

Cucoș, C.(2006) Pedagogie, ediția a II-a, rev și adăug.Iași, Editura Polirom.

Dogaru-Ulieru, V.,Drăghicescu, L.,(2011) Educație și dezvoltare profesională, Fundația-Editura Scrisul Românesc

ABC-UL EMOȚIILOR

Bădescu Marioara

„Trebuie să ceri de fiecare dată ceea ce poate fiecare să dea.”

Antoine de Saint- Exupery

Trecerea de la învățământul față în față la învățământul online, a adus o serie de modificări în comportamentul elevilor. Ei nu sunt antrenați să-și gestioneze frustrările și emoțiile și se simt copleșiți de ele. Din cauza lipsei de socializare au devenit mult mai agitați, nesiguri pe ei, uneori apatici sau furioși iar la vârsta micii școlarități, consider că este foarte important ca un copil să fie echilibrat emoțional.

Faptul că Școala Românească pune mai mult accent pe dezvoltarea spiritului de competiție în defavoarea spiritului de echipă, iar programa școlară alocă foarte puțin timp disciplinelor din sfera dezvoltării emoționale, m-a determinat să găsesc o soluție de îmbunătățire a acestei situații.

În acest sens, am implementat la nivelul clasei I, Proiectul Național „ABC-ul emoțiilor”, desfășurat în parteneriat cu Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Ialomița și Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Ialomița.

Proiectul a răspuns nevoii de dezvoltare socio-emoțională a elevilor de 8-9 ani, având în vedere că emoțiile și sentimentele joacă un rol important în dezvoltarea personalității lor.

Inteligența emoțională din viața adultă își are originea în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale în perioada preșcolară și școlară mică, acestea fiind perioade de achiziții fundamentale în plan emoțional, social și cognitiv.

Copiii care prezintă deficite la nivelul competențelor emoționale și sociale riscă să dezvolte probleme serioase, atât în timpul copilăriei, a adolescenței cât și a vieții adulte, într-o serie de domenii cum ar fi: sănătatea mentală (anxietate, depresie, tulburări de comportament, delincvență juvenilă, consum de alcool și droguri etc.), dezvoltarea cognitivă (atitudini negative față de școală, lipsa încrederii în abilitatea de a rezolva sarcinile școlare și refuzul acestora), adaptarea școlară (absenteism, abandon școlar, dificultăți în adaptarea la cerințele mediului școlar etc.).

În multe cazuri, consumul unor substanțe nocive compensează incapacitatea de a gestiona, într-un mod mai productiv, sentimentele de tristețe și lipsă de speranță. O deficiență emoțională gravă are ca rezultat incapacitatea oamenilor de „a percepe” semnificația noilor informații și a experiențelor anterioare, ceea ce poate duce la un comportament iresponsabil și un dezechilibru.

PAȘTELE – SĂRBĂTOAREA LUMINII ȘI A BUCURIEI

NEDELCU MARIA

Paștele reprezintă evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este bucuria spălării păcatelor lumii, prin jertfa Fiului.

„Biblia vorbește adeseori despre bucurie. Ea este un dar al credinței, o roadă a Domnului, care se arată în viața tuturor celor cu adevărat credincioși.”

Paștele, cum denumesc românii sărbătoarea Învierii, își are etimologia în cuvântul ebraic pesah, trecere. Paștele evreilor marca trecerea poporului ales prin Marea Roșie, din robia Egiptului, în pământul făgăduinței, Canaan. Paștele creștinilor este, în primul rând, sărbătoarea Învierii Domnului, după al cărui model vor învia toți creștinii.

În literatura română, întâlnim texte literare de inspirație religioasă care au ca temă sărbătorile Paștelui: "Paștele", "Hristos a înviat", "Floriile", de Vasile Alecsandri, "Învierea", de Mihai Eminescu, "La Paște", de George Coșbuc, "În Vinerea Patimilor", de Octavian Goga, "De Paști", de Tudor Arghezi, "De Paști", de Ion Pillat, "Copacul lui Iuda", de Vasile Voiculescu, "Noaptea Învierii", de Nichifor Crainic, "Pe Cruce" și "În Grădina Ghetsemani", de Vasile Voiculescu, "Floarea lacrimilor", de Emil Gârleanu. Astfel, tradițiile și obiceiurile românești sunt ilustrate cu măiestrie, creând adevărate viziuni pascale. În poezia „La Paști”, George Coșbuc prezintă veselie a oamenilor în prag de sărbătoare, frumoși, în noile lor veșminte, și respectând tradiția de secole, ca bătrânii să-i ducă la biserică pe nepoți : „ Pe deal se suie-ncetișor / Neveste tinere și fete, / Bătrâni cu iarna vieții-n plete; / Și-ncet, în urma tuturor, / Vezi sovăind câte-o bătrână / Cu micul ei nepot de mână.”

În tradiția ortodoxă, începutul sărbătorii e marcat odată cu postul de șapte săptămâni. Postul creștinesc obișnuit este înfrânarea pentru o vreme de la mâncărurile „de dulce”: carne, ouă, brânză, pește, băuturi alcoolice, fiind necesar atât pentru întărirea sufletească, cât și pentru sănătatea trupească.

Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor este săptămâna curățeniei, fiind ultima și cea mai importantă săptămână a postului. Curățenia spirituală durează tot postul de șapte săptămâni. Vopsitul ouălor se face în Joia Mare. Ouăle de Paști – acest simbol al sângelui vărsat de Iisus pentru mântuirea omenirii, este un important obicei pascal.

George Topârceanu ilustrează cu umor dialogul unor ouă colorate astfel: „ -- Eu, de m-ar fi dat la cloșcă, / Aș fi scos un pui albastru.../ --- Și eu unul violet.../ --- Eu, mai bine-ar fi să tac: / Așa galben sunt, că-mi vine / Să-mi închipui că pe mine / M-a ouat un cozonac! ”

Jertfa mielului este strâns legată de Paște, care a creat începutul unei vieți noi și nașterea unui popor liber. Desemnarea acestui animal a fost făcută de Dumnezeu, deoarece mielul întruchiează cu chipul său, blândește și inocență. Mielul jertfit îl simbolizează chiar pe Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru păcatele lumii și a murit pe cruce ca un miel nevinovat.

Vinerea Mare (Vinerea Seacă, Vinerea Patimilor) este zi de mare doliu a întregii creștinătăți, pentru că în această zi a fost răstignit și a murit Mântuitorul lumii. Slujba acestei seri este denia Prohodului Domnului.

În noaptea de Înviere, toți creștinii merg la biserică. Fiecare credincios poartă o lumânare în mână, pe care o va aprinde din lumina adusă de preot de pe masa Sfântului Altar. Această lumânare este simbolul Învierii, al biruinței vieții asupra morții și a lui Dumnezeu împotriva păcatului. Restul de lumânare se păstrează pentru a fi aprinsă în cursul anului, la un necaz, în momente de rugăciune.

Noaptea de Înviere este descrisă de Valeriu Gafencu, în poezia „ Imn al Învierii ” : „ Un clopot tainic-n miezul nopții bate / Și Iisus coboară pe pământ; / Din piepturile noastre-nsângerate / Răsună Imnul Învierii sfânt ./ Veniți, creștini, luați lumină / Cu sufletul smerit, purificat; / Veniți, flămânzi, gustați din cină, / E nunta Fiului de Împărat”

După Liturghie, oamenilor le este permis să mănânce bucatele pregătite (pasca, ouăle roșii, carnea de miel, vinul), acestea fiind acum sfințite. Prima zi de Paște se petrece în familie, în liniște, fără distracție (este interzis somnul).A doua zi de Paște oamenii dau de pomană pentru cei morți, merg și udă mormintele celor morți. Legenda spune că, timp de o săptămână, porțile Raiului sunt deschise larg, iar sufletele celor care mor în Săptămâna Luminată ajung direct în rai.

Dintre obiceiurile și legendele pascale,valorificate în activitățile curriculare și extracurriculare, menționăm: colindul Lazărița, participarea la Denii, înroșirea/încondeierea ouălor.

Ouăle, în mitologie simboluri ale vieții și ale fertilității, sunt nelipsite pe masa de Paște. De-a lungul timpului au apărut tot felul de metode de a vopsi și ornamenta ouăle cu ocazia acestei sărbători. Aceste metode diferă de la țară la țară. În ceea ce privește culorile ouălor, există foarte multe posibilități de a le vopsi, unele dintre ele având conotații simbolice și religioase.

În Grecia, obiceiul este ca ouăle să fie vopsite în roșu, pentru a aminti credincioșilor de sângele vărsat de Iisus Hristos pentru mântuirea tuturor oamenilor. Popoarele slave foloseau metode speciale, vopsind ouăle în auriu și argintiu.

O altă metodă folosită mai ales în Austria, dar și în România este aceea de a vopsi ouăle cu produse naturale, folosind coji de ceapă. Aceste ouă se ornamează prin aplicarea unor

frunze pe coajă, înainte de a le fierbe în apă cu coji de ceapă. România se mândrește cu meșteșugul încondeierii ouălor de Paști, o tehnică foarte complexă și migăloasă care este cunoscută în lume sub numele de Psanki. În Germania, de Paște, în fiecare casă există un așa-zis "pom de Paști" făcut din crenguțe înflorite împodobite cu ouă, iepurași sau pușori de lemn sau plastic colorat.

O foarte frumoasă datină se păstrează în Maramureș, zona Lăpușului. În dimineața primei zile de Paști, copiii merg la prieteni și la vecini să le anunțe Învierea Domnului. Gazda dăruiește fiecărui urător un ou roșu. La această sărbătoare, pragul casei trebuie trecut mai întâi de un băiat, pentru ca în acea gospodărie să nu fie discordie tot restul anului.

Spiritualitatea românească păstrează câteva legende referitoare la înroșirea ouălor. Cea mai cunoscută spune că, întâlnindu-se cu jidanii, Maria Magdalena le-a spus că Hristos a înviat. Iar ei au răspuns că atunci va învia Hristos, când se vor înroși ouăle din coșul ei. Și îndată, ouăle s-au făcut roșii. Se mai spune că, după Înviere, jidanii au aruncat cu pietre în Maria Magdalena. Iar pietrele se prefăceau în ouă roșii. Altă legendă spune că, sub crucea pe care a fost răstignit Hristos, Maria Magdalena a pus un coș cu ouă și ele s-au înroșit de la sângele ce cădea din rănila Domnului.

Ouăle colorate în alte culori (galben, verde, albastru) vestesc bucuria primăverii. Cele colorate în negru simbolizează chinul și durerea pe care le-a suferit Hristos pe cruce. Ouăle încondeiate sunt simbolul Mântuitorului, care a ieșit din mormânt și a înviat, precum puiul din găoace.

Tehnicile sunt diferite. Cea mai apropiată de tradiție este încondeierea prin acoperirea succesivă cu ceară, apoi scufundarea oului în diferite băi de vopsea: întâi galben, apoi roșu, verde, albastru, negru.

În ornarea ouălor se folosesc motive geometrice, fitomorfe sau zoomorfe. Elevii participă cu entuziasm la decorarea ouălor, întrucât în școală se realizează anual, expoziții și concursuri.

Bucuria încondeierii ouălor, a participării la slujbele religioase și a respectării obiceiurilor pascale ne dă încrederea că tradiția românească va dăinui, dincolo de vicisitudinile acestor vremuri.

Bibliografie

1. Ghinoiu Ion, 2003, Sărbători și obiceiuri românești, Ed. Elion, București;
2. Simion Florea Marian, 1994, Sărbătorile la români, vol.II, Editura Fundației Culturale Române, București;
3. Calendarul Familiei Creștine, 1946.

IMPORTANTA EDUCATIEI LA VARSTE TIMPURII

Ștefan Florica

Copilăria este cea mai frumoasă etapă, perioadă a vieții, cu farmecul, visarea și naivitatea specifică.

Noile cercetări privind dezvoltarea intelectuală și dezvoltarea în primii ani de viață arată că mintea sugarului este foarte activă - de două ori mai activă ca mintea adultului, iar odată cu dezvoltarea intelectuală își însușesc multe cunoștințe cu o viteză uimitoare.

Copilul este o ființă competentă și fiecare interacțiune a sa este un mod de educație, de aceea în zilele noastre se investește foarte mult în educație timpurie.

Educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane – deci este o activitate necesară atât pentru individ cât și pentru societate. Educația este o activitate specific umană, un fenomen social și o condiție a progresului societății, raportată atât la individ cât și la societate.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani, reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții. Educația timpurie se referă, strict la momentele de învățare ale copilului cu vârsta până la 3 ani. Educația timpurie, în sens mai larg, înseamnă dezvoltarea timpurie a copilului, presupune învățare, îngrijire și protecție.

Educația este continuă, ea începe din primele momente ale vieții și durează cât aceasta. În centrul actului educativ trebuie să stea copilul cu cerințele sale individuale. Se impune permanent cunoașterea, observarea copilului.

Trebuie să existe un echilibru permanent între activitățile cognitive, acționale și de relaționare socială, afective și activitățile de dezvoltare psihomotorie și de dezvoltare a limbajului. Dezvoltarea copilului începe din momentul concepției, se află în dependență cu

mediul și în strânsă legătură cu mediul înconjurător și cu sine însuși.

Copiii se nasc cu un imens potențial de dezvoltare, învățare, comunicare, pe care numai stimularea și orientarea pozitivă le vor transforma în capacități.

Învățarea este fundamentală în dezvoltarea socială, fizică, intelectuală, emoțională, spirituală etc. Cerințele copilului față de educație pot fi satisfacute dacă activitatea educativă începe cu cunoașterea lor.

În educația timpurie, forma specifică de activitate a copilului este jocul, de aceea învățarea depinde, la aceasta vârstă, de joc. Dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care le ofera jocul. Jocul care asigură dezvoltarea este jocul liber ales, în concordanță cu nevoile și cerințele educative ale copilului.

Oferind copiilor ocazii de joc și dându-le posibilitatea de a alege liber jocurile și jucăriile, se deschide motivația intrinsecă pentru activitate și asumarea deciziilor și responsabilităților.

Amenajarea mediului educațional prin arii de stimulare sau domenii de activitate și joc, constituie o formă optimă de realizare a alegerilor timpurii și a ocaziilor de experimentare. Ariile de stimulare sunt o expresie de curriculum creativ; o nouă manieră de organizare a spațiului educativ în care se petrece jocul și implicit, învățarea.

Grădinița este mediul ideal de conducere indirectă a dezvoltării personalității copiilor prin oferirea ocaziilor de explorare și relaționare prin joc și, astfel, de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

BIBLIOGRAFIE:

1. ELENA TIPA - "Necesitatea abordării parteneriatului educațional în grădiniță"- Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4/2006;
2. Grădinița altfel - Editura V&I Integral, București, 2003;
3. LILIANA EZECHIL, MIHAELA PAISI LAZARESCU
"Laborator preșcolar"- ghid metodologic.

Rolul jocului în dezvoltarea copiilor

Sava Gianina

Jocul este limbajul corpului , este modul ideal de comunicare prin care cei mici exprimă ceea ce gândesc , trăiesc sau simt .

Jocul este o activitate voluntară care produce copilului bucurie . Este ca o lume paralelă , fantastică în care cel mic interpretează un rol într-o poveste imaginată de el. Prin joc copilul își diversifică acțiunile mintale , ori rulează noi cunoștințe , își dezvoltă imaginația .

Dacă în primul an de viață , copilul face cunoștință cu jocul de mișcare și jocul de manipulare a obiectelor , în intervalul 1-3 ani , acesta pune accent pe jocul simbolic și devine tot mai interesat în a interacționa cu alți copii.

În intervalul 3-7 ani , jocul capătă o latură mai elaborată . În această perioadă , considerată importantă în dezvoltarea intelectuală a copilului , învățarea ia formă ludică .

Inteligența copilului se dezvoltă și în funcție de jucăriile utilizate . Anumite jucării pentru copii sunt concepute pentru a-i ajuta să clasifice , să memoreze , să asambleze și să pună în practică raționamente logice .

Activitatea ludică îi ajută pe copii să observe și să înțeleagă reacțiile și sentimentele celorlalți . Prin interacțiune ei reușesc să descopere pas cu pas diverse modalități de a-și regla propriile stări și simțiri.

Un alt beneficiu important al jocului este acela că îi ajută în dezvoltarea armonioasă a corpului , în îmbunătățirea coordonării și a mișcărilor acestuia . Abilitățile motorii fine și grosiere sunt de asemenea , perfecționate .

Prin intermediul jocului , în psihicul copilului se produc schimbări importante : copilul dobândește numeroase cunoștințe despre mediul înconjurător și i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă și mijlocită a realității (percepția , reprezentările , memoria , imaginația , gândirea , limbajul) .Jucându-se , copilul ajunge să dobândească autonomie , își modelează personalitatea și își exersează abilitățile care îi vor folosi mai târziu în viața reală .

Studiile psihologice afirmă faptul că prichindelul care își petrece timpul singur , jucându-se sau uitându-se la televizor , va adopta mai târziu un comportament pasiv sau introvertit , iar în

perioada școlară sau în adolescență putând ajunge la izolare și mai apoi la dificultăți în întemeierea unei familii sau în împărtășirea sentimentelor cu persoanele din jur .

Așadar , pentru a se evita asemenea situație se recomandă ca micuțul să desfășoare activități educative care să îl îndemne să interacționeze cu copii de vârsta lui .

EFECTELE PANDEMIEI ASUPRA PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Voinescu Ana

Pandemia a afectat profund educația și implicit sistemul de învățământ. Trecerea la predarea online nu a fost benefică pentru toți copiii. Nu toți beneficiau de device-uri proprii pentru a se putea conecta la platforma utilizată de unitatea de învățământ sau nu aveau rețea de internet disponibilă. De asemenea, preșcolarii aveau nevoie de sprijinul adulților pentru a lucra pe platformă, pentru a participa la întâlnirile online, pentru a realiza și posta lucrările lor. A fost o muncă titanică pentru părinții care mergeau la serviciu dar se ocupau și educația propriului copil în mediul online.

Noi, cadrele didactice, a trebuit să învățăm din mers cum se utilizează platformele, cum se crează resurse didactice online, cum poți afla dacă un copil este online la lecție sau a intrat pe alt link etc..

Activitățile la clasă în stil tradițional se bazează pe interacțiune, pe socializare, pe simțul empatic. Când vorbim despre activitățile online, trebuie să existe o stabilitate a relaționării între copii, să fie creat un cadru emoțional potrivit copilului. Utilizarea camerei nu trebuie să fie realizată ca o constrângere pentru că va exista un sentiment de invadare a spațiului intim. Mulți copii nu doresc folosirea camerei dar cadrul didactic trebuie să găsească o metodă prin care să-i determine să participe la ore utilizând-o.

Deciziile pe care le iau părinții colegilor copiilor noștri ne influențează și pe noi, realitatea este că sănătatea tuturor depinde de fiecare în parte. Trebuie să luăm alte măsuri pentru a diminua riscul de infectare și pentru a face față provocărilor: evitarea aglomerației în momentul intrării în incinta școlii, necesitatea de a rămâne activ fizic, necesitatea de a avea relații sociale sănătoase. Fiecare copil trebuie să aibă șansa și oportunitatea de a învăța într-un mediu sigur, iar părinții pot contribui la acest lucru.

JOCUL DIDACTIC MATEMATIC – STRATEGIE EFICIENTĂ DE EDUCAȚIE FORMALĂ ÎN CADRUL OBIECTULUI MATEMATICĂ, ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

CUCU VIOLETA

În activitatea de fiecare zi a copilului jocul ocupă, evident, locul preferat. Jucându-se, el își satisface nevoia de activitate, de a acționa cu obiecte reale sau imaginare, de a se transforma în diferite roluri și situații care îl apropie de realitățile înconjurătoare. Pentru copil aproape orice activitate este joc : “Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință poate să acționeze”. Tocmai prin joc el ghicește și anticipează conduitele superioare. De aceea folosirea jocului didactic în lecțiile de matematică, drept mijloc de educație indirectă, este una din modalitățile active, atractive, eficiente și moderne, modalitate care contribuie la realizarea unor importante obiective ale formării personalității copilului.

Prin intermediul jocului matematic, prin caracterul său atractiv, prin stimularea interesului și competitivității, se pot însuși unele concepte și noțiuni noi, se pot verifica și consolida anumite cunoștințe, priceperi și deprinderi, se pot dezvolta capacități cognitive, afective, volitive și creatoare ale copiilor, se pot educa trăsături ale personalității, se pot asimila modele de reacții interpersonale, se pot forma atitudini și convingeri.

Una din trăsăturile esențiale ale jocurilor didactice o reprezintă caracterul lor competitiv, de întrecere. Copiii sunt solicitați să-și concentreze atenția, să gândească repede și corect, să participe activ la reușita jocului. Folosind jocurile în lecțiile de matematică am urmărit nu numai laturile formative ale învățării matematicii în școală (formarea deprinderilor de calcul, dezvoltarea capacității de a rezolva probleme etc.), ci și o abordare transdisciplinară a curriculumului la clasele I-IV, ceea ce permite dezvoltarea competențelor și implicit a unor valori umane ca : atitudinea creatoare și activă față de muncă, spiritul de echipă, cooperare, libertatea în acțiune și exprimare etc.

Un exercițiu sau o problemă matematică poate deveni un joc dacă :

- a) realizează un scop instructiv sau educativ ;
- b) rezolvă o sarcină didactică din punct de vedere matematic;
- c) folosește elemente specifice jocului (este accesibil, atractiv, are elemente de competitivitate și cooperare, oferă recompense etc.)

- baloane sparte : - roșii: 0 1 2 3 4 ;
- verzi: 4 3 2 1 0 ;
- adunări : $0 + 1 =$ $2 + 2 =$ $1 + 0 =$
 $1 + 3 =$ $3 + 1 =$

Fiecare elev își verifică și confruntă cunoștințele matematice cu cele ale întregului grup, în conformitate cu sarcinile grupului. Timpul destinat efectuării sarcinilor poate constitui și el un stimulent, deoarece fiecare elev caută să se înscrie în timpul care i-a fost rezervat lui, mobilizându-și forțele pentru a răspunde corect fapt ce imprimă activității de joc un ritm mai dinamic și sporește încrederea copiilor în forțele proprii.

Jocurile matematice, care se desfășoară pe baza unui material concret, cer copiilor să observe modul cum este aranjat materialul de către învățător, să efectueze corect acțiunile cerute de desfășurarea jocului și să explice ce au lucrat. Prin urmare, în aceste activități, se îmbină observarea cu acțiunea și cu activitatea proprie de gândire a copilului.

Elementele esențiale ale unui joc sunt problematizarea, rapiditatea și corectitudinea. În desfășurarea jocurilor didactice se dezvoltă spiritul aplicativ, capacitatea de a selecta operații corespunzătoare jocului și de a le efectua într-o anumită ordine.

Organizat în funcție de obiectivele urmărite în cadrul lecției, jocul didactic poate fi folosit în diferite momente ale acesteia. Reușita jocului didactic, modul în care acesta contribuie efectiv la realizarea sarcinilor învățării este condiționată de proiectarea, organizarea și desfășurarea lui metodică, de modul în care învățătorul știe să asigure o concordanță deplină între toate elementele care-l definesc. În acest sens, învățătorul trebuie să aibă în vedere următoarele cerințe:

- ☐ stabilirea clară și completă a obiectivelor urmărite prin joc;
- ☐ enunțarea precisă a sarcinii didactice;
- ☐ precizarea elementelor de joc în raport cu cerințele sarcinii didactice;
- ☐ pregătirea materialului destinat jocului (obiecte, desene, imagini, schițe, fișe etc.)
- ☐ enunțarea corectă a regulilor jocului și a momentelor sale principale ;
- ☐ stimularea elevilor în vederea participării active la joc ;
- ☐ evaluarea capacităților / competențelor elevilor.

Pentru a aplica cu succes această metodă la clasă, pe lângă jocurile publicate în materialele de specialitate, am creat jocuri sau am adaptat anumite cunoștințe la situația de joc. În jocurile matematice pe care le-am inițiat am pornit de la premisa că învățământul contemporan este activ și creativ. Aceasta înseamnă că elevul trebuie să contribuie la soluționarea unor taine, deci să lucreze efectiv și, în același timp, să gândească în mod original, creator.

Având în vedere că jocul în sine constituie o motivație intrinsecă pentru sarcinile de rezolvat, prin folosirea lui în activitățile de învățare se asigură curiozitatea și dorința de a ști a elevilor. Sub această formă învățarea pentru micul școlar are o mai mare încărcătură afectivă. Matematica devine cu atât mai accesibilă cu cât e tratată și prezentată într-o formă mai atractivă, mai

interesantă. Introducerea jocurilor didactice, gradarea și varietatea exercițiilor - joc propuse, înlătură rigiditatea și plictiseala ce ar putea-o determina stereotipia tehnicilor de calcul.

Această formă de activitate oferă un cadru prielnic pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevilor. Cu cât jocul este mai bine structurat, elevul acordă o implicare mai mare în desfășurarea lui.

Obişnuiesc să utilizez jocul didactic în orice moment al lecțiilor de matematică și la fiecare unitate de învățare, în special în primele clase ale ciclului primar, fapt care a determinat elevii să îndrăgească și să înțeleagă mai ușor cunoștințele, antrenându-se involuntar într-o adevărată competiție. În continuare voi prezenta câteva dintre cele mai eficiente jocuri utilizate la clasă.

“Ștafeta întrebărilor” s-a dovedit o gimnastică a minții. Spre rezolvare elevul trebuie să emită o judecată logică și un răspuns simplu. Primul elev citește sarcina de pe biletul primit și numește un coleg să răspundă. Acesta dă răspunsul la întrebare și adresează întrebarea scrisă pe biletul lui către un alt coleg, Cel care nu știe să răspundă la întrebare va fi penalizat sau eliminat din joc. Jocul s-a dovedit deosebit de antrenant, reușind să reactualizeze un volum mare de cunoștințe.

În același scop am utilizat “Rebusul matematic”, de cele mai multe ori ca activitate individuală, dându-mi posibilitatea să constat nivelul de cunoștințe în general referitoare la însușirea terminologiei matematice.

“Cine socotește mai repede” – jocul urmărește consolidarea deprinderilor de calcul rapid, folosind proprietățile operațiilor: a) $1+2+3+4+5+6+7+8+9=$; b) $10+20+30+40+50+60+70+80+90=$; c) $25+30+20+25=...$ etc. Folosind asociativitatea adunării se grupează termenii pentru efectuarea rapidă a calculelor.

“Campionul” se desfășoară sub formă de concurs, având ca scop calcul corect și rapid. Clasa se împarte în trei grupe. Jocul se poate desfășura pe fișă, care circulă de la un elev la altul sau se desenează pe tablă trei scări cu calcule de același nivel de dificultate. Fiecare echipă delegă un număr de elevi egal cu numărul de trepte, iar creta circulă de la un elev la altul (gen ștafetă), fiecare elev urcând o treaptă și rezolvă în ordine câte un exercițiu.

Dintre jocurile care vizează șirul numerelor naturale pot fi enumerate: Ce numere lipsesc, Caută vecinii, Numără mai de parte, Ghicește numărul, Descoperă regula și completează șirul.

“Caută și vei găsi” – se dau două sau mai multe cifre, sarcina didactică, fiind să găsească toate posibilitățile de formare a numerelor cu cifrele date.

“Ce număr se ascunde” – se dă un șir de numere formate din aceleași cifre printre care se ascunde un număr format din alte cifre. Ex.: 726, 276, 762, 147, 267, 672.

Jocul verifică capacitatea de analiză și observația elevilor.

Pentru dezvoltarea flexibilității gândirii exemplific jocul "Caută soluțiile". Jocul se poate desfășura începând cu clasa întâi la compunerea și descompunerea numerelor: $?+?=10$; $?-?=5$ etc.

Iată că, totalitatea activităților și a acțiunilor pedagogice desfășurate și proiectate instituțional, în sistemul de învățământ, în mod planificat și organizat cu rigurozitate, în timp și spațiu: planuri, programe, manuale, materiale de învățare, se exprimă în conceptul de educație formală.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bruner, J., S., 1970, Procesul educației intelectuale, Editura Științifică, București
2. Cerghit, I., 1976, Metode de învățământ, 1976, E.D.P., București
3. Simioncă, E., 1998, Matematica prin joc, Ed. Polirom, Iași
4. Șerban, Gr., Învățătorul și copiii, 1975, E.D.P., București
5. Șchiopu, U., Psihologia copilului, 1975, București

ÎNVĂȚATORUL CREATIV ȘI ELEVUL CREATIV

Bîjgan Nicoleta

Învățătorul creativ oferă învățarea într-o atmosferă neautoritară, încurajează procesul gândirii creative. El știe cum să folosească întrebările. Conduita creatoare este provocată de întrebarea operațională potrivită pentru că ea duce la explorare și dezvoltă curiozitatea. Un învățător creativ încurajează elevii să exprime teorii ce par ridicole, să combine materialele și noțiunile în modele noi, originale.

Cadrul didactic trebuie să fie un mediator între elev și lumea înconjurătoare, faptul acesta presupunând:

- ☐ Participarea alături de individ în scopul ameliorării liniilor orientative pentru selectarea unui prilej favorabil experienței;
- ☐ Ajutor în folosirea timpului, spațiului, echipamentului;
- ☐ Ajutor pentru a extrage din experiența: informații, deprinderi, valori;
- ☐ Ajutor pentru interpretarea și evaluarea experiențelor.

În activitatea școlară se face transferul setului de valori propice creativității de la profesor la elev. Colaborarea are tendința de a stimula efortul fiecăruia.

“Dintre modalitățile de manifestare a elevului creativ în activitatea școlară, sunt de remarcate:

- ☐ Nu e sociabil în raport cu egalii săi, uneori e sfidător față de profesori;
- ☐ Nu e prea conștiincios; învață în salturi;
- ☐ Este imprudent; se avântă în răspunsuri înainte de formularea lor în minte;
- ☐ E curios, activ; are un nivel superior de aspirații;
- ☐ Are încredere în forțele proprii;
- ☐ Își asumă riscurile legate de îndeplinirea unor proiecte dificile și curajoase;
- ☐ Este perseverent în cautarea de soluții și realizarea proiectului propus;
- ☐ Are simțul valorii și atitudine valorizatoare

☐ Este receptiv la tot ce este nou;

☐ Cultivă consecvent originalitatea, pentru care are un respect deosebit.

Copilul care are posibilitatea să fie spontan și independent, va putea, în viitor, să fie creativ. De aceea învățământul trebuie să capete un caracter participativ, iar învățătorul trebuie să dirijeze, ca un adevărat dispecer- dialogul euristic sau exploatarea ipotezelor.”

MODALITĂȚI CONCRETE DE ACTIVIZARE ȘI DIFERENȚIERE LA MATEMATICĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR. COMPUNERI DE PROBLEME

SECĂREANU NATALIA

Compunerea de probleme constituie o metodă prin care se poate dezvolta la elevi „gustul” pentru matematică. Munca de compunere a problemelor, indiferent în care etapă a învățării se efectuează, îi conduce pe elevi la activitate independentă, la analiză, la sinteză, la creație și în final la confruntarea cunoștințelor teoretice cu practica vieții.

În funcție de modul de abordare, compunerile de probleme pot fi de mai multe feluri:

- ❑ compuneri după imagini;
- ❑ compuneri după scheme;
- ❑ compuneri după exerciții ș. a.

Compunerile după imagini sunt cele mai simple, folosindu-se imagini sub care sunt scrise diferite numere, de exemplu reprezentând prețul fiecărui produs (25 lei, 39 lei) și o bancnotă de 100 lei.

Se vor intui imaginile și se pun întrebări pentru a afla suma cheltuită și restul primit de la 100 lei. Elevii vor compune diferite variante de probleme.

Acest test dat clasei I a dezvăluit următoarele variante de probleme:

Varianta 1:

Mama a cumpărat o minge pe care a dat 25 de lei și o păpușă pe care a dat 39 de lei. A dat la casă 100 de lei. Ce rest a primit?

Varianta 2:

Ce rest a primit tata de la 100 de lei, dacă a cumpărat o minge de 25 de lei și o păpușă de 39 de lei?

Varianta 3:

O minge costă 25 de lei, iar o păpușă 39 de lei. Mama avea 100 de lei. Cât au costat cumpărăturile și ce rest a primit?

Din totalul de 15 elevi din clasa I s-au obținut rezultatele consemnate în tabelul următor:

Varianta 1: 10 elevi

Varianta 2: 2 elevi

Varianta 3: 2 elevi

Variantă greșită: 1elev

Compunerile de probleme după scheme (figuri reprezentate grafic)

Compunerile de probleme după scheme sunt mai dificile și se pretează a fi folosite începând cu clasa a II-a.

Este indicat ca aceste două tipuri de compuneri de probleme să fie folosite imediat după rezolvările de probleme de aceste tipuri.

Elevului îi este foarte ușor ca după ce a rezolvat o anumită problemă după schemă să compună o problemă asemănătoare.

Compunerea de probleme după un exercițiu dat

Această activitate presupune un vocabular bogat, imaginație, stăpânirea tehnicilor de calcul și putere de rațiune. Structura exercițiului folosit este gradată în funcție de clasă.

Exemplu:

Compuneți o problemă după exercițiul:

$$(76 \times 3) + (48 \times 4) =$$

Un elev de clasa a IV-a poate compune o astfel de problemă sesizând că este vorba de o sumă a două produse.

Rezolvările și compunerile de probleme reprezintă cel mai important mod de a aplica în practică toate cunoștințele matematice acumulate de un elev la un moment dat. Este indicat ca rezolvările problemelor să fie făcute prin mai multe procedee și că, acest lucru contribuind la înțelegerea mai profundă a metodelor de rezolvare, la stimularea inițiativei și curajului elevilor în rezolvarea cât mai rapidă a problemei date.

Aceste strategii de activizare folosite și ca strategii de tratare diferențiată, reprezintă o modalitate de creștere a rolului formativ al învățământului sistematic din ciclul primar, oferind elevilor interes și satisfacții.

O lecție activă se poate construi cu sprijinul și concursul diferențiat al elevilor, atât din punct de vedere al sarcinilor pe care le adresăm, cât și în ceea ce privește conținutul și modalitățile de lucru.

Bibliografie:

1. Neacșu, I., Găleteanu, M., Predoi, P., Didactica matematicii în învățământul primar, Craiova, Editura Aius, 2001

2. Oprescu, N., Activism și activizare în procesul învățării, Revista Învățământul primar, vol. I, București, 1991

3. Bocoș, M., Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune, Cluj-Napoca, Ed. Presa Universitară Clujeană, 2002

Lectura în învățământul primar

Varlam Roxana

Lectura este o strategie didactică de dezvoltare a gândirii critice a elevilor.

Gustul pentru lectură ,în cazul elevilor,trebuie format încă de la clasele mici.Profesorul trebuie să țină seama atunci când propune un text pentru lectură de vârsta copiilor și de nivelul de pregătire al clasei de elevi.

Consider că primii pași pentru lectura conștientă sunt :

- mai întâi,citirea cu intonația potrivită,prin conștientizarea semnelor de punctuație;
- încercarea de a obține informații din textul citit;
- lectura analitică, pentru înțelegere și deci, învățare.

După ce are loc citirea unui text de către copii și profesor, este imperios necesar să se adreseze întrebări care au legătură cu textul, pentru a conștientiza înțelegerea a ceea ce au citit. De asemenea ,un alt pas important este ca și copiii să învețe să construiască întrebări care pot începe cu : Cine ? , Ce? , Unde ? , Când? , Cum ? , al căror răspuns să se afle în text. La aceste întrebări adresate de elevi, vor răspunde alți elevi din clasă.

Profesorul va explica copiilor de ce un răspuns nu este cel mai potrivit și îi va explica elevului cum să-și îmbunătățească răspunsurile,oferindu-i alte variante potrivite.

Ca și strategii de înțelegere a lecturii ,consider foarte importante următoarele:

- explicarea sensului cuvintelor în funcție de context;
- sinonime, antonime/paronime,dacă este cazul;
- găsirea altor cuvinte care rimează cu ele,este un alt exercițiu foarte atractiv ;
- utilizarea cuvintelor și expresiilor noi în alte enunțuri realizate de copii;
- extragerea ideilor principale din textul lecturat;
- povestirea evenimentelor în ordinea succesiunii lor;

-exerciții diverse pe text: completarea unui text lacunar, scriere funcțională pornind de la o situație ,personaj din text (felicitare, bilet, afiș, felicitare, invitație), scrierea imaginativă.

De asemenea, consider foarte potrivită scrierea liberă. Pornind de la un enunț, proverb, citat, etc elevii scriu liber orice idei ,gânduri care le vin în minte. Scrierea liberă trebuie să dureze câteva minute, iar ulterior se citesc ideile cu voce tare și se comentează.

Să nu uităm ,însă, de lectura suplimentară individuală a elevilor. Profesorul este dator să le explice elevilor că cei care citesc suplimentar cărți ,reuesc mult mai repede să înțeleagă, să desprindă informații de detaliu, inclusiv din cerințele exercițiilor altor discipline, cum sunt: matematica, istoria, geografia, etc. Lectura suplimentară presupune nu numai îndrumare, prin recomandarea celor mai potrivite cărți, adaptate caracteristicilor copilului, ci și control. Cea mai eficientă modalitate de control, consider că este fișa de lectură, în care elevul completează cele mai importante informații din textul citit.

Implicarea familiei în motivarea copiilor să citească este esențială. Modelul pe care copilul îl are în familie este foarte important pentru acesta, astfel că indiferența sau pasiunea pentru lectură se transmite cu ușurință și la copil. Recomand părinților să citească cu voce tare povești copiilor încă de la vârste fragede, acest lucru dezvoltându-le foarte mult limbajul și imaginația.

Parteneriatul școală-familie are o mare importanță în domeniul lecturii suplimentare, poate una dintre cele mai covârșitoare din învățământul primar.

IMPORTANȚA CONTRIBUȚIEI PĂRINȚILOR ÎN SUSȚINEREA PROPRIILOR COPII

Camelia Bălănescu

Familia este prima instituție socială care influențează dezvoltarea omului. Cea dintâi școală a omului a fost familia. Copilul necesită dragoste și obținerea treptată a unui grad de independență. El nu este vinovat dacă nu corespunde așteptărilor părinților, dacă acel copil "real" nu are calitățile copilului ideal. Părinții acceptă cu ușurință că ei nu sunt perfecți, dar visează niște copii perfecți. Niciodată arta de a fi părinte nu a fost lăsată la voia întâmplării. Mari lucrări clasice ale literaturii educative se adresează părinților: "Câteva idei despre educație" de John Locke, sau unele lucrări ale pedagogilor Pestalozzi sau Froebel. Participarea părinților în cadrul sistemelor educaționale permite asigurarea coerenței educative și îmbogățirea culturală de care copiii au nevoie.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acestuia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar. Școala este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișăm. Asadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Arta de a fi părinte presupune eforturi susținute din partea acestuia în a simți, a învăța, a gândi, a înfrunța situații problemă, alături de copil, cu înțelepciune și discernământ. Prin intermediul educației părinților sub diferite forme: școala părinților, programe pentru părinți, aceștia pot fi sensibilizați asupra responsabilității imense pe care o au în educarea copiilor. Cea mai bună știință a educației este cea care îți permite să citești în sufletul copilului ca într-o carte.

Bibliografie:

Stern, Hans, Heinrich, 1972, Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică;

Dolean, Ioan și Dacian, 2001, Meseria de părinte, Ed. Motiv Cluj;

Vrasmaș, Ecaterina, Adina, 2002, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis.

CREATIVITATEA ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Codilă Monica

“ Există adesea, în prima copilărie, o prospețime a imaginației, o curiozitate neobosită, un fel de geniu poetic, pe care savanții sau artiștii ajunși la maturitate nu le pot găsi decât cu mare greutate.” spunea Gaston Berger în *L’homme moderne et son education*.

Valorificând cele mai de preț însușiri ale copilăriei(inventivitatea, fantezia, imaginația, elanul spre aventură și cunoaștere regăsite în activitățile realizate la clasă) vom stimula și vom forma inteligențe îndrăznețe, oameni cu o gândire independentă, creativă.

Copii nu pot realiza la începutul drumului lor de mici artiști forme care să le întruchipeze cât mai sugestiv ideile și sentimentele. Privind însă atent în jurul lor vor descoperi frumusețea lucrurilor, dar și varietatea lor. O frunză care se desprinde și se leagănă în vânt, o castană căzută pe o alee, un obiect abandonat pe stradă, o întâmplare la care a luat parte pot constitui materiale de bază în realizarea unor minunate lucrări de artă. Este nevoie de puțină imaginație, fantezie și vocabular adecvat.

Creativitatea ia multe forme la copii – surpriza de final a unei povestiri a unui elev de clasa I despre animalele sale împăiate, planul unui elev de clasa a V-a de a împărți corect terenul de joacă, robotul unui elev de liceu și metoda unui elev care studiază biologia de a reconstrui habitatul unei păsări din zonă. Eforturile creative ca acestea aduc beneficii atât celor cărora le aparțin, cât și societății în care trăiesc, cresc și sunt educați. Să-i ajuți pe elevi să-și dezvolte creativitatea este un obiectiv care merită efortul, chiar și numai pentru dezvoltarea personală. O poezie care este citită doar de poet, o idee de a face activitățile casnice mai eficiente, o privire profundă asupra lumii din jurul nostru pot să nu fie cunoscute, dar au totuși puterea de a face ca viața să aibă mai mult sens și să fie mai plăcută. Orice persoană cu un nivel normal de inteligență poate aspira să devină creativă într-un anumit domeniu și toată lumea poate beneficia de „emoția și culoarea” (Nickerson) pe care aceste realizări creative le aduc în viața noastră.

Deși „emoția și culoarea” în viață reprezintă un obiectiv care merită să fie urmărit, cei mai mulți dintre noi trăim într-o lume reală, în care suntem responsabili pentru diferitele rezultate ale elevilor noștri. Să ne facem griji pentru îmbunătățirea creativității elevilor, atunci când succesul este apreciat pe baza rezultatelor școlare și a punctajelor la teste? Cercetările arată că atunci când elevilor creativi li se predă și sunt evaluați într-un fel care pune preț pe creativitatea lor, și rezultatele lor școlare se îmbunătățesc, așa că predarea care urmărește să dezvolte creativitatea

elevilor poate avea și alte avantaje în afară de a face o persoană mai fericită și mai productivă pentru societate; ea poate duce și la îmbunătățirea punctajelor obținute de elevi la teste.

Atunci când vorbim despre educarea creativității la elevi nu putem trece cu vederea două probleme în privința cărora mai există încă opinii diferite:

- a) dacă este educabilă creativitatea;
- b) care este calea optimă de stimulare și educare a creativității.

În ceea ce privește prima problemă se aduc drept argumente: rezultatele pozitive obținute prin metodele de stimulare a capacităților creatoare; datele experimentelor pedagogice; studiul analitic al factorilor creativității.

În legătură cu cea de-a doua problemă, referitoare la căile optime de educare a creativității la elevi, în literatura de specialitate există conturate trei căi principale:

- a) introducerea unor cursuri speciale de creativitate, care să fie predate de educatori cu conduită creativă; conținutul acestor cursuri ar consta în formarea la elevi a unui set de deprinderi și abilități cognitive fundamentale, pe care elevii să le poată aplica la diferitele obiecte de învățământ;
- b) restructurarea fiecărei discipline în parte, din perspectiva stimulării creativității generale și specifice la elevi;
- c) preluarea de către educatorii pasionați și cu conduită creativă a unor elemente de bază dintr-un curs de creativitate și utilizarea lor în cercurile școlare, unde activitățile implică selecția și libertatea de acțiune a elevilor.

Prin educarea intelectului și a unor procese intelectuale (imaginația, gândirea, memoria) se realizează educarea creativității. Fiecare individ posedă o doză de creativitate. De la naștere, copilul posedă doar o anumită potențialitate creativă, care sub influența procesului educativ și a mediului se dezvoltă noi nivele ale creativității exprimate prin originalitate și inventivitate. Oferta educațională pe care o popularizează în rândul elevilor, mediul ambiental, relația dintre elevi și profesori, lipsa metodelor coercitive, stresante, note și a disciplinei excesive, contribuie din plin la actul de dezvoltare a imaginației și creativității copiilor. Preocuparea cadrelor didactice angajate în activitatea extrașcolară este orientată spre valorificarea din plin a posibilităților creatoare și întreaga pricepere și imaginație a copiilor în realizarea unor activități practicoaplicative. Cea mai frecventă formă de imaginație solicitată aproape în fiecare zi și la care face apel în mod curent profesorul este imaginația reproductivă, care constă în capacitatea elevilor de a reprezenta diferite obiecte, fenomene, întâmplări, acțiuni pe baza unor relatări verbale ale profesorului, fără material concret-intuitiv. Dar cea mai importantă formă a imaginației este desigur cea creatoare, care se manifestă fie involuntar, fie voluntar și este legată într-o oarecare măsură de capacitățile intelectuale și implicit de inteligență.

Drept căi de depistare a potențialului creativ al elevului menționăm:

* analiza realizărilor obținute de aceștia la olimpiade, concursuri, competiții, probe școlare cu caracter creativ ;

* testele de investigare a originalității, flexibilității și fluidității gândirii;

* aprecierile proprii sau ale cadrului didactic pe baza unor chestionare.

La îndemâna cadrelor didactice, pentru dezvoltarea imaginației și creativității elevilor stau diverse metode și tehnici de învățare activă: brainstorming-ul, învățarea prin descoperire, Metoda Phillips 6/6, dezbateră pro/contra etc. De asemenea, exercițiile creative ce stimulează imaginația și potențează puterea de creare a elevilor nu fac decât să vină în completarea procesului instructiv-educativ. În realizarea lecțiilor de recapitulare finală putem avea în vedere o serie de exerciții stimulative, care să cultive creativitatea și imaginația elevilor. Putem începe de la un cuvânt-cheie pentru a formula sarcini ce vizează compartimentele limbii: probleme de vocabular, sintaxă, semantică, morfologie, stilistică și continuând cu exerciții distractive în care să realizeze diferite asocieri stimulând găsirea conexiunilor prin idei.

1. Dați o definiție neașteptată, după modelul de mai jos, următoarelor cuvinte: bibliotecă, librărie, carte.

Cuvinte=gânduri puse în sunete

2. Inchipuiți-vă că ați putea lua autobuzul visului.

a) Unde ați merge? De ce?

b) Cât timp ați vrea să stați acolo?

c) Cine ați vrea să vă însoțească?

3. Demonstrați în enunțuri sensurile cuvântului pană.

4. a) Atribuiți acțiuni specifice umane cuvintelor-obiect de mai jos:

- apele – cântă, râd.....

- florile

- motanul

- caii

b) Integrați expresiile obținute în propoziții cât mai frumoase.

5. Bine și rău Găsește câte 5 răspunsuri la întrebările: Ce este bine? Ce este rău?

6. Fiecare elev propune un cuvânt, se face inventarul acestora pe tablă și se alcătuieste o narațiune, refăcându-se apoi povestea șirului.

7. Alfabetul viețuitoarelor Scrieți câte un nume de animal care să înceapă cu a, b, c, d, e, f, g și dați-i o definiție proprie, ca în modelul de mai jos:

arici= ghem de ace

8. Alegeți un personaj din povestea Capra cu trei iezi și unul din Scufița Roșie. Imaginați-vă o discuție între acestea. Scrieți dialogul.

9. Combinați cuvintele de mai jos în toate felurile, astfel încât să obțineți comunicări neașteptate, ca în exemplul dat:

Pasărea de pe lună se joacă în praful norilor.

pasăre

nori

praf

lună

10. Ștafeta povestirii: Fiecare copil extrage un cartonaș pe care se află scris un număr. Cel care are numărul 1 începe să creeze o povestire pe care o întrerupe după câteva fraze, ultimul cuvânt fiind: și, atunci sau când . Povestea este continuată de copilul care are nr. 2 ș.a.m.d.

11. Imaginează-ți că te întâlnești cu peștișorul fermecat. Scrie trei dorințe pe care el vrea să ți le îndeplinească.

Creativitatea este darul cel mai de preț al omului, care i-a permis să făurească primele unelte, să stăpânească o parte din natură prin știință și tehnică, să modifice mediul înconjurător, să pătrundă în spațiul cosmic. Imaginația implică interacțiuni cu toate componentele sistemului psihic uman cum ar fi: dorințele, aspirațiile, profunzimea înțelegerii, trăirile profunde ale evenimentelor, experiența proprie de viață, dinamica temperamentală, într-un cuvânt, întreaga personalitate. Acest potențial latent, dacă este exersat și educat de către cadre didactice profesionale, îndrăgostite de meserie, poate fi valorificat la maximum ca vectori ai acțiunii eficiente și novatoare în orice domeniu.

Bibliografie

1. Alexandru Roșca, Creativitatea, București, Editura Enciclopedică Română, 1981;
2. Ioan Cerghit, Metode de învățământ, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1976;
3. Ioan Neacșu, Metode și tehnici de învățare eficientă, București, Editura Militară, 1990;
4. Parfene Constantin, Metodica studierii limbii și literaturii române în școală, Iași, Editura Polirom, 1999;
5. Casa Corpului Didactic, Deva, Dezvoltarea creativității în cadrul orelor de limbă și comunicare, suport de curs, Deva, 1998.

CREATIVITATEA ELEVILOR- premiză esențială în activitatea de creație autentică a omului matur

Mregea Mihaela Georgeta

Creativitatea reprezintă vârful construcției psihologice a individului. Termenul creativitate provine de la latinescul „creare”, ceea ce înseamnă a „zamisli”, „a făuri”, „a naște”. În limbajul psihologic termenul a fost adaptat inițial pentru a defini capacitatea de creație artistică.

Școala urmează să realizeze finalități educative specifice, de care este direct responsabilă. Ei îi revine responsabilitatea de a acționa pentru stimularea potențialului creativ al elevilor în următoarele direcții:

- identificarea potențialului creativ al elevilor, crearea premiselor gnoseologice ale activității creatoare, libere și conștiente a omului (o concepție despre lume care să dea sens și să orienteze activitatea creativă);
- dezvoltarea posibilităților individuale de comunicare, care să înlesnească punerea rezultatelor creației la dispoziția societății;
- dinamizarea potențialului creativ individual, în sensul valorificării adecvate a talentelor și a cultivării unor atitudini creative, în special a celor care constituie principalii factori vectoriali ai creativității;
- asigurarea suportului etic al comportamentului creator.

În situații concrete special alese, elevii conștientizează și învață să învingă barierele producției creative. Se consideră că acestea sunt de trei tipuri :

- a) perceptive, provocând dificultăți în: delimitarea problemelor, generalizarea problemelor, definirea termenilor, sesizarea de relații îndepărtate, distingerea cauzei de efect.
- b) blocaje culturale, conformismul, supraevaluarea competiției sau a cooperăției, suprageneralizări, prea mare încredere în rațiune și logică, prea multe sau prea puține cunoștințe în domeniu.

c) blocaje "emoționale": teama de a greși, fixarea la prima idee ce vine în minte, lipsa trebuinței de a pune în lucru ideea găsită, teama de aprecierea colegilor, dorința de a rezolva repede.

Mediul familial joacă și el un rol foarte important, putând favoriza din fragedă copilărie dezvoltarea creativității. Familia trebuie să atragă atenția copiilor asupra tuturor fenomenelor, stimulând astfel propriile lor observații, să le permită să vadă, să pipăie, să audă ce se petrece în jurul lor, deschizându-le astfel calea spre mediul înconjurător.

Un elev își manifestă spiritul creativ atunci când:

- ☐ se implică activ în procesul de formare și învățare, adoptă o atitudine activă și interactivă;
- ☐ gândește critic și are deprinderi de gândire critică;
- ☐ acționează în totală libertate în planul alegerilor pe care le face;
- ☐ explorează mediul și găsește soluții personale;
- ☐ preferă gândirea divergentă, imaginativă și creativă;
- ☐ își valorifică și dezvoltă imaginația, originalitatea, inventivitatea, fantezia, creativitatea;
- ☐ problematizează conținuturile și face descoperiri;
- ☐ își exercită liberul arbitru;
- ☐ are încredere în forțele proprii și dorința de autodepășire;
- ☐ nu se descurajează în fața frustrării și ambiguității, ci perseverează;
- ☐ devine responsabil;
- ☐ elaborează produse intelectuale unice și originale.

Bibliografie:

Stoica, A. „Creativitatea elevilor – Posibilități de cunoaștere și educare“, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983.

„CARTEA – IZVOR DE CUNOAȘTERE ȘI FRUMUSEȚE”

Chirilă Ramona-Mariana

În anul școlar precedent am desfășurat împreună cu elevii mei un proiect tematic pe care l-am intitulat „Cartea-izvor de cunoaștere și frumusețe”.

Vârsta școlară mică este perioada care se caracterizează printr-un remarcabil potențial creativ. Acum copiii dobândesc deprinderea de a-și exprima ideile, impresiile, gândurile, dorințele într-o formă nouă, inteligentă, cursivă, creatoare. Limbajul reprezintă modul cel mai direct și adesea cel mai la îndemâna școlarilor, de exprimare a creativității. De aceea, cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Cu ajutorul acesteia, copiii intră în lumea cunoașterii, a curiozităților, descoperă realitatea înconjurătoare, descoperă lumea.

Cartea oferă celui care o parcurge, pe lângă satisfacțiile aduse de orice fapt inedit, prilejuri unice de reflecție, de meditație, contribuie substanțial la formarea și modelarea personalității și comportamentului celui care ascultă sau citește.

Lectura rămâne una din cele mai intense, mai educative și mai răspândite activități pentru copilul din ciclul primar. Cu cât copilul se apropie mai devreme de lectură, cu atât mai importante și mai durabile vor fi efectele ei în domeniul limbajului, al comunicării, al comportamentului și al socializării lui. Prin activitățile acestui proiect, am urmărit să le formez elevilor un vocabular bogat în conținuturi pentru vârsta acestora, să le îndrum pașii spre tainele cărților, copiii să se poată exprima liber, să își exprime propriile idei, sentimente, trăiri, să poată interrelaționa mai ușor.

Școala are menirea de a forma un ascultător competent, dar și un cititor care să-și formeze gustul propriu pentru lectură, astfel încât să fie un cititor activ pe tot parcursul vieții. Sunt elevi care nu au o bibliotecă acasă, probabil din cauza prețului din ce în ce mai mare al cărților sau din cauza lipsei de interes a părinților față de acest domeniu. Instituțiile de învățământ sunt cele care trebuie să trezească în copii interesul și dragostea pentru citit, să insufle elevilor, încă de la o vârstă fragedă dorința și plăcerea de a se afla în preajma cărților.

Prin activitățile ce au fost desfășurate pe parcursul întregului an școlar, proiectul tematic „Cartea-izvor de cunoaștere și frumusețe” a urmărit să îndrepte atenția elevilor, părinților, dar și a cadrelor didactice spre importanța pe care o au cărțile în formarea și educarea copiilor.

Lucrurile aflate din cărți îi îmbogățesc copilului mintea și sufletul, îl ajută să se înțeleagă

pe sine și pe ceilalți. Copiii s-au familiarizat cu lumea minunată a cărților, iar părinții s-au reîntâlnit cu atmosfera de tihnă și liniște pe care o poți descoperi doar între cărți, împărțând această bucurie cu proprii copii.

Principalele texte care formează gustul pentru citit aparțin literaturii pentru copii, texte ce formează dragostea pentru limba maternă, gustul pentru frumos, sensibilitatea și discernământul în selecția valorilor, imaginația creatoare. Cu cât școlarul se apropie mai devreme de carte, cu atât mai durabile sunt efectele ei în ceea ce privește comunicarea comportamentului și socializarea lui.

Cartea va deveni una din preferințele elevilor numai dacă vom redescoperi valențele acestui minunat instrument de lucru și-l vom pune la îndemâna lor.

Activități ce au fost desfășurate în cadrul proiectului „Cartea-izvor de cunoaștere și frumusețe”:

- „Cartea – izvor de cunoaștere și frumusețe”- Întâlnire cu părinții pentru înțelegerea demersului nostru și implicarea lor în proiect;
- „Biblioteca, căsuța cărților” - Amenajarea unei minibiblioteci în sala de clasă;
- „O carte pentru mine, una pentru tine!” - Oferirea de cadouri de Crăciun (cărți) copiilor din medii școlare dezavantajate;
- „Lumea într-o bibliotecă” - Vizită la bibliotecă;
- „Doi mari prieteni: Eminescu și Creangă” - recital de cântece și poezii dedicate poetului Mihai Eminescu, povestiri, dramatizări, scenete din opera lui Ion Creangă;
- “Povestitorul sunt chiar eu...” - Concurs pe temă adecvată proiectului, jocuri de rol, dramatizări, scenete, etc.;
- „Ziua cititului împreună” – Prezentarea cărții preferate.

Bibliografie:

1. Constantin Parfene - Compozițiile în școală, E.D.P. București, 1980
2. Aurica Pulbere, Adriana Kacso - Învățământul primar, Editura Miniped, București, 2003
3. Mușata Bocoș, Cristian Stan, Eugenia Someșan - Strategii didactice activizante în învățământul preșcolar și școlar, Colecția Științele Educației, Cluj-Napoca, 2008.

LECTURA ELEVILOR DE CLASA I

Eufemia Jurca

Interesul pentru lectură se trezește în mintea copilului încă din primii ani de școală, în clasa I. Elevii de astăzi citesc mai puțin deoarece au la îndemână o multitudine de posturi TV, internet și publicații de tot felul. În aceste condiții dascălul trebuie să-și asume rolul important de a găsi mijloace pentru lectură. La literatură pentru copii se poate dezvolta gustul pentru lectură și să se formeze elevilor o exprimare orală, corectă.

În familie și la grădiniță copilul se formează ca ascultător de lectură, de aceea în primii ani de școală învățătorul trebuie să trezească interesul pentru citit și să îndrume elevul în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul, să conștientizeze că lectura este o activitate intelectuală cu caracter permanent.

La clasa I, în alegerea textelor pentru lectură, se ține cont de criteriul accesibilității: mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului, număr corespunzător de personaje și acțiuni pentru a putea fi reținute, pondere mică acordată descrierilor. La începutul anului se pot planifica memorarea unor poezii cu conținut educativ: „Povestea găștelor”, „Jucăriile celui cuminte” de George Coșbuc, „Cățelușul șchiop”, „Puișorul moțat” de Elena Farago, „Alfabetul” și „Zdreanță” de Tudor Arghezi.

Textele narative sunt cele mai atractive și întotdeauna pot fi însoțite de prezentarea de planșe și diafilme. Elevii fiind mici, se pot alege pentru povestire, basme sau povești în care personajele sunt înfățișate viu, iar acțiunea este clară. (de exemplu „Punguța cu doi bani” de Ion Creangă) Captivați și stimulați de o astfel de povestire, copiii vor recita în mod independent basmele sau povestirile a căror lectură s-a făcut în clasă sau care sunt recomandate pentru lectură acasă.

Stimulați de povestirile model, elevii încep ei înșiși să povestească în clasă cele citite. Cum se procedează? Fiecare copil povestește fragmente din cărțile care i-au plăcut mai mult. Ceilalți ascultă cu plăcere, fie datorită faptului că povestirea se face pe baza lecturii unei cărți necitite de ei, fie că participă la completarea ei sau la corectarea inexactităților sau a greșelilor făcute de povestitor.

Citirea expresivă a învățătorului se folosește atât în clasele mici, cât și în cele mari. Calitatea expresivității citirii constituie o condiție esențială. Alegerea cu grijă a tonului just,

folosirea corectă a pauzelor logice, psihologice, gramaticale, constituie preocupări de seamă ale citirii efectuate de cadrul didactic.

Citirea expresivă a unei povestiri scurte formează o activitate de bază începând cu perioada preabecedară. Tocmai aici se pun bazele dragostei pentru lectură, acum apare la copii dorința de a începe cât mai repede să citească.

Notațiile cu privire la cărțile citite constituie un important mijloc pentru dezvoltarea interesului elevilor față de lectură. În urma întâlnirilor la „Biblioteca școlii” cu d-na bibliotecar, elevii sunt îndrumați să noteze în caietul de lectură suplimentară data când au împrumutat cartea, când au terminat-o de citit, textul și autorul cărții. Fiind mici în clasa I, pot copia fragmente scurte care le-au plăcut mai mult.

În concluzie, lectura trebuie bine îndrumată pentru că dragostea de carte este asemenea temeliei unui templu a cărei frumusețe n-o vom ști niciodată, cât de mult va urca în sufletele celor mici.

Fișă de lucru Domnitori români – clasa a IV-a

Oprea Robertha Marta

1. Scribe A sau F:

- Mircea cel Bătrân a purtat o luptă importantă la Rovine.
- Din timpul domniei lui Vlad Țepeș a fost atestat documentar Bucureștiul.
- Mihai Viteazul a murit în lupta de la Șelimbăr.

2. Completați enunțurile folosind cuvintele de mai jos:

- Mircea cel Bătrân a domnit în A obținut strălucita victorie împotriva turcilor conduși de în bătălia care s-a dat la A fost înmormântat la mănăstirea....., ctitoria sa.
- Pedepșa aplicată de Vlad Țepeș inamicilor săi era..... . În timpul domniei sale, cetatea de scaun era la
- În timpul domniei lui Mihai Viteazul s-a dat bătălia de la în anul 1599 și bătălia de la Călugăreni în anul

(Târgoviște, Baiazid, Țara Românească, 1595, Rovine, Cozia, Șelimbăr, tragerea în țeapă)

3. Realizați corespondența între domnitor, lupta purtată și anul când a avut loc:

Mircea cel Bătrân	Călugăreni	1462
Mihai Viteazul	Târgoviște	1395
Vlad Țepeș	Rovine	1595

4. Răspundeți la întrebări:

a) Ce s-a întâmplat în anul 1600?

.....

b) Care era tactica de luptă a voievozilor români?

.....

c) Cine a fost dușmanul comun, cel mai de temut și cu armata cea mai numeroasă, pentru domnitorii români?

.....

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL ȘTIINȚĂ, ARTĂ, TEHNICĂ

MANEA ANGELICA MIHAELA

Motto:

Socrate spunea că acei care știu ce este fiecare lucru sunt în stare să explice și celorlalți, pe când cei care nu știu, este firesc să se înșele și pe ei și să înșele și pe alții. (Xenofon)

ETIMOLOGIE

Etimologic, managementul echivalează cu a ține în mână și a stăpâni, a conduce cu mână forte, ceea ce implică ideea controlului acțiunii și orientarea sau direcționarea ei. Cuvântul management, împrumutat din limba engleză sub forma verbului to manage , înseamnă a administra, a conduce.

Dincolo de terminologie, problema fundamentală rămâne cea a esenței managementului. Managementul este în același timp și un ansamblu de discipline teoretice, principii, metode specifice (știință), metode și tehnici care privesc conducerea, gestiunea, administrarea și organizarea instituțiilor (tehnică), cât și arta de a-i face pe oameni să lucreze productiv și eficient, de a comunica, de a asculta, fie în calitatea lor de membri ai organizațiilor sau instituțiilor, fie în calitate de clienți, beneficiari, furnizori, acționari etc. (artă). Dar managementul astăzi este conceput și practicat și ca organizare a schimbării și inovării, a eficienței și chiar a calității și excelenței.

CARACTERISTICI GENERALE ALE MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

Conform autorilor Cerchez Nicolae și Mateescu Emanuela, managementul educațional presupune o abordare interdisciplinară, care studiază evenimentele ce intervin în decizia organizării unei activități pedagogice determinate și în gestiunea programelor educative. Conducerea managerială implică și accente pe idei, pe abordare sistematică, pe schimbare, pe strategie, pe inovare.

Managementul educațional reprezintă o metodologie de abordare globală, optimă, strategică a activității de educație, ansamblul de principii și funcții, de norme și metode de conducere care asigură realizarea obiectivelor sistemului educativ (în ansamblu sau la nivelul elementelor componente).

Managementul educațional are obiective clare și ierarhizate, principii de eficiență și calitate, funcții specifice, elemente strategice, afirmarea creativității în soluționarea situațiilor, abordare interdisciplinară și sistematică, cercetări fundamentale.

Managementul educațional implică stăpânirea teoriei, metodologiei, a principiilor, o anumită mentalitate, o manieră proprie, o artă de dirijare, antrenare a resurselor. Este o disciplină, necesară pentru a fi eficienți și productivi în relațiile educaționale, în stimularea transformării la nivelul personalităților, atât a elevilor, cât și a cadrelor didactice.

Distincția majoră la nivelul acestui concept este cea între managementul educațional la nivel macrostructural (la nivelul sistemului de învățământ, regăsit în politicile educaționale naționale, europene, mondiale – ex. Minister, inspectorate etc.), la nivel intermediar (la nivelul instituției - și avem în vedere managerul educațional al instituției școlare, directorul școlii) și la nivel microstructural (la nivelul clasei de elevi - și avem în vedere managerul educațional al clasei de elevi, profesorul).

CARACTERISTICILE SPECIFICE ALE MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

În literatura de specialitate, Cristea Sorin precizează principalele caracteristici ale managementului educațional. Printre acestea se înscriu:

- caracterul complex al acțiunilor ce asigură funcționarea optimă a sistemului educațional (planificare, decizie, coordonare, control, strategii și metodologii educaționale), și dimensiunea interdisciplinară implicată de problematica educațională;

- caracterul participativ, generat de implicarea activă a tuturor actorilor (elevi, profesori, părinți etc.);

- structurarea problematicii educaționale, a procesului și a factorilor educaționali după particularitățile colectivității;

- realizarea la nivel macropedagogic (managementul sistemului de învățământ), intermediar (managementul instituțiilor școlare) și la nivel micropedagogic (managementul clasei);

- precizează reguli, condiții și principii specifice, care orientează în elaborarea programelor manageriale educaționale;

- este dinamic atât în ceea ce privește bazele teoretice, cât și aplicațiile în domeniu, prezintă deschidere și spre alte domenii;

- are caracter sistemic și este integrative, întrucât sintetizează specific date din domenii conexe;

- este prospectiv pentru că anticipează pe baza tendințelor de evoluție a sistemului;

- este indicativ-instrumental pentru că arată cum trebuie realizate obiectivele, respectate principiile, aplicate metodologiile;

- este multifuncțional prin descrierea, utilizarea și aplicarea mai multor roluri, atribuții, operații.

FUNCȚIILE MANAGEMENTULUI EDUCAȚIONAL

Funcțiile managementului educațional, precum și ale celui general, se concretizează în activitățile de planificare, organizare, coordonare, antrenare, control și evaluare. Aceste funcții sunt îndeplinite având în vedere particularitățile nivelului de învățământ (preșcolar, liceal etc.), nivelului ierarhic (inspectorat, minister), tipului de instituție etc.

Una dintre funcțiile care se realizează specific în managementul educațional este cea de planificare și organizare a sistemului de învățământ. Această funcție implică valorificarea tuturor resurselor pedagogice:

- umane (cadre didactice, personal administrativ, elevi, părinți etc.);
- materiale (spațiul, timpul, baza didactico-materială);
- financiare (buget central, local, contribuțiile comunității educative);
- informaționale (planuri, programe de învățământ, îndrumări metodice, materiale curriculare).

Planificarea are un scop prospectiv, care vizează planificarea strategică, inovatoare, dar și un scop ameliorativ, care vizează planificarea tactică și operațională.

O a doua funcție specifică a managementului educațional este aceea de orientare metodologică a procesului de învățământ, care presupune atât acțiuni de informare, de evaluare, cât și de comunicare. Această orientare metodologică a procesului de învățământ trebuie să țină seama de caracterul planificat, analitic, activ, permanent, global-integrator, adaptabil, simultan, deschis, în sistem de conexiune inversă.

Funcția de reglare și autoreglare a sistemului de învățământ și a procesului de învățământ implică activități de perfecționare a cadrelor didactice:

- cu caracter periodic: cursuri de specialitate (metodică, pedagogie, sociologia educației, psihologia educației), de management pedagogic (pentru inspectori, directori, profesori metodiști, consilieri, cercetători), instruiri, consfătuiri anuale cu responsabilii de comisii metodice, catedre, profesori, bibliotecari etc., consilii ale cadrelor didactice, simpozioane, consfătuiri tematice, stadii de pregătire specială;
- cu caracter permanent: studiu individual, activități educative deschise, interasistențe, dezbateri tematice, îndrumări metodice.

MANAGEMENTUL CLASEI

Managementul clasei este definit ca fiind abilitatea profesorului de a planifica și organiza activitățile clasei astfel încât să se asigure un climat favorabil învățării. Obiectivul final al managementului clasei este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului.

În clasa școlară, liderul formal este cadrul didactic (învățător, diriginte). El este un conducător impus din exterior, a cărui autoritate derivă din funcția ce i s-a încredințat și din faptul că el este singurul adult în mijlocul unei grupe de elevi.

Cadrul didactic angajează și dirijează în acțiuni comune tot colectivul. Prin toate acestea, el concentrează energiile grupei, exercită funcții de comandă și decizie, influențând în cel mai înalt grad activitatea acestuia. Cadrul didactic este liderul real al clasei, el va contribui masiv la încheierea unui adevărat colectiv, cu o atmosferă optimă pentru învățatură, stimulatoare pentru activități pozitive, prielnică pentru ca fiecare elev să-și poată desfășura capacitățile sale creatoare.

Dacă profesorul nu posedă arta conducerii, atunci el rămâne fără autoritate și va rămâne doar un funcționar care transmite cunoștințe. Clasa în schimb va fi condusă de unul sau mai mulți elevi (lideri spontani), de la care vor porni inițiative și acțiuni, care desigur nu vor fi întotdeauna în concordanță cu sarcinile instructiv-educative.

Bibliografie:

1. Cerchez Nicolae, Mateescu Emanuela– Elemente de management școlar, Ed. Spiru Haret, Iași 1995, pag.85-93;
2. Cristea Sorin– Managementul organizațiilor școlare, E.D.P., București, 1996, pag.17-43.

METODE INTERACTIVE UTILIZATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Țoncu Maricela-Cerasela

BRAINSTORMING

Brainstorming-ul este o metodă de stimulare a creativității și imaginației elevilor, dar și de formare a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, altruism etc.). Se realizează prin formularea a cât mai multor idei, ca răspuns la o situație enunțată de profesor sau un elev, după principiul "cantitatea generează calitatea".

Un moment de brainstorming se poate crea în orice etapă a lecției și poate să se desfășoare de la 5 minute până la întreaga oră (50 minute). Pentru desfășurarea optimă a unui brainstorming, se impune respectarea unor reguli, enunțate de liderul grupului (profesorul, elevul) chiar de la începutul activității:

- ❑ solicitarea de exprimare a ideilor rapid în fraze, propoziții sau cuvinte scurte și concrete fără cenzură
- ❑ sunt interzise aprecierile critice, ironiile, contradicțiile, orice manifestare de acest gen care inhibă imaginația participanților
- ❑ sunt încurajate asociațiile neobișnuite de idei, combinările și ameliorările soluțiilor propuse de ceilalți
- ❑ imaginația trebuie să fie liberă, exprimându-se orice idee îi vin elevului în minte, care este acceptată fără cenzură

CIORCHINELE

Este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează gândirea critică, conexiunile dintre idei, crearea unei structuri grafice, a unor clasificări și corelări de cunoștințe, utilizând informații dintr-o sursă analizată. Este o metodă grafică antrenantă ce poate fi utilizată pentru reținerea informației dintr-un text, dar și pentru observarea și comentarea unei imagini sau film. Se poate folosi în activitățile de învățare, de fixare a cunoștințelor și la evaluarea sumativă a uneia sau a mai multor unități de învățare. Într-un cerc, în mijlocul unei foi/planșe/tablă se scrie un cuvânt, o sintagmă care să reprezinte subiectul. Pe măsură ce vin ideile, se formează „ramuri” care se trec în cercuri mai mici pe lateral, legate de subiectul principal prin linii. Aceste „subiecte-ramură”

pot avea, la rândul, „subiecte-mlădițe”. Un subiect poate avea numeroase ramuri, iar o ramură numeroase mlădițe.

Dacă metoda nu se utilizează pe grupe, ci este implicată întreaga clasă, atunci ciorchinele se va realiza pe tablă sau flipchart, și în această situație:

- se urmează pașii 1-5, activitatea oprindu-se când s-au epuizat toate ideile, în limita de timp anunțată
- în final, ciorchinele se va reorganiza, utilizându-se conceptele, ideile fezabile, elevii notându-și în caiete forma definitivă a ciorchinelui.

CADRANELE

Metoda este grafică și eficientă pentru selectarea, clasificarea și sintetizarea informațiilor. Se poate folosi cu succes în toate etapele lecției, dar și pentru realizarea feed-back-ului învățării. Se lucrează individual, dar și pe grupe, fiecare elev completând un cadran, sarcinile fiind distribuite între ei, nu de către profesor.

Modul de realizare:

- se prezintă materialul de studiat (textul lecției, fișe de lucru cu extrase din documente etc.)
- se împarte pagina în 4 părți, trasându-se două drepte perpendiculare
- cele patru cadrane obținute se numerează, urmând ca în fiecare cadran să se noteze informațiile referitoare la cerințele stabilite sub forma unor titluri
- elevii citesc textul pentru a face însemnările necesare – profesorul oferă explicații și îndrumări la solicitarea elevilor
- rezultatele se confruntă, se dezbat și se analizează
- se completează cadranele cu informații omise
- se trag concluzii și se fac aprecieri
- ultimul cadran poate fi lăsat la dispoziția elevului, unde acesta să-și exprime puncte

BIBLIOGRAFIE

- ❑ Bru, 2007: Marc Bru, Metodele în pedagogie, București, 2007
- ❑ Ionescu, Chiș, 1992: Miron Ionescu, Vasile Chiș, Strategii de predare-învățare, Buc. 1992
- ❑ Pintilie, 2002: M. Pintilie, Metode moderne de învățare-evaluare, Cluj-Napoca, 20

JOCUL DIDACTIC ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

SLABU PANSELUȚA

Jocul este o activitate specific umană dominantă în copilărie, prin care omul își satisface imediat, după posibilități propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o creează singur. Un copil care nu vrea să se joace este un copil a cărui personalitate nu se afirmă, care se mulțumește să fie mic și slab, o ființă fără mândrie, o ființă fără viitor.

Între joc și muncă există un raport mutual, jocul fiind vestibulul natural care conduce spre muncă, spre disciplină, spre activitatea de grup. Numai cine cunoaște locul pe care îl ocupă jocul în viața copilului poate înțelege ușor cât de mare este eficiența folosirii lui în procesul instructiv-educativ. În joc, școlarul mic are posibilitatea să-și manifeste personalitatea. Prin caracterul lui practic, jocul didactic mijlocește cunoașterea directă a lumii și, mai ales, contribuie la formarea unor deprinderi trainice, trăsături complexe de caracter, convingeri, intense trăiri emoționale. Numai un joc didactic bine pregătit poate avea o mare valoare educativă.

Exemple de jocuri care pot fi desfășurate la disciplina Matematică.

-Joc „Chefi la matematică. Elevii au format trei echipe: echipa Verde, echipa Albastră, echipa Mov. Fiecare echipă a primit probleme scrise pe farfurioare și același timp de rezolvare. Echipa cu cele mai multe farfurii (probleme rezolvate corect) câștigă. Au cooperat, și-au distribuit roluri, și-au împărtășit păreri și metode de rezolvare, au decis împreună. Elevii au fost uniți și au învățat să accepte și alte păreri. Climatul în clasă a fost unul pozitiv.

-Jocul „Prinde și răspunde” este un joc simplu de aruncare a unei mingi de la un copil la altul. Cel care aruncă mingea adresează o întrebare (matematică) celui care o prinde. Acesta răspunde la întrebare, apoi aruncă mingea altui coleg și îi pune o altă întrebare vizând conținutul care trebuie evaluat. Dacă cel care prinde mingea nu știe răspunsul, iese din joc. Copiii sunt atrași de suspansul generat de întrebările puse de către colegi. Acest joc a permis satisfacerea trebuințelor de cercetare, de comparare și de înțelegere a cunoștințelor prin el și prin colaborarea cu ceilalți copii.

De la joc la învățare nu e decât un pas: când te joci înveți ceva. Pentru copil, jocul este rațiunea de a fi, de a căuta, de a afla, de a învăța. În concluzie, jocul didactic folosit la momentul adecvat are valențe formative incontestabile, el contribuind la îmbunătățirea procesului

instructiv-educativ, la cultivarea dorințelor exploratorii ale elevilor de a înțelege, de a-și explica și de a descifra mecanismele problematizării.

Bibliografie

- El. Simionică, F. Bogdan - Gramatica prin joc, Ed. Polirom , Iași, 1998
- Sorin Cristea - Dicționar de termeni pedagogici, Ed. Didactică și Pedagogică , București, 1998

Activități instructiv-educative în grădinița de copii în perioada online

Sirghe Alexandra

Activitățile de învățare reprezintă un ansamblu de acțiuni cu caracter planificat, sistematic, metodic, acestea fiind organizate și conduse de către cadrul didactic, în timpul școlii online cadrul didactic fiind un „dirijor” al părinților. Aceste activități au scopul atingerii finalităților prevăzute în curriculum. Desfășurarea acestor activități necesită coordonarea eforturilor comune ale celor trei parteneri ai procesului de predare-învățare-evaluare: cadre didactice, părinți, preșcolari, dar și a colaboratorilor din comunitate a căror implicare este la fel de importantă. În desfășurarea acestora accentul va cădea pe încurajarea inițiativei copilului și a luării deciziei, pe învățarea prin experimente și exersări individuale, iar odată cu începerea onlinului, părintele a fost direct responsabil de transmiterea informațiilor, comunicarea și interacționarea cu preșcolarul.

Activitățile de învățare se desfășoară fie cu întreaga grupă de copii, fie pe grupuri mici sau individual. Ele pot lua forma activităților pe discipline sau integrate, a activităților liber alese sau a celor de dezvoltare personală. Acest aspect a fost întrerupt odată cu “școala online”. Faptul că s-a lucrat doar individual a însemnat stoparea socializării. Atunci când activitățile se făceau pe grupe și nu individual, preșcolarii aveau posibilitatea de a observa chiar și de a prelua din ceea ce ar fi făcut colegii lor. Unele comportamente ar fi fost atenționate, altele laudate și atunci preșcolarul ar fi putut selecta modul potrivit de a vorbi, de a gândi și de a acționa. Faptul că sistemul online a produs inevitabilul, lipsa socializării și totodată a lucrului pe grupe, cu siguranță a stopat evoluția în primul rand psihică a preșcolarilor.

Sunt familii unde părinții lucrează și au lucrat, neavând timp necesar pe care să îl dedice copiilor. În acele cazuri, cu siguranță modelele de jocuri și activități postate de cadrele didactice au fost în zadar.

Dintre mijloacele de realizare utilizate în grădiniță putem aminti jocul liber ales, discuțiile libere, povestirea, jocul didactic, exercițiile cu material individual, experimentele, construcțiile, lectura după imagini, convorbirea, observarea, memorizările, povestirile create de copii, precum și alte mijloace, specifice didacticii, în funcție de nevoile educaționale ale copiilor. În timpul școlii online consider că jocul liber ales și povestirile educatoarelor au fost cele mai solicitate.

Personal consider că școala online a însemnat o greutate enormă pe umerii părinților de copii preșcolari, activitățile instructiv-educative fiind doar o sugestie pe care de multe ori părinții neputând să o pună în practică.

Dizabilitate – implicații asupra învățării

STAN CARMEN

ADHD (Attention Deficit/Hyperactivity Disorder), tulburarea de hiperactivitate cu deficit de atenție, este o afecțiune comportamentală, manifestată prin deficit de atenție și impulsivitate sau/și hiperactivitate. În ADHD, aceste manifestări sunt nepotrivite capacității intelectuale sau stadiului de dezvoltare ale copilului și adolescentului.

Hiperactivitatea și impulsivitatea sunt mai des întâlnite la băieți, în timp ce la fete se descrie mai frecvent deficitul de atenție. În practica curentă sunt identificați de 3 - 4 ori mai mulți băieți cu ADHD, explicația fiind că aceștia prezintă de obicei toate cele trei simptome centrale, în timp ce fetele nu prezintă întotdeauna factorul hiperactivitate și pot rămâne astfel nediagnosticate.

Există 3 subtipuri de ADHD:

Tipul predominant neatent: cu probleme de atenție, distractibilitate, afectarea memoriei pe termen scurt și a procesului de învățare

Tipul predominant hiperactiv: comportament impulsiv, autocontrol slab

Tipul combinat: majoritatea copiilor cu ADHD intră în această categorie.

Manifestările deficitului de atenție la copilul cu ADHD sunt:

- nu dă prea mare atenție detaliilor, greșește din neglijență
- are dificultăți în menținerea atenției la sarcinile date sau la joacă
- nu pare să asculte când i se vorbește direct
- nu urmează instrucțiunile (nu pentru că nu le înțelege) și eșuează în a-și termina temele la școală, sarcinile casnice
- are dificultăți în organizarea sarcinilor și activităților

- evită, nu îi place sau este refractar la angajarea în sarcini care necesită efort mental susținut (temele de la școală sau de acasă)
- este ușor distras de stimuli externi
- este uituc în activitățile zilnice
- pierde lucruri necesare diverselor activități (jucării, creioane, cărți)

Manifestările hiperactivității la copilul cu ADHD:

- agită mâinile sau picioarele sau se răsuțește pe scaun
- părăsește locul în clasă sau în alte situații în care ar trebui să stea așezat
- umblă dintr-un loc într-altul sau se cațără excesiv în situații în care se așteaptă să stea liniștit
- are dificultăți la joacă sau la angajarea în activități libere în liniște
- deseori este pe picior de plecare sau acționează ca și cum ar fi împins de un motor
- vorbește excesiv

Manifestările impulsivității la copilul cu ADHD:

- deseori răspunde grăbit, înainte de a se încheia întrebarea
- are dificultăți în a-și aștepta rândul (de exemplu, la joacă)
- în mod frecvent îi întrerupe sau îi deranjează pe ceilalți, intervine în conversația adulților

Îmbunătățirea performanțelor școlare și sociale ale copiilor cu ADHD în cadrul școlii:

- pentru copiii cu ADHD este mai dificil să efectueze aceleași sarcini școlare și să aibă același comportament social ca ceilalți copii
- cele mai eficiente intervenții pentru îmbunătățirea performanțelor școlare sunt cele aplicate în mod consecvent în cadrul școlii.

Nevoia de sprijin (exemplu)

Sarcina unui elev cu ADHD de a recita o poezie din trei strofe poate fi elaborata în felul următor:

1. Prima data trebuie sa ne asiguram de atentiea copilului, stabilind un contact vizual sustinut.
2. Vom oferi un model de executare a sarcinii, solicitand unui alt elev sa recite o strofa corespunzator.
3. Se considera ca este o sarcina complexa, avand in vedere ca este o poezie din trei strofe, se va fragmenta sarcina in sarcini mai mici, mai usor de realizat. In acest caz, i se va cere elevului sa recite prima data o strofa si apoi celelalte.
4. Elevul va primi o recompensa dupa fiecare sarcina dusa la bun sfarsit, in acest caz, va fi vorba de aprecierea cadrului didactic, lauda verbala, dupa fiecare strofa citita.
5. Sarcina de a recita poezia respectiva, considerata o sarcina neplacuta, poate fi grupata cu o alta sarcina mai placuta. De exemplu, daca elevul recita toata poezia, ii va fi permis sa utilizeze telefonul mobil sau tableta in pauza, daca acest lucru nu ii este permis in mod regulat. Gruparea sarcinilor creste probabilitatea executarii sarcinii mai putin placute.
6. Vor fi controlati stimulii perturbatori. Acest control are rolul de a reduce, minimaliza distragerea atentiei copilului si va preveni intreruperile frecvente. Hiperactivitatea elevului cu ADHD la stimulii din mediu este o bariera in realizarea unei sarcini. Controlul stimulilor implica construirea unui mediu de invatare care sa cuprinda cat mai putini factori perturbatori. Acest lucru nu inseamna insa crearea unui mediu substimulant care e la fel de disturbator pentru copil. Este recomandat ca elevul sa stea singur in banca, in randul din fata, pentru a reduce distractorii si a se concentra pe sarcina. Daca il vom aseza in ultimul rand, elevul va avea mai multi stimuli perturbatori in campul vizual si va avea mai multe comportamente perturbatorii.

Un copil cu ADHD este la fel de inteligent, creativ și iubitor ca toți ceilalți copii. Totuși, din cauza manifestărilor ADHD, un copil care nu este diagnosticat la timp se va confrunta cu multe dificultăți acasă și în societate; astfel, afecțiunea devine o mare problemă pentru copil și familie.

Jocul didactic în orele de Arte vizuale și abilități practice

Ancuța Bianca

Jocul didactic poate fi organizat cu succes la orice tip de lecție de educație plastică în orice clasă a ciclului primar pentru că această metodă de învățământ constituie o tehnică atractivă de explorare a realității.

Elementele de joc imprimă activității un caracter mai viu și mai atrăgător, aduc varietate și o stare de bună dispoziție, de veselie și de bucurie, de divertisment și de destindere, ceea ce previne apariția plictiselii, a monotoniei și a oboselii.

Una din trăsăturile esențiale ale jocurilor didactice desfășurate la orele de educație plastică o reprezintă caracterul lor competitiv de întrecere. Copiii sunt solicitați să-și concentreze atenția, să gândească repede și corect, să participe activ la reușita jocului. Prin aceste jocuri se urmăresc nu numai laturile formative ale învățării elementelor de artă plastică în școală, ci și anumite laturi educative, dezvoltându-le elevilor spiritul de înțajutorare, de dragoste și atașament pentru colectivul de elevi, atitudinea creatoare și activă în cadrul activităților artistico-plactice.

Una din trăsăturile esențiale ale jocurilor didactice desfășurate la orele de educație plastică o reprezintă caracterul lor competitiv de întrecere. Copiii sunt solicitați să-și concentreze atenția, să gândească repede și corect, să participe activ la reușita jocului. Prin aceste jocuri se urmăresc nu numai laturile formative ale învățării elementelor de artă plastică în școală, ci și anumite laturi educative, dezvoltându-le elevilor spiritul de înțajutorare, de dragoste și atașament pentru colectivul de elevi, atitudinea creatoare și activă în cadrul activităților artistico-plactice.

În timpul desfășurării jocului didactic, elevii se află în diverse raporturi unii față de alții: la unele jocuri, copiii rivalizează fiecare cu el însuși, la altele realizarea scopului este posibilă doar ca rezultat al colaborării, în timp ce la altele atingerea scopului apare ca rezultat al unui compromis.

Desfășurarea jocului didactic cuprinde, de regulă, următoarele momente: etapa introductivă; etapa elaborării regulilor; etapa realizării jocului; închiderea jocului și numirea câștigătorilor; comentarea desfășurării partidei și a rezultatelor obținute.

Încă din clasa I se pot realiza jocuri didactice variate la activitățile plastice desfășurate în orele de curs, în concordanță cu particularitățile psiho-fizice ale elevilor. La tema plastică „Cunoașterea culorilor” se poate folosi jocul didactic „Găsește culoarea” pentru a fixa și consolida culorile cunoscute. Se folosește o cutie cu jetoane colorate-roșu, galben, albastru, verde, portocaliu,

violet; elevii se împart pe trei grupe și câte un reprezentant din fiecare grupă trage, pe rând, câte un jeton colorat din cutie. După ce privesc cu atenție jetonul, fiecare grupă denumesc cinci obiecte care au acea culoare și zece care se pot colora cu ea (se aproba chiar și ideile ce contrastează cu realitatea). La a doua probă elevii extrag un alt jeton din cutie și un alt copil din grupa respectivă spune ce fel de culoare a găsit: caldă, rece, primară, binară, închisă sau deschisă. Dacă grupa care extrage jetonul nu știe să răspundă, pot răspunde celelalte grupe, care astfel primesc puncte în plus. Grupa de elevi care dă cele mai multe răspunsuri corecte câștigă și este răsplătită cu aplauze și cu premii simbolice.

Pentru ca elevii să-și consolideze grupele de culori complementare se folosește jocul didactic „Caută perechea” desfășurat în timp foarte scurt dar cu o mare eficiență; fiecare elev primește un jeton colorat și trebuie să-și caute perechea – culoarea complementară celei de pe jeton. Fiecare elev privește cu atenție jetoanele celorlalți și caută culoarea complementară celei pe care o are în mână; câștigă elevii care își găsesc perechea.

După ce elevii învață clasificarea culorilor în culori primare, binare și terțiare, combinarea și crearea lor, este necesară o consolidare a acestor cunoștințe care se poate realiza prin intermediul jocului „Culoarea salvatoare”: se împarte clasa în grupe de câte 6

elevi; fiecare grupă primește un set de 19 fișe de culori diferite: roșu, galben, albastru, verde, portocaliu, violet, ocru, gri-albăstrui, maro-roșcat- câte două și un jeton alb. Unul din elevi împarte jetoanele- câte trei pentru fiecare elev, iar primului patru. Cel care are patru jetoane începe jocul și scapă de unul din jetoane, fiecare urmărind să-și realizeze un grup complet de culori-primare, binare sau terțiare pentru a câștiga.

Un alt joc didactic prin care se urmărește formarea de nuanțe ale culorilor este și jocul „Ce ne scrie Culoare-Împărat?”. Pentru realizarea acestui joc se confecționează fișe mici de culori diferite care se rulează și se leagă cu panglici care au la capăt câte o pecete colorată; elevii scot pe rând din săculeț câte două scrisori în care au pete de culori diferite și mesajul : „Amestecă-le de mai multe ori, în cantități diferite, și vei găsi toate comorile vistieriei mele!”. Jocul durează 3 –5 minute și câștigă elevul care obține cele mai multe nuanțe cromatice.

În clasele mici elevii au păreri lor despre armonizarea culorilor, păreri ce nu sunt întotdeauna în concordanță cu cele ale adulților, fiecare culoare reprezintă ceva anume pentru orice copil, de aceea ei le grupează și le aranjează pe materialul-suport după preferințele lor. Pentru a le dezvolta gustul estetic, este necesar să se știe care sunt preferințele copiilor, capacitatea lor de armonizare a culorilor, de aceea se poate folosi jocul didactic „Zănele din Țara Culorilor mi-au dăruit camera cea mai frumoasă!”. Li se dă copiilor câte o planșă ce reprezintă o cameră mobilată, frumos aranjată, dar necolorată și li se cere să folosească toate culorile preferate pentru ca zănelor să le placă și să le dăruiască cea mai frumoasă cameră. („Camera mea” –clasa I).

Educația plastică vine deseori în ajutorul celorlalte obiecte de învățământ- educație muzicală, citire, comunicare, științe- iar de multe ori aceste obiecte îi ajută pe copiii de vârstă școlară mică să-și dezvolte imaginația, gustul estetic, să folosească o cromatică adecvată în lucrările plastice

pe care le realizează; astfel, se poate folosi jocul „Comunicăm, dar și desenăm”. Pentru desfășurarea acestui joc sunt necesare scurte texte descriptive care sunt citite într-un ritm lent de către învățător. Elevii le ascultă cu atenție și, în același timp, desenează pe $\frac{1}{2}$ sau $\frac{1}{4}$ din foaie, fiind atenți la amănunte; după ce colorează lucrarea, ascultă încă o dată lectura pentru a completa amănuntele care au fost omise la prima lectură. Pentru fiecare detaliu corect desenat se acordă câte un punct și câștigă cel care a realizat cel mai detaliat desen. Prin acest joc didactic se urmărește atât reprezentarea unei forme cu ajutorul culorilor, cât și dezvoltarea imaginației și creativității, a gustului și a judecății estetice.

Jocurile didactice sunt practice numai dacă sunt bine explicate și dirijate. Rolul hotărâtor în desfășurarea jocului îl are învățătorul care trebuie să aleagă jocul potrivit la tema plastică și la momentul desfășurării lui, pentru că, jucându-se, elevii nu observă că acumulează noi cunoștințe și deprinderi plastice mult mai ușor decât prin alte metode de învățământ.

Bibliografie:

Dascălu, A. Educația plastică în ciclul primar. Iași: Ed. Polirom, 1997.

Drăghicescu, S. Educație plastică. Ghid metodic pentru clasele I-IV. București: Ed. Aramis, 2007.

Jurnal reflexiv

RODICA TĂNĂSESCU

CLASA: a -III-a

Disciplina: Limba și literatura română

Unitatea de învățare: „ PĂMÂNTUL ȘI POVEȘTILE SALE”

Competențe specifice:

1.1 Extragerea unor informații de detaliu dintr-un text informativ sau literar accesibil

2.2 Povestirea unor întâmplări cunoscute pe baza unui suport adecvat

3.2 Formularea unui răspuns emoțional față de textul literar citit

4.4 Povestirea pe scurt a unei întâmplări imaginate/trăite

4.5 Manifestarea disponibilității pentru transmiterea în scris a unor idei

Ce am intenționat?

În cadrul acestei unități de învățare am urmărit să dezvolt interesul elevilor pentru lectură prin activități care includ: formularea de concluzii simple pe baza lecturii textelor informative sau literare, asocierea elementelor descoperite în textul citit cu experiențe proprii, povestirea pe scurt a unei secvențe dintr-o poveste audiată sau vizionată, jocuri de rol, raportarea propriei experiențe la cea a personajelor: Dacă aș fi (personajul) ...m-aș simți/ aș fi ..., exprimarea reacțiilor față de cele citite folosind modalități diverse: desen, mimă, schemă, exerciții de vocabular, participarea la realizarea unui jurnal al clasei.

Ce am obținut?

Elevii au dovedit interes și implicare în cadrul activităților propuse, drept urmare li s-a îmbunătățit capacitatea de a citi fluent și conștient un text, și-au îmbogățit vocabularul cu cuvinte noi, am reușit să facem un jurnal al clasei cu fiecare activitate desfășurată. Părinții elevilor l-au văzut la prima noastră ședință și au fost încântați de munca noastră depusă.

Ce reacție au avut elevii?

Elevii au fost atrași de metodele interactive folosite în cadrul lecțiilor, au cooperat cu membrii echipei și au participat activ. De asemenea au fost încântați de pozele din jurnalul nostru.

Ce feedback am oferit elevilor?

Elevii au fost încurajați să se implice și apreciați pentru rezultatele obținute în funcție de progresul fiecăruia.

Ce aș fi putut face mai bine?

Trebuie să fiu atentă la dozarea corespunzătoare a timpului pentru a putea realiza toate activitățile propuse.

Ce îmi propun pe data viitoare?

Pe viitor doresc să fiu mult mai atentă la nevoile fiecărui elev și să am așteptări rezonabile din partea lor. Mi-ar plăcea să folosesc mai mult jocul în cadrul tuturor lecțiilor, întrucât am observat participarea activă și implicarea în cadrul activității, chiar și a elevilor mai timizi.

Jurnalul reflexiv se înscrie în rândul metodelor alternative de evaluare și cuprinde însemnările elevului asupra aspectelor trăite în procesul cunoașterii. Este o "excelentă" strategie de evaluare pentru dezvoltarea abilităților metacognitive" constând în reflectarea elevului asupra propriului proces de învățare și cuprinzând reprezentările pe care le-a dobândit în timpul derulării acestuia. Se poate centra pe aspectele următoare :

- dezvoltarea conceptuală obținută;
- procesele mentale dezvoltate;
- sentimentele și atitudinile experimentate(trăite).

Reflecția elevului asupra acestor aspecte poate îmbunătăți învățarea viitoare. În jurnalul reflexiv se trec în mod regulat, experiențe, sentimente, opinii, gânduri împărtășite cu un punct de vedere critic. De asemenea, reprezintă un dialog al elevului purtat cu sine însuși, din care învață despre propriile procese mintale. Prin aceasta metoda alternativă se urmăresc trei probleme:

*autoreglarea învățării

*controlarea acțiunilor

*controlarea cunoașterii obținute

Elevii au răspuns timp de o săptămână la întrebări referitoare la disciplina Limba și Literatura română.

Răspunsurile au fost citite, selectate, clasate și consemnate. Vor fi puncte de reper în alegerea strategiilor de învățare.

Toate răspunsurile de pe aceste fișe, pozele, desenele, poeziile scrise de elevi, dictările, textele scrise au alcătuit o carte, „Jurnalul clasei noastre”

Tipuri de jocuri didactice

BRABETE MIHAELA

Prin conținut și structură, jocurile sunt numeroase și variate. Această mare varietate a jocurilor didactice practicate în grădiniță și în școală a impus trebuința clasificării lor. Fiecare psihopedagog a avut propria sa viziune asupra clasificării jocurilor, dar totodată latura comună a acestor clasificări este una foarte clară: jocul este o activitate care se poate adapta vârstei, fiind o activitate serioasă care se desfășoară într-un mod plăcut, de aceea este atât de benefică dezvoltării și educării copilului.

Există mai multe criterii de clasificare a jocurilor didactice:

1. După scopul urmărit există:
 - a. Jocuri de mișcare (adică jocurile motrice) – aceste jocuri urmăresc dezvoltarea calităților, priceperilor și a deprinderilor motrice.
 - a. Jocuri care vizează dezvoltare psihică – aceste jocuri se pot clasifica în:
 - jocuri senzoriale care vizează, în principiu dezvoltarea sensibilității; în cadrul acestor jocuri se pot organiza jocuri diferite pentru: dezvoltarea sensibilității auditive; dezvoltarea sensibilității tactile; jocuri kinestezice; dezvoltarea sensibilității vizuale; dezvoltarea sensibilității gustativ-olfactive.
 - jocuri intelectuale, care, la rândul lor se pot diferenția în:
 - o jocuri vizând precizarea, îmbogățirea cunoștințelor (adică jocurile cognitive);
 - o jocuri de dezvoltare a capacității de comunicare orală sau scrisă;
 - o jocuri de exersare a pronunției corecte;
 - o jocuri de atenție și orientare spațială;
 - o jocuri de dezvoltare a memoriei;
 - o jocuri de dezvoltare a gândirii;
 - o jocuri de dezvoltarea a perspicacității;
 - o jocuri pentru dezvoltarea imaginației și creativității;
 - o jocuri pentru stimularea inhibiției voluntare și a capacității de auto-control;

- jocuri de expresie afectivă.
- 2. După sarcina didactică urmărită cu prioritate, jocurile didactice se împart în:
 - Jocuri pentru fixarea și sistematizarea cunoștințelor;
 - Jocuri de transmitere și însușire de noi cunoștințe, care se folosesc numai în cazuri deosebite.
- 3. După conținut, jocurile didactice se pot grupa în:
 - Jocuri didactice pentru cunoașterea mediului;
 - Jocuri didactice pentru educarea limbajului – acestea pot fi jocuri fonetice, lexical-semantică sau jocuri gramaticale.
 - Jocuri didactice cu conținut matematic, jocurile logico-matematice;
 - Jocuri pentru însușirea unor norme de comportament civilizat, formarea de deprinderi și obișnuințe de conduită morală sau de circulație rutieră.
- 4. După prezența sau absența materialului didactic, deosebim:
 - Jocuri cu material didactic natural sau confecționat: jucării, jocuri de masă, imagini, diafilme, diapozitive, obiecte de uz casnic sau personal, mozaicuri sau materiale din natură (conuri de brad, ghinde, castane, frunze, flori, scoici).
 - Jocuri fără material didactic.
- 5. După locul pe care îl ocupă în activitate, jocurile didactice pot fi:
 - Jocuri organizate ca activitate de sine stătătoare;
 - Jocuri integrate în activitate, ca momente ale acesteia sau în completarea ei.

Resurse online:

Drăgănoiu Mariana - [DOMENIUL ȘTIINȚE – ACTIVITATE MATEMATICĂ](#)

Nota:

Autorii lucrărilor au confirmat că lucrările trimise sunt originale, aceștia port întreaga răspundere pentru conținutul lucrării, cu excepția materialelor de domeniu public și a extraselor din alte lucrări care au fost incluse cu permisiunea scrisă a proprietarilor de drept de autor și cu menționarea surselor.

De asemenea, aceștia au garantat că lucrările trimise nu lezează drepturile de autor ale altor persoane și nici eventuale înțelegeri preexistente publicării în acest document.

Prin publicarea lucrărilor, autorii garantează că nimic din conținutul lucrărilor nu poate da naștere unor urmăriri penale sau acțiuni civile pentru daune sau alte prejudicii, în cazul provocării unor asemenea daune sau prejudicii, autorul lucrării are obligația de a plăti despăgubiri.

Autorii lucrărilor publicate se obligă să informeze Editura asupra citărilor sau includerilor în lucrare a materialelor scrise sau ilustrate din orice sursă.